

Робърт Лъдълъм

КНИГА

ПЪРВА

Р
О
М
А
Н

ЗАГАДКАТА ХАЛИДОН

П
Р
О
З
О
Р
Е
Ц

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ
ЗАГАДКАТА ХАЛИДОН
КНИГА ПЪРВА

Превод: Свобода Гагарова, Албена Здравкова

chitanka.info

„Загадката Халидон“ донесе на Робърт Лъдълъм световна слава и го наложи като безспорен майстор на бестселъри.

Робърт Лъдълъм е автор на 18 романа, публикувани в общ тираж над 500 милиона. Три от романите на Робърт Лъдълъм са издадени първоначално под псевдонима Джонатан Райдър — „Уикендът на Остърман“, „Клопката на Тривейн“ и „Загадката Халидон“. Издателска къща „Прозорец“ представя на българските читатели двете части на романа „Загадката Халидон“.

„Първо го купуват с пари, после го заплашват със смърт. И Александър Таркуин Маколиф се оказва в сърцето на ямайската джунгла... История, която не може да бъде сравнена с нищо друго. Невероятна книга!“

Ню Йорк Таймс

*На Мардж и Дон Уайлд
Дивете се на хляба и на хибискуса, и на спокойните
полети до островите, и, за бога, пазете се от слънцето!
Мерете си думите; те прекъсват телефоните!
Всичко добро...*

ЧАСТ ПЪРВА

1.

Порт Антонио, Ямайка

Бялата океанска пяна се разби в кораловата скала и отстъпи назад на фона на наситеносините води на Карибско море, които изглеждаха като рисуван облак от декор. Понесе се напред и надолу, разля се върху хилядите миниатюрни, остри, неравни пукнатини, с които беше покрит коралът, и сливайки се с океана, отново стана част от него.

Тимъти Даръл излезе на отдалечения край на огромния безформен басейн, чиято платформа стърчеше над коралите наоколо и започна да наблюдава все по-ожесточаващата се битка между водата и скалата. Тази усамотена част на североямайското крайбрежие представляваше компромис между човека и природния феномен. Вилите «Трайдънт» бяха построени върху един коралов зъбер, който ги обграждаше от трите страни и имаха една-единствена алея, свързана с пътя отпред. Те бяха миниатюрни повторения на имената си^[1]: това бяха къщи за гости с изглед към морето и кораловите полета. Всяка от тях бе самостоятелна, макар и раздалечена от другата, а целият комплекс — отделен от съседната територия на Порт Антонио.

Даръл беше младият английски управител на вилите «Трайдънт». Той бе завършил лондонския колеж за хотелски мениджмънт и името му предшестваха цяла поредица писма, които свидетелстваха за повече знания и опит, отколкото внушаваше видът му на двадесет и петгодишен младеж. Но Даръл си го биваше и той го знаеше; знаеха го и собствениците на «Трайдънт». Никога не спираше да търси неочакваното — това, заедно с привичното му спокойствие правеше неговото управление първокласно.

Сега беше открил неочакваното. И то го безпокоеше.

Това бе математически невъзможно. Или, ако не невъзможно, то поне крайно невероятно. То бе просто безсмислено.

— Господин Даръл?

Той се обърна. Кафявата му ямайска секретарка, чиято кожа и черти свидетелстваха за вековния съюз между Африка и Империята,

беше излязла на платформата, за да му предаде някакво съобщение.

— Да?

— Полет 16 на «Луфтханза» от Мюнхен до Монтего има закъснение.

— Това е резервацията на Кеплер, нали?

— Да. Ще изпуснат връзката за острова.

— Трябваше да са дошли в Кингстън...

— Но не са — каза момичето, а в класа ѝ прозвуча неодобрение като в изявлението на Даръл, макар и не толкова остро. — Явно не искат да прекарат нощта в Монтего; изпратили са радиograma от «Луфтханза». Вие трябва да им уредите чартърен полет...

— За три часа? Да го направят немците! Закъснението е по вина на тяхната техника...

— Опитали са, но не са могли да осигурят нищо в Мо'Бей.

— Разбира се, че не са могли... Ще накарам Ханли. Той ще се върне от Кингстън със семейство Уорфийлд до пет часа.

— А ако не се съгласи?

— Ще се съгласи. Нямаме друг изход. Надявам се, че няма да продължи така цялата седмица.

— Защо говорите така? Какво ви притеснява?

Даръл пак се обърна към парапета над кораловите зъбери. Запали цигара, като закриваше с шепа пламъчето от поривите на топлия бриз.

— Няколко неща. Не съм сигурен, че мога да ги забележа всичките. В едно съм сигурен — той погледна момичето, но очите му се взираха в спомените. — Преди малко повече от дванадесет месеца започнаха резервациите точно за тази седмица. Преди единадесет месеца свободните места свършиха. Всички вили бяха заети... точно за тази седмица.

— «Трайдънт» е известно място. Какво толкова странно има?

— Ти не разбираш. Нито една от тези резервации не е променяна отпреди единадесет месеца.

Нито една от тях не е отменена, няма никаква промяна на датите, дори с един ден.

— Толкова по-удобно за вас. Мисля, че това би трябвало да ви хареса.

— Не разбираш ли? Това е математически парадокс — или поне противоречие. Имаме двадесет вили. Сложи ги по двама във вила,

излизат четиридесет семейства — майки, бащи, лели, чичовци, братовчеди... За единадесет месеца не им се е случило нищо, което да промени плановете им. Никой от по-възрастните не е умрял — а според нашата статистика хората, които обслужваме, не са само младежи. Не са ги сполетявали сериозни нещастия, нито прости неудачи в бизнеса, нито шарки и заушки, нито сватби и погребения, нито продължителни боледувания. И все пак това не е коронация на кралицата; те идват просто, за да прекарат една седмица в Ямайка.

Момичето се разсмя.

— Вие си играете с числата, господин Даръл. Ядосан сте, защото добре подредената листа на чакащите не е влязла в работа.

— А и начина, по който пристигат всички — продължи по-бързо младият управител. — Този Кеплер, само той има проблем и как го решава? Изпраща радиограма някъде от небето над Атлантическия океан. Е, *това* вече е малко прекалено... Ами останалите? Никой не моли да го посрещнем с кола, никой не иска информация за транспорта до острова, никой не се тревожи за багажа си или за разстоянието. Или за каквото и да било. Те просто ще бъдат тук.

— Не и семейство Уорфийлд. Капитан Ханли отлетя до Кингстън, за да ги вземе.

— Но ние не знаем за това. Ханли е смятал, че знаем, но не е така. Всичко е било уредено по частен път от Лондон. Той е мислел, че ние сме им дали името му, но всъщност не сме. Или поне *аз* не съм.

— Никой друг не би... — момичето спря. — Но те всички са... от целия свят.

— Да. Разпределени са почти поравно. От Щатите, Англия, Франция, Западна Германия и... Хаити.

— Какво искате да кажете? — попита момичето, като видя угрижения израз на лицето на Даръл.

— Имам странното усещане, че всичките ни гости за тази седмица се познават. Но не искат ние да знаем за това.

Лондон, Англия

Високият светлокос американец с разкопчан тренчкот тип «Бърбъри» напусна хотел «Савой» от изхода към «Странд». Той спря за миг и погледна нагоре към английското небе между сградите в

двора. Това движение бе напълно нормално — да разгледа небето, за да провери атмосферните условия, излизайки на открито. Но действията на този човек се различаваха от нормалното бързо поглеждане за преценка на студа.

Той оглеждаше.

Всеки геолог, който си изкарва парите с извършване на геофизични наблюдения за правителствата, фирмите и фондациите, знае, че прогнозата за времето носи приходи; тя е свързана с прогреса или изоставането.

Въпрос на навик.

Той имаше ясни сиви очи, дълбоко хлътнали под широките вежди, по-тъмни от светлокестенявата коса, падаща на челото му с дразнещо постоянство. Цветът на лицето му издаваше, че е човек, изложен на природните условия, кожата му имаше постоянен слънчев загар, но не бе изгоряла. Бръчките в ъгълчетата и под очите му изглеждаха по-скоро причинени от работата, отколкото от възрастта; те говореха, че такова лице е в постоянен конфликт с атмосферните условия. Имаше високи скули и пълни устни, а челюстта му бе отпусната небрежно; защото у него прозираше и мекушавост... която леко контрастираше със стегнатия му професионален вид.

Тя си личеше и в погледа. Не че издаваше слабост, но го правеше любопитен: имаше очи на човек, който изучава света... може би защото не го бе изучавал достатъчно в миналото.

Толкова неща... толкова неща... бе преживял този човек.

Когато приключи наблюдението, той поздрави облечения с униформа портиер с усмивка, бързо поклащайки глава в знак на отказ.

— Не искате ли такси, господин Маколиф?

— Не, Джек, благодаря. Ще се разходя.

— Малко е хладно, сър.

— Това освежава — ще се разходя само няколко преки.

Портиерът докосна шапката си и насочи вниманието си към един пристигащ ягуар. Александър Маколиф продължи надолу по «Савой корт» покрай театъра и офиса на «Американ Експрес» до «Странд». Той пресече тротоара и се сля с потока на пешеходците, движещи се на север към моста «Ватерло». Маколиф закопча шлифера си и вдигна реверите, за да се предпази от февруарския лондонския студ.

Наближаваше един часът; в толкова трябваше да бъде на кръстовището «Ватерло». Щеше да стигне там само няколко минути по-рано.

Беше се съгласил да се срещне по този начин със служителя на фирмата «Дънстоун», но се надяваше, че тонът му е изразил неговото раздражение. Той с удоволствие би взел такси, наел кола или пък шофьор..., ако беше необходимо поне едното от тези неща или всичките заедно; но щом Дънстоун му изпраща кола, защо не я изпрати в «Савой»? Не че имаше нещо против разходката; просто мразеше да се среща с хора в коли по средата на натоварени улици. Това бе проклето неудобство.

Човекът от «Дънстоун» му бе дал кратко, лаконично обяснение — според него единствената сериозна причина за всичко:

— Господин Джулиан Уорфийлд предпочита така.

Маколиф веднага забеляза автомобила. Той не можеше да бъде ничий друг, освен на «Дънстоун» или на Уорфийлд: сейнт джеймс ролс-ройс, чието лъскавочерно, ръчно изработено купе пореше пространството като величествен анахронизъм сред икономичните бензинови остани, ем джита и внесените от Европа коли. Маколиф зачака на тротоара, на три-четири метра от пешеходната пътека на моста. Не възнамеряваше да ръкомаха или да показва, че е забелязал бавно приближаващия ролс. Той изчака, докато шофьорът спря колата точно пред него. Задното стъкло беше свалено.

— Господин Маколиф? — попита човекът, чието нетърпеливо, едновременно младежко и старо лице се показва в рамката.

— Господин Уорфийлд? — попита Маколиф, макар да знаеше, че този педантичен на вид администратор не е Уорфийлд.

— Господи, не. Казвам се Престън. Скачайте в колата; струва ми се, че забавяме колоната.

— Да, забавяте я — Алекс седна на задната седалка, а Престън се премести. Англичанинът протегна ръка:

— Приятно ми е. Аз съм човекът, с когото говорихте по телефона.

— Да... Господин Престън.

— Наистина много съжалявам за неудобството, което ви причинихме, като се срещаме по този начин. Нали разбирате, старият Джулиан си има някои странности.

Маколиф реши, че може би не е преценил правилно служителя на «Дънстоун».

— Няма нищо, само бях малко озадачен. Напук на предпазните мерки — макар че не мога да си представя защо са му необходими — той е решил да ми изпрати страхотна кола.

Престън се засмя.

— Вярно е. Обаче с течение на времето научих, че пътищата на Уорфийлд са неведоми също като тия на Господ, но в основата си са напълно логични. Той наистина си е съвсем наред. Знаете ли, че ще обядвате с него?

— Чудесно. Къде?

— В «Белгрейвия».

— Не се ли движим в грешна посока?

— Джулиан и Господ в основата си са логични, мой човек.

Ролсът пресече «Ватерло», продължи на юг към Канала и зави наляво, докато стигна до «Блекфрайърс Роуд», после пак наляво по моста «Блекфрайърс» и тръгна на север към Холборн. Маршрутът беше объркващ.

След десет минути колата спря пред входа на една сграда от бял камък с месингова табелка отдясно на двойната стъклена врата, на която имаше надпис: «**ШАФТСБЪРИ АРМС**». Портиерът отвори вратата и каза радушно:

— Добър ден, господин Престън.

— Добър ден, Ралф.

Маколиф последва Престън в сградата към трите асансьора в добре подредения коридор.

— Тук ли живее Уорфийлд? — попита той по-скоро за да му минава времето, отколкото от любопитство.

— Всъщност не. Аз живея тук, макар че няма да обядвам с вас. Във всеки случай имам пълно доверие на готвача; той ще се погрижи добре за вас.

— Няма да се опитвам да разбера това... «Джулиан и Господ».

Престън се усмихна неопределено, докато вратите на асансьора се отваряха.

Когато Престън въведе Маколиф в елегантна обзаведената дневна, Джулиан Уорфийлд говореше по телефона. Старецът стоеше до една антикварна масичка пред високия прозорец с изглед към

площад «Белгрейвия». Размерите на засенчения от дълги бели завеси прозорец подчертаваха ниския ръст на Уорфийлд. «Този човек наистина е доста дребен», помисли си Алекс, докато отвърщаше на махането на Уорфийлд с кимване и усмивка.

— В такъв случай ще изпратиш данните за нарастването на Макинтош — каза бавно Уорфийлд по телефона; това не беше въпрос. — Сигурен съм, че няма да се съгласи, но двамата можете да го уредите. Дочуване — дребното старче затвори телефона и се обърна към Алекс.

— Господин Маколиф, нали? — след това изхихика. — Това беше първи урок за бизнеса. Наемате специалисти, които спорят почти за всичко и вземате най-добрите аргументи от двамата като компромис.

— Общо взето намирам съвета за добър — отговори Маколиф. — Стига специалистите да се карат по определен въпрос, а не от любов към спора.

— Бързо съобразявате. Това ми харесва... Приятно ми е да се запозная с вас. — Уорфийлд се приближи към Престън. Походката приличаше на речта му: спокойна и бавна. Явно разчиташе на умствените си способности, но физически беше неуверен. — Благодаря ти, че ни предостави апартамента си, Клайв. Благодаря и на Вирджиния, разбира се. От опит знам, че обедът ще бъде превъзходен.

— Няма защо, Джулиан. Аз тръгвам. Маколиф рязко извърна глава, без да се крие, и погледна Престън. Фамилиарното обръщение на малко име към Уорфийлд беше последното, което очакваше да чуе. Клайв Престън се усмихна и бързо излезе от стаята, докато Алекс го наблюдаваше объркано.

— За да отговоря на безмълвния ви въпрос — каза Уорфийлд, — ще кажа, че макар да сте говорили с Престън по телефона, той не е от «Дънстоун Лимитид», господин Маколиф.

Александър отново се обърна към дребничкия бизнесмен.

— Винаги, когато се обаждах в офиса на «Дънстоун», за да ви търся, трябваше да си дам телефона, за да ми отговори някой...

— Ставало е за няколко минути — прекъсна го Уорфийлд. — Никога не сме ви карали да чакате; това би било неучтиво. Винаги, когато сте се обаждали, — четири пъти, струва ми се — секретарката ми уведомяваше господин Престън. В неговия офис.

— И ролсът на «Ватерло» също е бил на Престън — каза Алекс.

— Да.

— Така че, ако някой ме е следил, аз имам работа с Престън. Откакто съм в Лондон, съм работил с него.

— Това беше целта.

— Защо?

— Мисля, че се подразбира. Не бихме искали никой да знае, че обсъждаме договор с вас. Доколкото си спомням, това беше подчертано в първия ни телефонен разговор с вас в Ню Йорк.

— Казахте, че е поверително. Всички казват така. Ако наистина беше толкова секретно, защо изобщо използвахте името на «Дънстоун»?

— Щяхте ли да долетите, ако не го бях направил?

Маколиф размисли за момент. Хич не му се отказваше от едноседмичното каране на ски в Аспен, *имаше* и няколко други проекта. Но «Дънстоун» си *беше* «Дънстоун», една от най-големите корпорации на международния пазар.

— Не, сигурно нямаше да дойда.

— Ние бяхме убедени в това. Знаехме, че смятате да преговаряте с Ай Ти Ти за онази дребна задача в Южна Германия.

Алекс се втрени в стареца. Той не можа да сдържи усмивката си.

— Това, господин Уорфийлд, трябваше да бъде възможно най-секретното нещо, което можете да си представите.

Уорфийлд си възвърна доброто настроение.

— Тогава знаем кой пази най-добре тайна, нали? Ай Ти Ти е напълно прозрачна... Хайде да пийнем, а после ще обядваме. Знаем какво обичате: скоч с лед. Според мен слагате малко повече лед, отколкото е необходимо.

Старецът се засмя тихо и заведе Маколиф до махагоновото барче в другия край на стаята. Той бързо приготви напитките, старите му ръце — се движеха сръчно, в унисон с походката му. Подаде чаша на Алекс и му предложи да седнат.

— Доста неща научих за вас, господин Маколиф. Звучат твърде интересно.

— Подочух, че някой е разпитвал наоколо.

Те седяха в кресла един срещу друг. Когато чу думите на Маколиф, Уорфийлд вдигна очи от чашата си и хвърли на Алекс остър,

почти ядосан поглед.

— Това ми се струва доста невероятно.

— Не бяха споменати имена, но ме информираха, че питате за мен. От осем източника: пет американски, два канадски и един френски.

— Не могат да стигнат до «Дънстоун» — дребното тяло на Уорфийлд сякаш се стегна; Маколиф разбра, че е засегнал оголен нерв.

— Казах, че не бяха споменати имена.

— Вие споменавали ли сте името на «Дънстоун» в някакви по-късни разговори? Кажете ми истината, господин Маколиф.

— Нямам причина да не ви кажа истината — отговори Алекс малко засегнато. — Не, не съм.

— Вярвам ви.

— Трябва да ми повярвате.

— Ако не ви вярвах, щях да ви платя щедро за загубеното време, и да ви предложи да се върнете в Америка и да се захванете с Ай Ти Ти.

— Аз мога да постъпя така, независимо от всичко, нали? *Имам* възможност да избирам.

— Вие обичате парите.

— Да, много.

Джулиан Уорфийлд остави чашата и сплете малките си ръце.

— Александър Т. Маколиф. «Т» означава Таркуин, което използвате много рядко, почти никога. Няма го дори в нашите документи; носят се слухове, че то не ви интересува...

— Това е вярно. Не побеснявам, като го чуя.

— Александър Таркуин Маколиф, на тридесет и осем години. Бакалавър, магистър, кандидат на науките, но използвате докторската си степен също толкова рядко, колкото и второто си име. Катедрите по геология на няколко водещи американски университета, включително Калифорнийския и Колумбийския технически университети, са изгубили отличен научен работник, когато доктор Маколиф е решил да използва уменията си за по-комерсиални цели — човечецът се усмихна, а изразът му говореше: «Е, как се справям?», но и този път неговите думи не бяха въпрос.

— Натоварването във факултета и лабораториите е не по-малко от това извън тях. Защо да не изкарам малко пари за усилията си?

— Да. Нали се съгласихме, че обичате парите?

— Вие не ги ли обичате?

Уорфийлд се засмя. Смехът му беше искрен и силен. Слабото му, дребно тяло цялото се разтресе от удоволствие, докато поднасяше чашата на Алекс.

— Чудесен отговор. Наистина е много хубав.

— Не беше чак толкова добър...

— Но вие ме прекъсвате — каза Уорфийлд, като се връщаше към креслото си. — Възнамерявам да ви впечатля.

— Надявам се, че не става дума за моята личност.

— Не. Нашето задълбочено проучване... Вие сте от сплотено семейство, със стабилно академично обкръжение...

— Необходимо ли е да ми го казвате? — прекъсна Маколиф стареца, докосвайки чашата си.

— Да, необходимо е — отговори просто Уорфийлд и продължи, сякаш нишката на мисълта му не беше прекъсната. — Баща ви е бил — и все още е, макар и пенсиониран — високо ценен учен в областта на земеделието; майка ви, която за съжаление е починала, е била възхитително романтична душа, обожавана от всички. Именно тя ви е нарекла «Таркуин» и преди смъртта ѝ вие никога не сте пропускали инициала или името. Имали сте по-голям брат, пилот, свален през последните дни на световната война; самият вие имате великолепно досие от Корея... След като сте получили доктората си, предполагало се е, че ще продължите академичната традиция в семейството. Това е било така, докато една лична трагедия не ви принуждава да напуснете лабораторията. Една млада жена — ваша годеница — е убита на улицата в Ню Йорк. Станало е през нощта. Обвинявали сте себе си... и другите. Трябвало е да се срещнете с нея. Попречило ви е едно набързо свикано, напълно ненужно събрание на научните работници... Александър Таркуин Маколиф напуска Университета. Вярно ли представям нещата?

— Бъркате се в личния ми живот. Повтаряте информация, която е може би лична, всъщност трудно може да се... класифицира. Лесно може да я съберете. Освен това сте извънредно неприятен. Не мисля, че ми се иска да обядвам с вас.

— Само още няколко минути. След това изборът е ваш.

— Аз избирам в този момент.

— Разбира се. Само още нещо... Доктор Маколиф се впуска да прави нова кариера с невероятна прецизност. Той постъпва в няколко стабилни фирми за геоложки проучвания, където върши забележителна работа; след това напуска фирмите заради предстоящи договори. За промишлените обединения няма национални граници: «Фиат» строи офиси в Москва; Москва — в Кайро; «Дженерал Мотърс» — в Берлин; «Бритиш Петролиум» — в Буенос Айрес; «Фолксваген» — в Ню Джърси, САЩ; «Рено» — в Мадрид — бих могъл да продължа така часове наред. И всичко започваме една-единствена папка, съдържаща подробни данни със сложни технически параметри, където е описано какво е възможно и какво не е, що се отнася до бизнес. Толкова просто занимание, което сякаш се разбира от само себе си. Но без тази папка нищо друго не е възможно.

— Вашите няколко минути почти изтекоха, Уорфийлд. А що се отнася до общността на геолозите, благодарим ви, че признавате необходимостта от нашето съществуване. Както се изразихте, нас много често ни приемат като нещо, което се разбира от само себе си. — Маколиф постави чашата си на масата до креслото и се надигна.

Уорфийлд заговори спокойно и внимателно.

— Вие имате двадесет и три банкови сметки, включително четири в Швейцария; мога да ви съобщя и кодовите им номера, ако желаете. Останалите са в Прага, Тел Авив, Монреал, Бризбейн, Сао Паоло, Кингстън, Лос Анджелис и, разбира се, заедно с всички други, в Ню Йорк.

Александър остана неподвижен на ръба на креслото си и се втренчи в дребното старче.

— Доста сте се потрудили.

— Добре свършена работа... Няма нищо незаконно; нито една от сметките не е огромна. Преди няколко дни, когато излетяхте от Ню Йорк, всичките общо възлизаха на триста и осемнадесет хиляди четиристотин и нещо щатски долара. За съжаление цифрата няма значение. Според международните данъчни споразумения за финансовите трансфери парите не могат да бъдат управлявани от едно лице.

— Сега съм сигурен, че не искам да обядвам с вас.

— Може би не. А какво ще кажете за един милион долара? Свободни и чисти пари, с изцяло платени данъци според

американските закони. Депозирани в банка по ваш избор.

Маколиф продължи да гледа втренчено Уорфийлд. Той заговори чак след няколко минути.

— Говорите сериозно, нали?

— Напълно.

— За геоложко проучване!

— Да.

— Само тук, в Лондон, има пет добри дружества. Щом имате толкова пари, защо търсите мен? Защо не се обърнете към тях?

— Не искаме фирма, а един човек. Някой, когото сме проучили основно; някой, за когото вярваме, че ще изпълни най-важния аспект на договора. Секретността.

— Това звучи заплашително.

— Нищо подобно. Само финансова необходимост. Ако мълвата се разнесе, ще довтасат бизнесмените. Цените на земята ще скочат, проектът ще стане неосъществим. Ще се наложи да го изоставим.

— За какво става дума? Преди да ви отговоря, трябва да науча това.

— Планираме да построим град. В Ямайка.

[1] Трайдънт означава на английски тризъбец. — Б.пр. ↑

2.

Маколиф учтиво отхвърли предложението на Уорфийлд да извика отново на «Белгрейвия» колата на Престън, за да го откара. Алекс искаше да се разходи, да размисли в студения зимен въздух. Движението му помагаше да подреди мислите си; силните, мразовити ветрове по някакъв начин го караха да се съсредоточи в разсъжденията си.

Макар че нещата бяха не толкова за мислене, колкото за възприемане. В известен смисъл преследването беше свършило. Краят на заплетената главоблъсканица се виждаше след единадесет години лутане. Не заради самите пари. А за парите като средство за постигане на независимост.

Абсолютна. Всеобхватна. Никога да не му се налага да прави нещо, което не иска.

Смъртта на Ан — нейното убийство — му беше подействала като трамплин. Той разбираше, че е дошло прозрението. Но прозрението имаше солидни корени зад емоционалния взрив. Събранието на научните работници — прецизно описано от Уорфийлд като «напълно ненужно» — беше симптоматично за академичната система.

Цялата дейност в лабораторията беше подчинена на това да оправдава някакви предстоящи субсидии. Господи! Колко много ненужна работа! Колко много безцелни събрания! Колко често необходимата работа оставаше недовършена, защото не се осъществява някоя субсидия или пък някой държавен чиновник променя първостепенните задачи, за да постигне по-очевиден прогрес.

Той не можеше да търпи и фирмите. Господи! Различна система от първостепенни задачи, насочени към една-единствена цел: печалбата. Само печалбата. Проектите, които не представяха най-обещаващата «схема на печалба», се зарязваха без повече да ги погледнат.

Придържай се към бизнеса. Не губи време.

Така че той заряза фирмите и продължи самостоятелно. По този начин човек можеше сам да прецени стойността на заобикалящите го ценности и дали те си струват труда.

Като премисли нещата, всичко... всичко, което му предложи Уорфийлд, бе не само коректно и приемливо, а направо великолепно. Необременени, законни милион долара за геоложко проучване, с което Алекс знаеше, че може да се справи.

Той горе-долу познаваше района в Ямайка, който трябваше да бъде проучен: на югоизток от Фолмаут, по крайбрежието до залива Дънкан; във вътрешността до Кок Пит. Всъщност територията на Кок Пит изглежда най-много интересуваше «Дънстоун»: обширни сектори необитаеми — в някои случаи и неотбелязани на картата — планини и джунгли. Мили наред се простираше неразвита площ на десет минути със самолет до изискания залив Монтего, на петнадесет — до разширяващия се, експлодиращ Ню Кингстън.

От «Дънстоун» щяха да му предоставят специфичните градусови маркировки за три седмици, а през това време той трябваше да сформира екипа си.

Вече се бе върнал на «Странд», на няколко преки от «Савой корт». Наистина не беше решил нищо; нямаше какво да се решава, освен може би намерението да започне търсенето на хора в Университета. Беше сигурен, че няма да му липсват заинтересовани кандидати; надяваше се само те да притежават квалификация на такова равнище, каквото му трябва.

Всичко беше чудесно. Наистина *чудесно*.

Продължи по алеята до двора, усмихна се на портиера и мина през масивните стъклени врати на «Савой». Отиде до бюрото за резервации отдясно и попита дали има съобщения за него.

Нямаше.

Но затова пък имаше нещо друго. Облеченият със смокинг чиновник на гишето му зададе един въпрос.

— Ще се качвате ли горе, господин Маколиф?

— Да... да, ще се кача горе — отговори Алекс, объркан от въпроса. — Защо?

— Моля?

— Защо питате? — усмихна се Маколиф.

— Заради обслужващия персонал на етажa, сър — отвърна човекът с интелигентен поглед и самоуверен тон. — В случай че дойдат да чистят или гладят. Тези часове са страхотно напрегнати.

— Разбира се. Благодаря — Алекс се усмихна отново, кимна одобрително и се отправи към малкия асансьор с месингова решетка.

Опитал се бе да разбере още нещо от погледа на хотелския чиновник, но не успя. Но все пак усети, че има и друго. За шестте години, през които беше отсядал в хотела, досега никой не го е питал дали ще се «качва горе». Като се има предвид английското чувство за приличие, този въпрос изглеждаше невероятен.

Или може би неговата предпазливост, породена от «Дънстоун», се проявяваше прекалено бързо, прекалено силно?

В стаята си Маколиф се съблече по гащета, облече си хавлия и поръча на етажния сервитьор да му донесе лед. На бюрото му беше останала почти пълна бутилка скоч. Той седна на едно кресло до прозореца и отвори вестника, предвидливо оставен от обслужващия персонал.

Скоро на външната врата се почука — сервитьорите на «Савой» се славеха със своята бързина. Маколиф започна да се надига от креслото, но после спря.

Сервитьорите на «Савой» не чукаха на външните врати — те влизаха направо в антретата. Гостите си осигуряваха уединение, като заключваха вратите на спалните към антретата.

Алекс рязко се приближи към вратата и я отвори. Нямаше никакъв сервитьор. Вместо това той видя пред себе си висок, симпатичен мъж на средна възраст с палто от туид.

— Господин Маколиф?

— Да?

— Казвам се Холкрофт. Мога ли да говоря с вас, сър?

— Ами да... разбира се. — Алекс огледа коридора, докато правеше знак на човека да мине край него. — Позвъних за лед; помислих ви за сервитьора.

— Тогава мога ли да вляза във вашата... извинете ме, във вашата тоалетна, сър? Предпочитам да не ме виждат.

— Какво? Уорфийлд ли ви изпраща?

— Не, господин Маколиф. Британското разузнаване.

3.

— Това беше неприятно запознанство, господин Маколиф. Имате ли нещо против да започна отначало? — Холкрофт влезе в спалнята-дневна. Алекс пусна кубчетата лед в една чаша.

— Няма нужда да го правите. Досега не ми се е случвало някой да ми почука на вратата в хотела, да каже, че е от британското разузнаване и да поиска да използва тоалетната. Звучи малко странно... Ще пиете ли нещо?

— Благодаря ви. Малко, ако обичате; с мъничко сода ще бъде чудесно.

Маколиф наля на Холкрофт и му подаде чашата.

— Съблечете си палтото. Седнете.

— Много сте гостоприемни. Благодаря ви. — Разузнавачът си свали туиленото палто невнимателно то постави на облегалката на един стол.

— Изгарям от любопитство, господин Холкрофт. — Маколиф седна до прозореца, а англичанинът — срещу него. — Чиновникът на рецепцията ме попита дали ще се качвам горе. Направи го заради вас, нали?

— Да, заради мен. Обаче той не знае нищо. Мисли, че ръководството е искало да се срещне необезпокоявано с вас. Често го правят по този начин. Обикновено се отнася за финансови въпроси.

— Много благодаря.

— Ако това ви притеснява, ще уредим всичко.

— Не ме притеснява.

— Бях на приземния етаж. Качих се със служебния асансьор, когато ми казаха, че сте горе.

— Доста сложно...

— Доста необходимо — прекъсна го англичанинът. — През последните няколко дни бяхте под непрестанно наблюдение. Нямам намерение да ви стряскам.

Маколиф замълча, държейки чашата на половината път до устата си.

— Току-що го направихте. Предполагам, че не сте ме наблюдавали вие.

— Е, може да се каже, че следяхме — от разстояние — едновременно преследвачите и техния обект. — Холкрофт отпи от уискито си и се усмихна.

— Не съм сигурен, че тази игра ми харесва — каза спокойно Маколиф.

— Ние също. Мога ли да се представя по-обстойно?

— Да, моля.

Холкрофт извади от джоба на самото си черно кожено калъфче с името си, стана от стола и се приближи към Маколиф. Той протегна плоския калъф и го отвори.

— Под печата има телефонен номер. Ще ви бъда задължен, ако се обадите и направите проверка, господин Маколиф.

— Не е необходимо, господин Холкрофт. Вие не сте ми искали нищо.

— Бих могъл да го направя.

— Ако го направите, ще се обадя.

— Да, разбирам... Добре — Холкрофт се върна на стола си. — Както е посочено в моите документи, аз работя във военното разузнаване. Това, което не е написано в тях, е, че съм работил във Форин Офис и данъчната служба. Аз съм финансов експерт.

— В разузнавателните служби ли? — Алекс стана от стола си и отиде при кофичката с лед и уискито. Той ги посочи; Холкрофт поклати глава. — Това е необичайно, нали? Мога да си представя да работите в банка или в брокерски офис, но не и в шпионския бизнес.

— Преобладаващото болшинство от... Разузнаваческата работа е пряко свързана с финансите, господин Маколиф. Има различни нюанси, разбира се.

— Приемам поправката. — Алекс си доля пиене и осъзна, че проточилата се тишина се дължи на това, че Холкрофт го чака да се върне на стола си. — Като се замисля, разбирам какво имате предвид — каза той, като седнаше.

— Преди няколко минути попитахте дали ме праща «Дънстоун» ООД.

— Мисля, че не съм казвал нищо подобно.

— Добре, Джулиан Уорфийлд — същата работа.

— Това беше грешка от моя страна. Страхувам се, че не си спомням да съм ви питал за каквото и да било.

— Да, разбира се. Това е една от най-важните страни на споразумението ви. Не можете да споменете господин Уорфийлд или «Дънстоун»; или когото и да било, каквото и да било, свързано с тях. Честно казано, на този етап ние чистосърдечно одобряваме това. Една от причините според нас е, че ако нарушите изискванията за секретност, веднага ще ви убият.

Маколиф свали чашата си и се вгледа в англичанина, който говореше напълно спокойно и точно.

— Това е абсурдно — каза той просто.

— Това е «Дънстоун Лимитид» — отговори тихо Холкрофт.

— Тогава, струва ми се, ще бъде най-добре да ми обясните.

— Ще се постарая... Преди всичко трябва да знаете, че вашият екип ще е вторият, който се изпраща да направи геофизичното проучване, за което сключихте договор...

— Те не ми казаха това — прекъсна го Алекс.

— Имат си причини. Всички са мъртви. Би трябвало да кажа «изчезнали и мъртви». Никой не можа да проследи ямайските членове на екипа; но за белите сме сигурни, че са мъртви.

— Как така? Искам да кажа, как можете да бъдете сигурни?

— Имаме възможно най-основателната причина, господин Маколиф. Един от хората беше британски агент.

Маколиф беше като хипнотизиран от тихия разказ на служителя от разузнаването. Холкрофт, говореше като преподавател от Оксфорд, който разглежда неяснотите на мрачната елизабетинска драма и изяснява всеки обрат на необяснимия в основата си сюжет. Той използваше хипотези там, където му липсваше информация, уверявайки се, че Маколиф разбира хипотетичната им същност.

«Дънстоун Лимитид» не беше просто фирма за промишлено развитие; т.е. нейните цели далеч надхвърляха тези на една компания с разностранна дейност. Освен това тя не беше само британска, както показваше списъкът на съвета на директорите ѝ. В действителност «Дънстоун Лимитид» в Лондон бе «корпоративното» централно управление на една организация на международни инвеститори, насочена към създаване на глобални монополи, независещи от намесата и контрола на Европейския Общ Пазар и неговите търговски

съюзници. *Тоест* — това беше хипотеза — да се елиминира икономическата интервенция на правителствата: Вашингтон, Лондон, Берлин, Париж, Хага и всички останали точки, през които преминаваха финансите. Накрая те трябваше да се сведат до статуса на клиенти, а не на източник на суровини или преговаряща страна.

— Да обобщя: вие казвате, че «Дънстоун» е в процес на създаване на свое собствено правителство.

— Точно така. Правителство единствено на основата на икономическите и търговските фактори. Концентрация на финансови ресурси, нечувана от времето на фараоните. Икономическата катастрофа се съпътства от не по-малко важното асимилиране на ямайското правителство от «Дънстоун Лимитид». В «Дънстоун» са планирали Ямайка да бъде база на операциите. Те могат да успеят, господин Маколиф.

Алекс постави чашата си на широкия перваз.

Той заговори бавно, като се мъчеше да намери думи и гледаше към керемидените покриви, стърчащи в «Савой Корт».

— Хайде да се опитам да разбера... от това, което ми казахте вие, и от това, което знам. «Дънстоун» възнамерява да инвестира солидни суми в развитието на Ямайка. Добре, и двамата сме съгласни с това, а цифрите са астрономически. В замяна на тази инвестиция фирмата очаква да бъде възнаградена от благодарното правителство в Кингстън, като получи голямо влияние. Поне аз щях да го очаквам, ако бях на мястото на «Дънстоун». Нормалните данъчни облекчения, концесии за внос, персонал, недвижим имот... основните отстъпки. Нищо ново — Маколиф се обърна и погледна Холкрофт. — Не съм сигурен, че виждам каквато и да било финансова катастрофа — освен може би финансова катастрофа за Англия.

— Вие изтърпяхте поправката; аз търпя критика — каза Холкрофт, — но само в подробностите. Доста сте прозорлив — вярно е, че *първоначално* ни интересуваше само Великобритания. Английска извратеност, ако щете. «Дънстоун» е важен фактор в британския търговски баланс. Не бихме искали да ги загубим.

— Затова си съчинихте някакъв заговор...

— Чакайте малко, господин Маколиф — намеси се агентът, без да повишава глас. — Висшите ешелони на британското правителство не си измислят заговори. Ако «Дънстоун» беше това, което

претендира, че е, отговорните фактори на «Даунинг стрийт» щяха да защитават интересите ни открито. Страхувам се, че случаят не е такъв. «Дънстоун» е свързана с изключително деликатни сфери в Лондон, Берлин, Париж, Рим... и най-вече във Вашингтон. Но да се върна на въпроса... Бих искал за момент да се спра на Ямайка. Вие използвахте термините «концесии», «данъчни облекчения»... «влияние» и «отстъпки». Аз го наричам «асимилиране».

— Това са само думи.

— Това са *закони*, господин Маколиф. Суверен, одобрен от премиери, кабинети и парламент. Помислете малко, господин Маколиф. Съществуващо, жизнеспособно правителство в стратегически разположена независима страна, контролирано от грамаден промишлен монополист със световни пазари. Това не е непознато. То ни чака в близко бъдеще.

Алекс наистина помисли за това. Отне му повече от минута. Пришпорваха го спокойните, авторитетно звучащи «разяснения» на Холкрофт.

Без да разкрива методите за разследване на британското контраразузнаване, англичанинът му обясни начина на действие на «Дънстоун». Огромни капитали се прехвърляха от швейцарските банки на «Кинг стрийт» в Кингстън, онази къса отсечка, която побираше основните международни банкови институции. Но солидният поток от пари в брой не беше депозирани в английските, американските или канадските банки. Те оставаха в положението на просяци, докато по-малко сигурните ямайски банки се стъписваха от притока на такива големи пари, за каквито не бяха чували откак съществуват.

Малцина знаеха, че огромните нови ямайски богатства идват само от «Дънстоун». Но тези малцина съдеха за това по оборота на трансферите от хиляди сметки за осемчасовия работен ден.

На някои им се завиваше свят от учудване. Само на някои. На други някои избраници, заемащи изключително високи постове, по безспорен начин им беше показано, че в Кингстън е проникнала нова сила, така мощна, че Уолстрийт и Белия дом ще затреперят от нея.

— Щом знаете толкова много, защо не се намесите? Спрете ги.

— Не е възможно — отвърна Холкрофт. — Всички действия са тайни; няма кого да обвиним. Това е прекалено заплетена финансова мрежа. «Дънстоун» се управлява от Уорфийлд. Той се ръководи от

предпоставката, че една затворена общност е ефикасна само тогава, когато едната ѝ ръка не знае какво върши другата.

— С други думи вие не можете да докажете твърдението си и...

— Ние не можем да дадем гласност на онова, което не можем да докажем — прекъсна го Холкрофт. — Това е вярно.

— Бихте могли да ги заплашите. Искам да кажа, въз основа на това, което дяволски добре знаете, че е вярно, бихте могли да вдигнете шумотевица до бога... Но не можете да рискувате. Това ще рикошира в онези «деликатни» сфери в Берлин, Вашингтон, Париж, и т.н. И това ли е вярно?

— Да.

— Сигурно са дяволски деликатни.

— Смятаме, че те включват извънредно влиятелни хора, представители на различни страни.

— Членове на правителствата?

— Свързани с основните отрасли на промишлеността.

— Кой например?

Холкрофт улови погледа на Алекс. Думите му бяха ясни:

— Разбирате, че това, което казвам, е само... предположение.

— Добре. А на мен ми е къса паметта.

— Много добре. — Англичанинът стана от стола и го заобиколи. Тонът му беше спокоен, но не му липсваше точност. — В собствената ви страна: предполага се, че се отнася за вицепрезидента на Съединените щати или за някой от подчинените му и, безспорно, за неизвестни членове на Сената и на президентския екип. В Англия: изявени личности от Долната камара и несъмнено директорите на различни отдели в данъчните служби. В Германия: високопоставени служители в Бундестага. Във Франция: най-висшите длъжностни лица, голисти отпреди войната в Алжир... Хора като онези, които описах, сигурно съществуват и са свързани с Уорфийлд. Развитието на «Дънстоун» би било невъзможно без влияние на подобни сфери. В това сме сигурни.

— Но не знаете имена.

— Не.

— И мислите, че мога да ви помогна по някакъв начин?

— Да, господин Маколиф.

— Въпреки всички източници, с които разполагате, идвате при мен? «Дънстоун» ме нае само за проучване на терена и нищо повече.

— Това е *второто* проучване на «Дънстоун», господин Маколиф.

Алекс се втренчи в англичанина.

— И казвате, че онзи екип е мъртъв. Холкрофт се върна на стола си и пак седна.

— Да, господин Маколиф. Което означава, че «Дънстоун» има противник. Някой, който е или много могъщ, или много информиран, или и двете. А ние нямаме никаква представа какво е това... кои са те. Знаем само, че то съществува, че *те* съществуват. Искаме да се свържем с онези, които целят същото като нас. Ние можем да гарантираме сигурността на експедицията ви. Вие сте ключът. Без вас сме в безизходица. Без нас вие и вашите хора може да се окажете в много тежко положение.

Маколиф скочи от стола и се надвеси над британския агент. Той няколко пъти си пое въздух бързо и дълбоко, и нарочно се отдалечи от Холкрофт; след това безцелно закри в хотелската стая. Англичанинът изглежда разбираше действията на Алекс. За миг той остана безмълвен.

— *Господи!* Ти си голяма работа, Холкрофт! — Маколиф се върна до стола си, но не седна. Той се пресегна за питието на перваза — не толкова заради самото него, колкото за да подържи чашата. — Идваш тук, обвиняваш Уорфийлд, като ми изнасяш лекция по икономика, и след това спокойно ми казваш, че ще си загубя сумата от последния хонорар, ако не ви сътруднича.

— Представяш нещата в черно и бяло, мой човек...

— Представям ги точно така, както ти току-що каза! Ами ако грешите?

— Не грешим.

— Дяволски добре знаеш, че и това не мога да докажа. Ако се върна при Уорфийлд и му предам този малък неофициален разговор, ще изгубя договора в момента, в който си отворя устата. А също и най-големия хонорар, който някога е бил предлаган на геолог.

— Мога ли да те попитам за сумата? Само от научен интерес.

Маколиф погледна Холкрофт.

— Какво би казал за един милион долара?

— Бих казал, че съм изненадан защо не са ти предложили два. Или три. Защо не? Няма да си жив да го похарчиш.

Алекс не отклони очи от тези на англичанина.

— В превод това означава, че ако враговете на «Дънстоун» не ме убият, ще го направи фирмата, така ли?

— Ние смятаме така. Това е единственото логично заключение. Щом приключиш работата си.

— Разбирам... — Маколиф отиде до бутилката уиски и си наля внимателно, като че ли го мереше. Той не предложи нищо на Холкрофт. — Ако кажа открито на Уорфийлд това, което чух от теб, ти наистина смяташ, че той ще...

— Ще те убие? Тези думи ли ви смущават, господин Маколиф?

— Нямам основателни причини да използвам тези думи, господин Холкрофт.

— Естествено. Никой никога не свиква с тях... Да, ние смятаме, че той ще те убие. Ще нареди да те убият, разбира се. След като ти изпие акъла.

Маколиф се облегна на стената, като разглеждаше уискито в чашата си, но не пиеше.

— Вие не ми предлагате алтернатива, нали?

— Разбира се, че ти предлагаме. Мога да си тръгна оттук; все едно че никога не сме се срещали.

— Ами ако някой те види? Нали каза, че ме наблюдават.

— Те няма да ме видят; ще трябва да се задоволиш с уверението ми — Холкрофт се облегна на стола си. Той замислено допря пръсти. — Разбира се, при това положение ние не сме в състояние да ти предложим защита срещу която и да било от страните...

— Защита от недоказуемото — тихо се намеси Алекс.

— Да.

— Нямам алтернатива... — Маколиф се отдръпна от стената и отпи няколко глътки. — Освен една, Холкрофт. Да речем, че се съглася да ви сътруднича, защото обвиненията ви... или теориите ви, както и да ги наричате, може би имат известни основания... Но аз не нося отговорност пред вас.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Няма да се подчинявам сляпо. Няма да ме разигравате като марионетка. Искам това условие в писмен вид, ако му викате така.

— Така трябва да е. Често съм го използвал.

Маколиф прекоси стаята към англичанина и се насочи към облегалката на стола си. Седна на ръба ѝ.

— Сега ми го обясни простичко. Какво трябва да правя?

Гласът на Холкрофт прозвуча спокойно и отчетливо:

— Целите са две. Първата е да се открият противниците на «Дънстоун»; онези, които унищожиха — избиха първия изследователски екип. Предполага се, че те ще те отведат до втората и очевидно основна цел: имената на хората от неизвестната йерархия на «Дънстоун». Безликите хора в Лондон, Париж, Берлин, Вашингтон... поне един-двама. Ще ти бъдем благодарни за всяка конкретна подробност.

— Откъде да започна?

— Страхувам се, че знаем много малко. Но все пак имаме нещо. Това е само една дума, може би някакво име. Не знаем. Но имаме сериозни причини да смятаме, че е страшно важно.

— Една дума ли?

— Да... «Халидон».

4.

Той се чувстваше така, сякаш работи в две различни сфери на действителността, като никоя от тях не е напълно реална. През деня Маколиф се съвещаваше с мъжете и жените в геофизичните лаборатории на лондонския Университет, като събираше данни за изследователския си екип. Университетът, както и Кралското общество на историците, бяха прикритие на «Дънстоун», но нито една от двете организации не знаеше, че експедицията се финансира от «Дънстоун».

През нощта, в ранните сутрешни часове, той се срещаше с Холкрофт в малки охранявани къщи на слабо осветените улици в Кенсингтън и Челси. До тези места го возеха с две различни превозни средства — карани от служители на разузнаването таксита. За всяка среща Алекс си имаше легенда, която обясняваше местонахождението му: покана за вечеря, момиче, претъпкан познат нему ресторант; нищо необичайно, всичко беше лесно обяснимо и можеше да се провери.

Сеансите с Холкрофт бяха разделени на инструктаж в различни области: политическия и финансовия климат в Ямайка, контактите между разузнавачите на острова, и някои основни умения — използване на уреди за осъществяване на комуникация и за контранаблюдение.

На няколко от сеансите Холкрофт доведе «специалисти» от Западна Индия — черни агенти, способни да отговорят на всеки въпрос, който би могъл да зададе Маколиф. Маколиф имаше само няколко въпроса; преди малко повече от година той беше правил проучване за «Кайзер боксит» край Оракабеса и подозираше, че този факт е насочил Джулиан Уорфийлд към него.

Когато бяха сами, Холкрофт не спираше да мърмори за отношенията и реакциите, които Алекс трябва да поражда.

Винаги се опирай на част от истината... старай се да звучи просто... основните положения да могат да се потвърдят лесно...

Ще откриеш, че е доста приемливо да работиш на различни нива... естествено, инстинктивно. Ще започнеш да се съсредоточаваш поотделно върху нещата, без да ги смесваш...

Личните ти сензори ще се активират много бързо... втора природа. Ще влезеш в ритъм... свързващото звено между отделните ти цели...

Британският агент никога не наблюдаваше на казаното, а просто бе многословен. Той повтаряше фразите отново и отново с леки изменения в подбора на думи.

Алекс разбираше. Холкрофт му осигуряваше фундаменталните средства: инструменти и самочувствие.

— След няколко дни ще получиш информация за свръзката си в Кингстън; все още уреждаме нещата. В Кингстън цари бъркотия; там не е лесно да спечелиш доверие.

— Чие доверие? — попита Маколиф.

— Добър въпрос — отговори агентът. — Не се старай да вникнеш в него. Това ни е работата. Запомни всички останали.

Алекс погледна написаните на машина имена върху хартия, която не можеше да се изнася от къщата в Кенсингтън.

— На доста хора плащате.

— Малко повече са, отколкото ни трябва. Онези, които са задраскани, са се подписвали за пари на две места — при нас и в ЦРУ. През последните години вашето Централно Разузнавателно Управление прекалено се политизира.

— Притеснява ли ви изтичането на информация?

— Да. «Дънстоун Лимитид» е жива във Вашингтон. Невидима, но много жива.

Сутрините влизаше в другата сфера на реалността, Лондонския университет. Той откри, че е по-лесно, отколкото бе смятал да прогони грижите от миналата нощ. Теорията на Холкрофт за отделните цели му свърши работа; той наистина влезе в ритъм. Вниманието му се ограничаваше върху професионалните проблеми — създаването на изследователския екип.

Беше решено, че броят им няма да надхвърля осем, за предпочитане бе да са по-малко. Изискваха се познания в нормалните области: стратификация на глинестите пластове, варовика и скалите; анализи на водни и газови източници; вегетиране — изследване на почвата и растенията. И накрая, тъй като изследването включваше терени във вътрешността на Кок Пит, щеше да им трябва някой, който да е запознат с местните диалекти и обичаи. Уорфийлд мислеше, че

този последен член на екипа е излишен; но Алекс познаваше обстановката по-добре от него. В Ямайка не беше лесно да те приемат.

— Маколиф вече бе избрал един от членовете на екипа, изследовател на почвата от Калифорния на име Сам Тъкър. Сам беше огромен, як мъж, прехвърлил петдесетте и притежаваше всички прекалености, които човек можеше да си представи, но бе абсолютен професионалист в своята област. Беше също и най-сигурният човек, който Алекс познаваше, верен приятел, заедно с когото бяха правили проучвания от Аляска до миналогодишната поръчка на «Кайзер» в Оракабеса. Маколиф намекна, че ако Джулиан Уорфийлд не одобри Сам, може да му се наложи да си потърси друг изследовател.

Това бе напразна заплаха предвид всички съществуващи обстоятелства, но си струваше неудобството, ако се наложеше да отстъпи. Алекс искаше да вземе Сам със себе си в Ямайка. Останалите щяха да бъдат нови, непроверени; но Тъкър бе издържал проверката на годините. На него можеше да се разчита.

Уорфийлд подложи Сам Тъкър на проверка от «Дънстоун» и се съгласи, че у него няма нищо осъдително, освен някои дребни особености. Но положението на Сам не трябваше да се различава от това на останалите членове; никой не биваше да знае за интересите на «Дънстоун». Това се подразбираше.

Никой нямаше да знае. Ако в смущаващите твърдения на Холкрофт имаше поне *капка* истина, Алекс щеше да държи на тайната повече, отколкото си мислеше Уорфийлд.

Всички участници в проучването щяха да чуят една и съща история и да научат скалъпените от «Дънстоун Лимитид» факти. Дори организациите, които бяха привлечени, приемаха фактите за истина; нямаше причина да се съмняват. Финансовите гаранции не се поставяха под съмнение; те бяха защитени от свещения знак на академизма. Завиждаха им, възхищаваха им се, но никога не ги обсъждаха.

Необходимата гаранция за осъществяването на геоложкото проучване бе дадена от Кралското общество на историците, подкрепено от Комитета за обществена дейност към Камарата на Лордовете. Експедицията трябваше да се осъществи като съвместен проект на Лондонския университет и Ямайското министерство на образованието.

Всички заплати, разходи, всякакви видове плащания трябваше да се извършват чрез университетската каса. Кралското общество щеше да създаде канали за банков кредит, а Университетът трябваше да използва тези фондове.

Основанията за извършване на проучването съвпадаха с опитите на Обществения комитет към Лордовете, чиито членове осигуряваха хора и плащаха на повечето кралски общества. Това беше бащински подарък за новата независима нация — още едно неподлежащо на забравяне свързващо звено с Британия. Един урок, който щеше да влезе в учебниците за идните години. Защото според Ямайското министерство нямаше данни, че точно тази територия е била подлагана на каквото и да било геофизично проучване.

Това се подразбираше.

А дори да имаше такива данни, никой нямаше да им обърне внимание.

Свещеният знак на академизма.

Университетът извършваше кражба. Никой не задаваше въпроси.

Изборът на Александър Маколиф за поста директор на проучването предизвика смущение както в обществото, така и в университета. Въпреки това американецът беше избран от Ямайското министерство. Колониите често нанасяха такива обиди.

Но като вземеше парите, човек спираше да спори.

Защитени от свещения знак.

«Всичко е точно толкова усложнено, че да бъде академично приложимо», мислеше си Маколиф. Джулиан Уорфийлд познаваше дебрите, през които маневрираше.

Холкрофт от британското разузнаване също ги познаваше.

А Алекс започна да осъзнава, че ще трябва да навакхва. Както компанията «Дънстоун», така и контраразузнаването преследваше определени цели. Той можеше да се загуби в това преследване.

В някои отношения вече беше загубил.

Възнамеряваше да направи нещо по въпроса в обозримо бъдеще. Определени... неща трябваше да се изяснят.

Но непосредствената му грижа беше избора на екип.

Маколиф беше прилагал подхода си за избор на подчинени достатъчно често, за да знае, че той върши работа. Нямаше да покани за разговор когото и да било, ако не беше чел внимателно работите му;

всеки един, когото канеше за разговор, вече бе доказал възможностите си на хартия. Освен специфичните области на познание го интересуваше способността им за адаптация към природните и климатичните особености и към изискванията на съвместния живот.

Той бе свършил тази работа. Беше готов.

— Секретарката ми предаде, че сте искали да ме видите, господин Маколиф.

Говорещият стоеше на вратата. Това бе завеждащият катедрата по геофизика, очилат, ъгловат учен, който се опитваше да не издава неприязънта си към Алекс. Беше очевидно, че човекът се чувства измамен както от Кралското общество, така и от Кингстън, защото не е бил избран за работата на Маколиф. Завършил неотдавна едно отлично проучване в Ангуила; между тази работа и ямайската експедиция имаше прекалено много прилики, които го караха да се чувства засегнат.

— Мили боже — каза Алекс. — Очаквах да ме поканите във вашия офис — той се приближи до бюрото си и се усмихна смутено. Беше стоял до единствения прозорец и бе гледал през миниатюрния четириъгълник навън към минаващите студенти, които носеха книги, с чувство на благодарност за това, че вече не е част от този свят. — Мисля, че ще бъда готов да започна разговорите с кандидатите днес следобед.

— Толкова скоро?

— Благодарение най-вече на вас, професор Ролстън. Препоръчахте ми чудесни учени. — Маколиф не го каза от учтивост; кандидатите на професора бяха добри на хартия. От десетината, които стигнаха до последния кръг, точно половината бяха предложени от Ролстън; останалите петима работеха на свободна практика и бяха високо оценени от две лондонски проучвателни фирми. — Склонен съм направо да взема вашите хора, без да се срещам с никакви други — продължи Алекс вече само от учтивост. — Но от министерството в Кингстън настояват да поговорят с тези. — Маколиф подаде на Ролстън лист хартия с пет имена, които не бяха на хора от Университета.

— А, да. Познавам някои — каза Ролстън, а тонът му любезно отбеляза комплимента на Алекс.

— Двамата тук са... двойка, нали разбирате.

— Какво?

— Мъж и жена. Семейство Йенсен.
— Тук има един Йенсен. Коя е жената?
— Р. Л. Уелс. Това е Рут Уелс, жената на Йенсен.
— Нямах представа... Не бих казал, че този факт е в тяхна полза.
— Защо не?
— Не съм сигурен — отговори искрено Алекс.
— Никога не съм правил проучване с женена двойка. Глупава реакция, нали? Познавате ли някой от останалите?
— Един от тях. Предпочитам да не коментирам.
— В такъв случай бих искал да го направите.
— Фъргюсън. Джеймс Фъргюсън. Беше мой студент. Много нахакано момче. Доста самоуверен, ако разбирате какво имам предвид.
— Но той е ботаник, специалист по растенията, а не геолог.
— Има опит в проучванията; геофизиката му беше втора специалност. Разбира се, това бе преди доста години.
Маколиф отдели няколко листа хартия на бюрото си.
— Не може да е било преди много време. Той е ходил само на три експедиции и всичките са през последните четири години.
— Наистина не бе отдавна. Трябва да го видите. Чух, че го смятат за доста кадърен.
— Ето ги и вашите хора — каза Алекс, като подаваше на Ролстън друг лист. — Избрах петима от осемте, които предложихте. Да очаквам ли още някакви изненади от тях? Между другото, надявам се, че одобрявате избора ми.
Ролстън прочете списъка, като си наместваше очилата и свиваше устни, докато четеше.
— Да, мислех, че ще изберете тези. Вие, разбира се, осъзнавате, че този Уайтхол не е от нашите. Препоръчаха ни го от западноиндийския институт. Според шефовете му той е страхотен учен. Аз лично никога не съм го виждал. Изкарва доста пари от цикъл лекции.
— Той е чернокож, нали?
— А, разбира се. Знае всички езици, всички диалекти и всички културни норми и отклонения на Антилските острови. В докторската си дисертация проследява движението на ни повече, ни по-малко от двадесет и седем африкански племена на островите. От Бъшуоди до Коромантийските острови. Неговото изследване на индиано-

африканската интеграция се цитира като основен труд. Струва ми се също, че е голямо конте.

— Искате ли да поговорим за още някой?

— Не, всъщност не. Ще имате затруднения при избирането на специалист по подпочвените залежи. Тук имате двама съвсем прилични. Освен ако... първата ви реакция не надделее. Така или иначе.

— Не разбирам.

Ролстън се усмихна.

— От моя страна би било нагlost да продължавам — после професорът добави бързо: — Да накарам ли някое от нашите момичета да ви уреди срещите?

— Благодаря, ще ви бъда много задължен. Ако е възможно да се направи график за всичките десетима, бих искал да имам по един час за всички.

— По един час...

— Ще се обадя отново на онези, с които ще искам да продължа разговорите — няма смисъл да губя времето на всички.

— Да, разбира се.

Единият от кандидатите се дисквалифицира още с влизането си в стаичката на Маколиф. Фактът, че той беше полупиян още в един часа следобед, може би си имаше обяснение, но вместо да го извинява, Маколиф използва това обстоятелство като предлог да елиминира кандидата заради по-големия проблем: човекът беше сакат с десния крак. Трима бяха зачеркнати по една и съща причина: очевидно всеки от тях мразеше индианците — все по-разпространяващ се английски вирус, британско съответствие на *Америкус червенокожус*.

Семейство Йенсен — Питър Йенсен и Рут Уелс — бяха приятна изненада както поотделно, така и заедно. Те наскоро бяха прехвърлили петдесетте, весели, самоуверени и добродушни. Семейството беше бездетно, финансово обезпечено и двамата искрено се интересуваха един от друг и от работата си. Неговата специалност бяха минералните руди; нейната — вкаменелостите — науката-сестра на палеонтологията. Неговите знания имаха пряко приложение, нейните бяха отдалечени от обекта, но от научна гледна точка присъствието ѝ беше оправдано.

— Мога ли да ви задам няколко въпроса, доктор Маколиф? — попита любезно Питър Йенсен, докато си пълнеше лулата.

— Разбира се.

— Не мога да кажа, че познавам добре Ямайка, но това пътуване ми изглежда дяволски любопитно. Не съм сигурен, че разбирам за какво става дума.

Алекс беше благодарен за възможността да изрецитира обяснението, подготвено от «Дънстоун Лимитид». Докато говореше, той гледаше внимателно геолога и изпита облекчение, когато видя в очите му искра на одобрение. Когато свърши, той помълча, после добави:

— Не знам дали това изяснява нещо.

— О, повярвайте ми, човече, разбира се, че изяснява нещата. *Книгата на перовете* на Бърк пак влиза в работа. — Питър Йенсен изхихика, като хвърли поглед към жена си. — Някой яко е натиснал Кралското общество, за да си намери работа. Членовете му в камарата на Лордовете просто са му я осигурили. Готино шоу... Смятам, че Университетът ще изкара някоя и друга пара.

— Страхувам се, че бюджетът не е толкова голям.

— Така ли? — Питър Йенсен изгледа Маколиф с лула в ръката. — Тогава може би аз не разбирам. Извинете ме, но в нашите среди ви се носи славата на не особено евтин ръководител... съвсем справедливо, ако ми разрешите да добавя; репутацията ви върви пред вас.

— От Балканите до Австралия — добави Рут Уелс Йенсен, а лицето ѝ изразяваше леко раздразнение от съпруга ѝ. — А ако си имате отделна уговорка, това не влиза в скапаната работа на Питър.

Алекс тихо се изсмя.

— И двамата сте любезни, но нямам никаква уговорка. Хванаха ме на въдицата, това е всичко. Работил съм за други фирми на острова и се надявам да го правя отново. Често. Всички геофизични документи се предоставят от Кингстън и те поискаха мен. Нека го наречем инвестиция.

Маколиф отново започна внимателно да наблюдава Питър Йенсен; той беше репетирал този отговор. Англичанинът хвърли бърз поглед към жена си. След това изхихика както преди няколко секунди.

— И аз бих направил същото, стари приятелю. Но бог да пази проучването, на което ще бъда ръководител.

— Това е нещо, от което ще се пазя като от Първи май на Трафалгар — каза Рут, като влезе в тон с тихия смях на съпруга си. — Кой ви набута в тая история, ако мога да попитам? Да не би случайно да го познаваме?

— Засега никой. Наистина едва сега започвам...

— Е — прекъсна го Питър Йенсен, а очите му блестяха от лукавство, — щом страдате от несъразмерните такси за превоз, трябва да ви кажа, че ние предпочитаме да не се разделяме. Някак си с времето сме свикнали един с друг. Ако искате единия от нас, другият ще приеме половин цена, за да се придвижи сам.

Каквито и съмнения да бяха останали у Алекс, те се разсеяха от думите на Рут Уелс Йенсен. Тя изимитира професионалния тон на съпруга си с добродушна точност.

— Половин цена, стари приятелю, можем да се споразумеем. Апартаментът ни е дяволски студен по това време на годината.

Той реши да вземе семейство Йенсен.

Третият кандидат, който не работеше в Университета, Джеймс Фъргюсън, бе прецизно описан от Ролстън като нахакан и самоуверен. Обаче тези особености бяха резултат на енергичност и нетърпеливост, поне на Маколиф му се струваше така. Фъргюсън бе млад — на двадесет и шест — и не беше от хората, които оцеляват, а още по-малко процъфтяват в академична среда. Алекс откриваше у Фъргюсън много от самия себе си на младини: задълбочен интерес към своя предмет, нетърпимост към света на научните работници, където се изучаваше този предмет. Противоречие, а може би дори конфликт на поколенията. Фъргюсън работеше на свободна практика за различни земеделски фирми и най-добрата му препоръка беше това, че рядко оставаше без работа на един пазар, който не се славеше с излишък на работни места. Джеймс Фъргюсън бе един от най-добрите специалисти по растителността, които той познаваше.

— Бих искал да се върна в Ямайка — каза младежът няколко секунди след началото на предварителния разговор. — Работих в Порт Мария за организацията «Крафт» преди две години. Смятам, че целият скапан остров може да се окаже златна мина, ако селското стопанство и производството на синтетика му позволят да се развива.

— Кое е златната мина? — попита Маколиф.

— Влакната на баракоа във фазата на вторичното развитие. Би могло да се развие бананов щам, който да хвърли в паника производителите на найлон и трико, да не говорим за доставчиците на плодове.

— Можете ли да го докажете?

— Мисля, че почти успях да го направя. Затова ме изхвърлиха от организацията.

— Изхвърлиха ли Ви?

— Доста безцеремонно. Няма смисъл да крия този факт; всъщност не си правя труда. Казаха ми да си гледам работата. Представяте ли си? Ако проявите интерес, сигурно ще попаднете на някои негативни оценки за мен.

— Аз проявявам интерес, господин Фъргюсън.

Разговорът с Чарлз Уайтхол разтревожи Маколиф. Тоест разтревожи го човекът, а не качеството на получената информация. Уайтхол беше чернокож циник, живеещ в момента в Лондон, чиито корени и познания бяха свързани със западноиндийската област, но кръгзорът му бе агресивно себеутвърждаващ. Видът му смая Маколиф. За човек, написал тритомна история на Карибските острови, чиито работи според думите на Ролстън бяха «основен труд», Чарлз Уайтхол изглеждаше дори по-млад от Джеймс Фъргюсън.

— Не оставяйте видът ми да ви заблуди, господин Маколиф — каза Уайтхол, когато влезе в стаичката и протегна ръка на Алекс. — Тропическият ми тен скрива годините по-добре от светлата кожа. Аз съм на четиридесет и две години.

— Прочетохте мислите ми.

— Не е задължително да ги чета. Свикнал съм с тази реакция — отговори чернокожият, като седна, оправи скъпия си блейзър и кръстоса краката си, обути в разкроени панталони на тънко райе.

— Щом вие не си хабите думите напразно, доктор Уайтхол, и аз няма да хабя моите. Защо ви интересува това проучване? Доколкото разбирам, вие можете да изкарате много повече пари от цикъл лекции. Едно геофизично проучване не е най-доходната работа.

— Да речем, че финансовата страна на въпроса остава на заден план; това може би е един от малкото пъти в живота ми, когато става така — заговори Уайтхол, вадейки от джоба си сребърна табакера. — Право да ви кажа, господин Маколиф, моето е го получава известно удовлетворение от това, че се връщам в родината си като експерт под егидата на Кралското общество на историците. Наистина това е всичко.

Алекс повярва на човека, понеже според него Уайтхол беше много по-уважаван като учен в чужбина, отколкото у дома. Изглежда Чарлз Уайтхол искаше да постигне с научните си познания съответното признание, което му бе отказано в интелектуалните или може би в социално издигнатите кръгове в Кингстън.

— Познавате ли местността в Кок Пит?

— Колкото и всички останали местни хора, с изключение на бегачите. В исторически и културен план я познавам много по-добре, разбира се.

— Какво значи бегач?

— Бегачите са планинци от комуните на хълмовете. Те се наемат като водачи... когато успеете да намерите някой. Те наистина са примитивни. Кого наехте за проучването?

— Какво? — Алекс още си мислеше за бегачите.

— Попитах кого ще вземете със себе си в екипа по проучването. Ще ми бъде интересно да науча.

— Ами... не са заети всички места. Има една двойка на име Йенсен — той е специалист по минералните руди, тя е палеонтолог; един млад ботаник, Фъргюсън, и един мой приятел американец, изследовател на почви. Казва се Сам Тъкър.

— Струва ми се, че съм чувал за Йенсен. Не съм сигурен, но така мисля. Останалите не ги познавам.

— Очаквахте ли, че ще ги познавате?

— Честно казано, да. Проектите на Кралското общество обикновено привличат хора от много голям калибър — Уайтхол деликатно изтръска цигарата си на ръба на пепелника.

— Такива като вас ли? — попита с усмивка Маколиф.

— Не съм скромнен — отвърна чернокожият учен, като възнагради усмивката на Алекс с открит смях. — А пък съм и много заинтригуван. Мисля, че бих могъл да ви бъда полезен.

Маколиф също мислеше така.

Вторият изследовател на глинестите подпочвени пластове фигурираше в списъка като А. Джерард Бут. Бут беше кандидат от университета, препоръчан лично от Ролстън по следния начин:

— Обещах на Бут, че ще ви обърна внимание върху тези документи и статии. Наистина смятам, че Бут ще бъде чудесно допълнение към изследователския екип.

Ролстън беше дал на Маколиф една папка с проучванията на А. Джерард Бут в такива разнородни райони като Иран, Корсика и южна Испания. Алекс си спомни, че е чел някои от статиите в «Нешънъл Джиолъджист» и още, че те му бяха направили впечатление със своята яснота и професионализъм. Бут беше кадърен; дори повече от кадърен.

Бут също се оказа жена. А. Джерард Бут бе известна сред колегите си като Алисън Бут; никой не си правеше труда да използва второто ѝ име.

Усмивката ѝ бе една от най-привлекателните, които Маколиф изобщо беше виждал. Бе по-скоро полуусмивка — човек би могъл да я нарече дори мъжествена, но абсолютната женственост на момичето не допускаше тази дума. Очите ѝ бяха сини, подвижни и откровени — очи на професионалист. Ръкостискането ѝ — силно, също професионално. Светлокестенявата ѝ коса — дълга, мека и леко навита — Алекс си помисли, че тя я е ресала няколко пъти заради интервюто. Възрастта ѝ можеше да бъде всякаква между края на двадесетте и средата на тридесетте; не можеше да се определи на око, само в въгълчетата на очите ѝ се бяха образували бръчиците на смеха.

Алисън Бут бе не само кадърна и не само жена; освен това тя беше, поне на пръв поглед, много привлекателна личност. По време на разговора им на Маколиф непрекъснато му идваше наум терминът «професионалист».

— Накарах Роли да ми обещае, че ще пропусне да спомене факта, че съм жена. Не го дръжте отговорен за това.

— Значи бяхте напълно сигурна, че съм назадничав?

Момичето вдигна ръка и отметна настрана дългата си мека коса, паднала на хубавото ѝ лице.

— Не съм изпитвала предварителна враждебност, доктор Маколиф. Просто разбирам практическите пречки. Част от работата ми е да ви убедя, че съм квалифицирана.

И след това, като че ли осъзнавайки възможността да бъде разбрана двусмислено, Алисън Бут престана да се усмихва и оправи полата си... професионално.

— Що се отнася до работата на обекта и в лабораторни условия, сигурен съм, че *сте* квалифицирана...

— Струва ми се, че всякакви други разсъждения ще бъдат излишни — каза момичето с лека следа от английска скованост.

— Не е задължително. Съществуват и проблеми с околната среда, различни степени на физически дискомфорт, да не кажем несгоди.

— Не мога да си представя, че Ямайка е в един кюп с Иран или Корсика. Правила съм проучвания на тези места.

— Знам...

— Роли ми каза — прекъсна го Алисън Бут, — че няма да приемате препоръки за пътувания, преди да сте разговаряли с нас.

— Изолирането на група хора води до погрешни заключения. Нетърпими връзки. В миналото съм губил кадърни хора, защото други кадърни хора отказваха да ги приемат поради погрешни основания.

— Ами жените?

— Включих и жените в този термин, не съм ги изключвал.

— Аз имам много добри препоръки, доктор Маколиф, и ги получих със сериозни основания.

— Ще ви помоля да ми ги дадете.

— Нося ги със себе си — Алисън откопча голямата кожена чанта на скута си, извади два служебни плика и ги постави в края на бюрото на Маколиф, — това са препоръките ми, доктор Маколиф.

Алекс се засмя, докато посягаше към пликовете. Той вдигна очи към момичето и срещна погледа ѝ. На лицето ѝ бе изписано едновременно добродушно предизвикателство и молба.

— Защо отдавате толкова голямо значение на това проучване, госпожице Бут?

— Защото ме бива и мога да се справя с работата — отвърна тя простичко.

— Вие работите в Университета, нали?

— На непълнен работен ден, лекции и лабораторни упражнения. Не съм на постоянно място... между другото това е мой избор.

— В такъв случай не го правите заради парите — заяви Маколиф.

— Ще ми свършат работа, макар че не съм отчаяна от безпаричие.

— Не мога да си представя, че вие ще бъдете отчаяна от каквото и да било — каза той с полуусмивка. Тогава Алекс забеляза, или поне така му се стори, че в погледа на момичето се мярна сянка, моментна угриженост, която изчезна също така внезапно, както се беше появила. Той инстинктивно продължи да настоява: — Но защо се спряхте на *тази* експедиция? Сигурен съм, че с вашата квалификация ще намерите други, вероятно по-интересни и несъмнено по-добре платени.

— Срокът ме устройва — отговори тя тихо след несъмнено колебание, — поради лични причини, които нямат абсолютно нищо общо с квалификацията ми.

— Имате ли причини да искате да прекарате продължителен период от време в Ямайка?

— Ямайка няма нищо общо. Със същия успех бихте могли да проучвате Монголия.

— Разбирам — Алекс остави двата плика обратно на бюрото.

Той преднамерено си придаде равнодушен израз. Момичето реагира.

— Добре тогава, доктор Маколиф. Това не е тайна сред приятелите ми. — Момичето хвана чантата в скута си. Тя не я стискаше; у нея нямаше никакво напрежение. Когато заговори, гласът ѝ беше спокоен, както и погледът ѝ. Тя отново се превърна в абсолютен професионалист: — Вие ме нарекохте «госпожица Бут». Това е неправилно. «Бут» е фамилията на мъжа ми. За съжаление трябва да кажа, че бракът ми не беше сполучлив; наскоро той се разпадна. Вниманието на добронамерените хора в такива моменти може да бъде досадно. Бих предпочела да съм извън обсега им.

Маколиф ѝ върна спокойния поглед, като се опитваше да долови нещо зад думите ѝ. Имаше нещо, но той нямаше да си позволи да любопитства повече; нейният израз му казваше това... професионално.

— Това не е най-същественото. Извинете ме. Но оценявам това, че ми го казахте.

— Дали вашето... чувство за дълг е удовлетворено?

— Ами, във всеки случай любопитството ми е задоволено. — Алекс се наведе напред, подпря се с лакти на бюрото и сви ръце под брадичката си. — Освен това, надявам се, че няма да ви прозвучи неуместно, вие ми дадохте възможност да ви поканя на вечеря.

— Мисля, че това ще зависи от степента на важност, която придавате на моето съгласие. — Гласът на Алисън беше любезен, но не хладен. А в очите ѝ имаше симпатична закачливост.

— Честно казано, аз се старая да прекарам една вечеря или дълъг обяд... дори да си пийна солидно с онези, които смятам да наема. Но точно сега хич не ми се иска да си го призная.

— Това е много обезоръжаващ отговор, доктор Маколиф — каза момичето, а устните ѝ бяха полуотворени в присъщата ѝ полуусмивка. — С удоволствие ще вечерям с вас.

— Ще се скъсам от усилие да не бъда добронамерен. Мисля, че това изобщо не е необходимо.

— А пък аз съм сигурна, че вие никога не сте досаден.

— Това не е най-съществената ми черта.

5.

Маколиф застана на ъгъла на «Хай Холборн» и «Чансъри» и си погледна часовника. Изработените от радий стрелки проблясваха в замъгления лондонски мрак; беше 11:40. Ролс-ройсът на Престън закъсняваше десет минути. А може би изобщо нямаше да се появи. Алекс беше получил инструкции, ако колата не дойде до полунощ, да се върне в «Савой». Щяха да му определят друга среща.

Понякога му се налагаше да си напомня чии секретни нареждания изпълнява, като се чудеше дали на свой ред е преследван. *«Този начин на живот е скапан, помисли си той, постоянната информираност те притиска в лапите на страха.»* Всички фикции за мрачния свят на конспирациите пропускаха основното унижение, присъщо на света — не съществуваше истинска независимост; това беше задушавашо.

Тазвечерната среща с Уорфийлд принуди Алекс почти панически да търси Холкрофт по телефона, защото британският агент също му беше определил среща в един часа сутринта; тоест Маколиф беше помолил за среща, а Холкрофт беше определил времето и мястото. А в десет и двадесет същата вечер му се обадиха от «Дънстоун»: бъдете на «Хай Холборн» и «Чансъри» в 11:30, след час и десет минути.

Отначало той не можа да намери Холкрофт. Дълбоко засекретеният личен телефон на агента във Форин офис просто не отговаряше. Алекс нямаше друг номер, а Холкрофт му беше повтарял много пъти никога да не звъни във Форин офис и да не оставя името си. Също така не трябваше никога да се обажда на агента от стаите си в «Савой». Холкрофт не вярваше на телефонните централи в което и да било учреждение.

Така че Алекс трябваше да излиза на «Странд», да обикаля редуващите се кръчми и аптеки и да звъни от обществените телефони, докато се свърже с Холкрофт. Беше сигурен, че някой го наблюдава и затова се преструваше на раздразнен всеки път, когато затваряше телефона, без да е успял да се свърже. Той бе подготвил лъжата, ако Уорфийлд го попита. Неговата версия беше, че се е опитвал да открие

Алисън Бут и да отмени срещата, която си бяха уговорили за следващия ден на обяд. Те наистина имаха среща, която той не възнамеряваше да отменя, но историята съдържаше достатъчно истина, за да изглежда правдоподобна.

Винаги се опирай на част от истината... Отношение и реакция. Контраразузнаването.

Накрая някакъв човек вдигна телефона на Холкрофт и спокойно започна да обяснява, че той е излязъл за късна вечеря.

Късна вечеря! Мили боже!... Огромни монополисти, международни сблъсъци в най-висшите сфери, финансова конспирация — и късна вечеря.

Човекът каза на Маколиф с разумен тон, който се противопоставяше на неговата тревога, че Холкрофт ще бъде предупреден. Това не удовлетвори Алекс; той настоя Холкрофт да седи до телефона си, ако трябва да чака цяла нощ, докато той, Алекс, му се обади след срещата си с Уорфийлд.

Беше 11:45. Сейнт джеймс ролс-ройсът още не се бе появил. Той огледа неколцината пешеходци, които вървяха в гъстата мъгла по «Хай Холборн», и се зачуди кой от тях, ако имаше такъв, се занимава с него.

Лапите на страха.

Чудеше се също и за Алисън. Бяха вечеряли заедно трета поредна вечер; тя беше казала, че трябва да си подготви някаква лекция, така че срещата им бе отложена. Като се вземат предвид усложненията, които следваха, това беше добре.

Алисън бе странно момиче — професионалистка, която добре скриваше своята уязвимост. Тя никога не излизаше от рамките на спокойния хумор, който я предпазваше. Полуусмивката, топлите сини очи, бавните, грациозни движения на ръцете й... по някакъв начин всичко това й служеше като щит.

Нямаше проблеми да я избере като своя кандидатка номер едно... от професионална гледна точка. Тя далеч превъзхождаше останалите кандидати за екипа. Алекс се смяташе за един от най-добрите специалисти на двата континента по състав на скалите, но все пак не беше сигурен дали би искал да противопостави своите знания на нейните. Алисън Джерард Бут беше кадърна.

Беше и хубава.

И той искаше тя да дойде в Ямайка.

Той бе подготвил аргументите си за Уорфийлд, в случай че проклетите компютри на «Дънстоун» я отхвърлят. Окончателното изясняване на избраните от него кандидатури беше темата на нощната им конференция.

Къде се губеше онзи проклет черен автомобил с размерите на кораб? Дванадесет без десет.

— Извинете, сър — произнесе един дълбок, почти гърлен глас зад Маколиф. Той се обърна и видя някакъв човек, облечен с кафяво карирано палто; човекът приличаше на докер или строителен работник.

— Да?

— За първи път идвам в Лондон, сър, и май съм се загубил.

След това човекът посочи нагоре към табелата с името на улицата, която едва се виждаше на мъждивата светлина на лампата в мъглата.

— Тука пише «Чансъри Лейн», това *трябва* да е близо до едно място, дето се казва «Хатън», а там аз трябва да се срещна с приятелите си. Не мога да го *намеря*, сър.

Алекс посочи наляво.

— Това се намира там, нагоре, след две-три преки.

Човекът отново посочи, както правят простаците, в посоката, която му беше показал Маколиф.

— Там нагоре ли е, сър?

— Точно така.

Човекът няколко пъти му разтърси ръката, сякаш за да подчертае въпроса си:

— Сигурен ли сте, сър?

След това той понижи глас и заговори бързо:

— Моля ви, не правете резки движения, господин Маколиф. Продължете да се преструвате, че ми обяснявате. Господин Холкрофт ще се срещне с вас в Сохо; там има един нощен клуб, който се казва «Кукумявката на Сейнт Джордж». Той ще ви чака. Застанете на бара, той ще ви се обади. Не се притеснявайте за времето... Той не иска да му звъните повече. Наблюдават ви.

Маколиф преглътна, пребледня и махна с ръка — усети, че го прави прекалено показно — по посока на «Хатън Гардън». Той също заговори бързо и рязко.

— Господи! Щом наблюдават *мен*, значи наблюдават и *вас*!

— Ние пресмятаме тези неща...

— Не ми харесва вашето пресмятане! Какво очаквате да кажа на Уорфийлд? Да ме остави в *Сохо* ли?

— Защо не? Кажете му, че имате желание да прекарате една нощ навън. Нямаме нищо планирано за сутринта. Американците обичат *Сохо*; това е напълно естествено. Вие не сте запален комарджия, но от време на време изигравате по някоя игра.

— Господи! Бихте ли си направили труда да опишете сексуалния ми живот?

— Бих могъл, но няма да го направя. — После отново прозвуча гърленият, висок глас със северняшко произношение: — Благодаря ви, сър. Много сте любезен. Сигурен съм, че ще намеря приятелите си.

Човекът бързо се отдалечи в нощната мъгла към «Хатън Гардън». Маколиф усети, че цялото му тяло потръпва; ръцете му се тресяха. За да спре треперенето им, той бръкна в джоба си за цигари и почувства облекчение, когато успя да стисне металната си запалка.

Беше дванадесет без пет. Той щеше да чака до полунощ и след това да си тръгне. Бяха му дали инструкции да се върне в «Савой»; щяха да му определят друга среща. Дали това означаваше, че тя ще бъде определена по-късно същата нощ? Може би в ранните сутрешни часове? Или «да се върне в «Савой» означаваше просто, че повече няма да го карат да стои на ъгъла на «Хай Холборн» и «Чансъри Лейн»? Че тази вечер ще го освободят?

Думите бяха ясни, но превратното им тълкуване беше напълно възможно. Ако поискаше, той можеше да стигне в *Сохо*, при Холкрофт, независимо от пречките. Групата на преследвачите му щеше да отбележи факта, че Уорфийлд не се е появил на срещата. Тази възможност оставаше открита.

«Мили боже! — помисли си Алекс. Какво ми става? Думи и значения... възможности и превратности. Тълкуване на... заповеди!»

Кой, по дяволите, му даваше заповеди!

Той не беше от хората, които позволяват да ги командват!

Но когато ръката му затрепери, докато поднасяше цигарата към устните си, разбра, че могат да му нареждат... за неопределен период от време. Той трябваше да прекара това време в ада, който не можеше да търпи; не беше свободен.

Изработените от радий стрелки на часовника му се срещнаха. Беше полунощ. Всички да вървят в проклетия ад! Той щеше да си тръгне! Щеше да се обади на Алисън и да ѝ каже, че иска да отиде при нея да пийне нещо... да я попита дали ще го приеме. Холкрофт можеше да си чака цялата нощ в Сохо. Къде беше това? В «Кукумявката на Сейнт Джордж». Тъпо шибано име!

Да върви по дяволите и той!

Ролс-ройсът изскочи от мъглата откъм Нюгейт. Ревящият му двигател наруши тишината на иначе спокойната улица. Колата се плъзна покрай бордюра пред Маколиф и спря рязко. Шофьорът стана от мястото си, заобиколи тичешком дългата кола и отвори задната врата за Алекс.

Всичко стана толкова бързо, че Маколиф объркано захвърли цигарата си и се качи; той не се беше настроил за бързата смяна на обстановката. Джулиан Уорфийлд седеше в отдалечения десен ъгъл на огромната задна седалка, а миниатюрното му телце изглеждаше смалено от внушителния интериор на автомобила.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате до последната минута, господин Маколиф. Наложил се да закъснея.

— Винаги ли си вършите работата с оглед на две неща: секретността и шоковия ефект? — попита Алекс, като се отпусна назад на седалката. Той изпита облекчение, когато усети, че може да говори свободно.

Уорфийлд му отговори със силния си старчески смях:

— В сравнение с Хауърд Хюз аз съм продавач на коли на старо.

— И все пак ме карате да се чувствам страшно неудобно.

— Искате ли да пийнете нещо? Престън има вградено барче ей там. — Уорфийлд посочи тапицирания с филц гръб на предната седалка. — Само дръпнете онази ивица.

— Не, благодаря. Може и да пийна по-късно, но сега не искам.

«Спокойно. Спокойно, Маколиф, помисли си той. За бога, не се издавай. Холкрофт може да чака цялата нощ. Преди две минути се канеше да го накараш да прави точно това!»

Старецът извади един плик от джоба на самото си.

— Веднага ще ви кажа добрите новини. Ние нямаме сериозни възражения срещу никого, с изключение на някои дребни въпросчета. Напротив, смятаме, че сте извършили избора си доста честно...

Според Уорфийлд първоначално в «Дънстоун» приели отрицателно списъка на първите избраници. Отхвърлили ги не от гледна точка на сигурността — въпреки онези дребни въпросчета; не и заради качеството — Маколиф си беше решил задачите от домашното; а по принцип. Идеята да се включат жени в експедиция за геоложко проучване била отхвърлена направо с основния аргумент за недостатъчната им сила, макар че тази дума не била използвана като синоним на слабост. По традиция всеки един проект; свързан с пътуване, предполагаше мъжко участие; намесата на жени нарушава спокойствието и можеше да доведе само до различен брой усложнения.

— И така, ние задраскахме две от първите ви избраници, макар да осъзнавахме, че като отстраним тази жена Уелс, можете да изпуснете и мъжа ѝ, Йенсен... Бяха отхвърлени трима от първите петима; знаехме, че това няма да ви хареса, но нали разбирате... После ми просветна. Мили боже, вие го бяхте измислили по-добре от всички нас!

— Не съм следвал никаква стратегия, Уорфийлд. Сформирах най-добрия екип, който можах. — Маколиф усети, че трябва да вметне това изявление.

— Може би не сте го направили съзнателно, а що се отнася до качеството, сте сформирали превъзходна група. Но включването на двете жени, и двете ненадминати в своята област, като едната е със съпруга си, страшно е подобрило екипа.

— Защо?

— Това осигурява — те осигуряват — уникален елемент на невинност, патината на научната дейност, а това е един аспект, който ние всъщност бяхме пропуснали. Един екип от образовани мъже и жени, за който гарантира Кралското общество... по някакъв начин страшно се различава от проучвателна експедиция, съставена изцяло от мъже. Това наистина е страхотно.

— Не съм имал такова намерение. Не бих искал да ви заблуждавам.

— Изобщо не ме заблуждавате. Резултатът е един и същ. Няма нужда да ви казвам, че посочих това разсъждение на останалите и те моментално се съгласиха.

— Струва ми се, че каквото и да «посочите» вие, то ще бъде прието незабавно. Какви са дребните въпросчета?

— По-добре е да ги наречем «второстепенна информация, която би могла да ви заинтересува». — Старецът се пресегна и щракна една лампа за четене. След това извади няколко листа от палтото си, разгърна ги и ги постави пред плика. Той си намести очилата и внимателно разгледа горната страница. — Това семейство, тези Йенсен и Уелс, развиват доста активна дейност в левичарските политически кръгове. Маршове на мира, забрана на бомбите и други подобни.

— Това изобщо не им се отразява на работата. Не ми се вярва да организират бунтове сред местното население — нарочно отегчено произнесе Маколиф. Ако Уорфийлд смяташе да повдига подобни «въпросчета», Алекс искаше да покаже на финансиста, че ги смята за маловажни.

— Обстановката в Ямайка е доста нестабилна; по-точно ще бъде да кажем, че там има безредици. Ако някой от вашите хора се изказва открито за подобни неща, ще накърни интересите ни.

Маколиф се размърда на мястото си и погледна дребното старче с нацупени мънички устни, чиято тънка, кокалеста ръка държеше листата в кръгчето жълта светлина, придаваща на старата му плът болнав жълтеникав цвят.

— Ако възникне подобна ситуация, а аз не мога да си я представя, в която семейство Йенсен да предизвикат политически вълнения, ще ги накарам да млъкнат... От друга страна привличането на подобни хора би могло да ви донесе полза. Те ще работят за «Дънстоун» усърдно и компетентно.

— Да — каза спокойно Уорфийлд. — Дойде ни наум още нещо... Този човек, Фъргюсън, си е създал проблеми с организацията «Крафт».

— Той е бил на път да направи жизненоважно откритие за влакната на баракоята, ето какво е създал. Това страшно е уплашило «Крафт» и източниците му на финансови средства.

— Ние нямаме проблеми с «Крафт» и не искаме да си ги създаваме. Фактът, че този човек е с вас, може да събуди недоумение. «Крафт» се ползва с добро име в Ямайка.

— Фъргюсън е най-добрият. Заместникът му определено не го бива, а той е най-добрият от всички останали. Ще държа Фъргюсън настрана от «Крафт».

— Това е много важно. В противен случай не можем да приемем.

Според данните на «Дънстоун» Чарлз Уайтхол, черният учен конте, представляваше образец на психологическо объркване. Политическите му убеждения бяха консервативни — той беше черен консерватор, способен да оглави реакционерите в Кингстън, ако бе останал на острова. Но неговото бъдеще не е било в Ямайка и той го е осъзнал отрано. Този факт го е огорчил. Обаче Уорфийлд побърза да добави, че отрицателната информация се компенсира — и даже нещо повече — от академичните заслуги на Уайтхол. Интересът му към проучването беше крайно положителен фактор; а неговото включване щеше да отстрани от проекта всякакво петно на комерсиалност. Странностите на тази твърде сложна личност се допълваха от факта, че Уайтхол имаше черен пояс в клас тройно А по джукато, по-усложнен и смъртоносен вариант на джудото.

— Идването му с вас направи силно впечатление на познатите ни от Кингстън. Подозирам, че те ще му предложат място в Западноиндийския университет. Предполагам, че той вероятно ще приеме, ако му платят достатъчно... И така, сега стигнахме до последната кандидатура. — Уорфийлд си свали очилата, постави ги в скута си с книгата и разтри гърбицата на тънкия си, костелив нос. — Госпожа Бут... госпожа Алисън Джерард Бут.

Алекс усети тръпка на раздразнение. Уорфийлд вече му беше казал, че приема Алисън; той не искаше да слуша интимна, лична информация, изкопана от безликите служители или от бръмчащите машинки на «Дънстоун».

— Какво за нея? — попита внимателно Маколиф. — Характеристиката ѝ говори сама за себе си.

— Безспорно. Тя е извънредно висококвалифицирана... и е извънредно загрижена да напусне Англия.

— Тя ми даде обяснение и аз го приех. Току-що се е развела и предполагам, че положението ѝ не е особено приятно... от социална гледна точка.

— Тя това ли ви каза?

— Да. Аз ѝ вярвам.

Уорфийлд пак си сложи очилата и прелисти страницата пред себе си.

— Страхувам се, че има още нещо, господин Маколиф. Тя каза ли ви за кого е била омъжена? С какво мъжът ѝ си е изкарвал хляба?

— Не. А и аз не съм я питал.

— Да... Е, мисля, че трябва да знаете. Дейвид Бут е от семейство с високо социално положение — всъщност те са виконти — което от едно поколение насам няма никакви приходи. Той е партньор в една фирма за износ и внос, чиито документи показват, че едва свързват двата края... И все пак господин Бут си живее чудесно. Има няколко къщи — тук и на континента^[1], кара скъпи коли, членува в най-добрите клубове. Не е ли противоречиво?

— Така изглежда. Как го постига?

— Наркотици — произнесе Джулиан Уорфийлд така, сякаш току-що му беше казал колко е часът. — Дейвид Бут е куриер между Франция и Америка. Подвизава се ту в Корсика, ту в Бейрут и Марсилия.

През следващите няколко мига и двамата мъже мълчаха. Маколиф разбра подтекста на казаното и накрая заговори:

— Госпожа Бут е участвала в проучванията в Корсика, Иран... и Южна Испания. Вие намеквате, че и тя е замесена.

— Възможно е, но не е вероятно. Ако е участвала, сигурно не е било по нейно желание. В края на краищата тя все пак се е развела с него. Ние твърдим, че тя несъмнено е научила за заниманията на мъжа си; тя се страхува да остане в Англия. Не вярваме, че ще се върне.

Отново последва мълчание, докато Маколиф не го наруши.

— Когато казахте «страхува се», реших, че имате предвид, че е била заплашвана.

— Напълно възможно. Каквото и да знае тя, би могло да се окаже опасно. Бут не е приел развода с радост: не поради привързаност — той е голям женкар, а подозираме, че причините са свързани с пътуванията му — Уорфийлд пак сгъна листата и ги прибра в джоба на палтото си.

— Е — каза Алекс, — това си е доста... голяма изненада. Не съм сигурен дали съм подготвен за нея.

— Дадох ви тези сведения за госпожа Бут, защото смятахме, че ще ги откриете сам. Искахме да ви подготвим... не да ви разубеждаваме.

Маколиф се обърна рязко и погледна Уорфийлд.

— Искате тя да дойде, защото би могла... би могла да се окаже ценна за вас, а не заради геоложкото проучване.

«Спокойно, Маколиф. Спокойно!»

— В тия объркани времена какво ли не му идва наум на човек.

— Това не ми харесва!

— Вие не сте мислили за това. Ние смятаме, че тя ще бъде в по-голяма безопасност в Ямайка, отколкото в Лондон... Вие сте загрижен, нали? През миналата седмица се срещахте често.

— Освен това не ми харесва да ме следят — Алекс не можа да измисли какво друго да каже.

— Онова, което направихме, беше минимумът и имаше за цел да ви закриля — отговори бързо Уорфийлд.

— От какво? За бога, от кого ме закриляте? — Маколиф се втренчи в дребното старче, като осъзнаваше колко му е противно то. Той се зачуди дали Уорфийлд ще говори по-открито по въпроса за закрилата от Холкрофт. А дали ще признае съществуването на предишно проучване в Ямайка? — Мисля, че имам право да науча — добави той ядосано.

— Ще научите. Обаче първо бих искал да ви покажа тези документи. Надявам се, че всичко това ще ви достави удоволствие.

Уорфийлд отвори един незалепен плик и извади няколко тънки листа, прикачени към едно писмо. Това бяха напечатани на прозрачна хартия копия от тяхното дълго споразумение, подписано на площад «Белгрейвия» преди повече от седмица. Той се пресегна нагоре, светна своята лампичка за четене, взе листата от Уорфийлд и отметна копията над по-дебелата страница на писмото. Само че това не беше писмо, а снимано на ксерокс копие за банков превод от «Чейс Банк» в Ню Йорк. Цифрите бяха ясни: отляво беше сумата, преведена на негова сметка от един швейцарски концерн; отдясно бяха максималните данъци върху тази сума, посочени като приход на швейцарските власти и службите за вътрешни данъци на Съединените Щати.

Чистата сума беше 333 000 долара.

Той хвърли поглед към Уорфийлд.

— Първата сума, която трябваше да ми се изплати, беше двадесет и пет процента от целия договор след извършване на основната работа по проучването. Споразумяхме се, че това ще бъде при пристигането на екипа в Кингстън. Преди тази дата вие отговаряте

само за разходите ми, по двеста на ден. Защо сте направили тази промяна?

— Много сме доволни от първоначалната ви работа. Искахме да покажем добрите си намерения.

— Не ви вярвам...

— Освен това — продължи Уорфийлд, като повиши глас, за да заглуши възраженията на Алекс, — не сме правили промени в договора.

— Знам какво съм подписал.

— Очевидно не сте много наясно... Хайде, прочетете споразумението. В него ясно се посочва, че ще ви бъдат изплатени минимум двадесет и пет процента *не по-късно* от края на работния ден, който сме определили за начало на проучването. Не се споменава нищо за суми, надхвърлящи двадесет и пет процента; няма забрани да бъдат изплатени по-рано... Мислехме, че ще се зарадвате. — Старецът скръсти ръце и заприлича на миротвореца Ганди с дрехи от «Севил Роу».

Маколиф препрочете уведомлението за превода от «Чейс».

— Парите от този банков превод са описани като плащане за извършени услуги с днешна дата. Това е минало време, чисто и просто. Ще видите доста зор да си ги възстановите, ако не отида в Ямайка. А и като се има предвид параноичният ви стремеж да запазите всичко в тайна, се съмнявам, че ще положите сериозни усилия да си ги получите... Не, господин Уорфийлд, това не ви е присъщо.

— Доверие, господин Маколиф. Вашето поколение го подценява. — Финансистът се усмихна любезно.

— Не искам да прозвучи грубо, но мисля, че никога не сте ми имали доверие. Не и това. Вие сте манипулатор, а не идеолог... Повтарям: това не ви е присъщо.

— Много добре. — Уорфийлд отпусна деликатните си ръце, като запази позата си на Ганди под жълтата светлина. — Така стигаме до закрилата, за която говорих и която вие справедливо поставяте под въпрос... Вие сте един от нас, Александър Таркуин Маколиф. Вие сте много важна и съществена част от плановете на «Дънстоун». Като признание за приноса ви препоръчахме на нашите директори да бъдете повишен — в знак на доверие — до техния ранг. Т.е. сумите, които ви се изплащат и на едро възлизат почти на един милион, са

първоначалните възнаграждения, които се полагат на всяка наша единица. Както се изразихте вие, би било неприсъщо за нас да извършим такива извънредни плащания по друг начин.

— За какво намекувате, да ви вземат дяволите?

— Грубо казано, изобщо не се опитвайте да се откажете от нас. Вие сте доброволен участник в работата ни. Ако някога, независимо по каква причина, решите, че «Дънстоун» не ви харесва, не се опитвайте да се обявявате за независим. Никога няма да ви повярват.

Маколиф се втренчи в стареца, който сега се усмихваше.

— Защо смятате, че ще го направя? — попита той тихо.

— Защото имаме причини да смятаме, че съществуват... елементи, които са много заинтересувани да спрат развитието ни. Те могат да се опитат да се свържат с вас; може вече да са се опитали. Вашето бъдеще е при нас и при никой друг. Това е свързано с финансите, може би с идеологията... всичко е законно, разбира се.

Алекс отмести поглед от Уорфийлд. Ролсът беше продължил на запад по «Ню Оксфорд», на юг по «Чаринг Крос» и пак на запад по «Шафтсбъри». Те приближаваха светлините на «Пикадили Съркъс», чиито крещящи цветове бяха разсеяни от гъстата мъгла.

— На кого се опитвахте да се обадите така трескаво тази вечер? — сега старецът не се усмихваше.

Маколиф се извърна от прозореца.

— Това изобщо не ви влиза в скапаната работа, но звънях, макар и не трескаво, на госпожа Бут. Утре ще обядваме заедно. Ако изобщо — съм изпитал раздразнение, то се дължеше на срещата, която ми определите набързо и на това, че не исках да я безпокоя след полунощ. А вие на кого си мислите, че съм звънял?

— Не трябва да проявявате неприязън...

— Забравих — прекъсна го Алекс. — Вие само се опитвате да ме закриляте. От... разни елементи.

— Мога да се изразя малко по-точно. — Очите на Джулиан Уорфийлд се втренчиха в тези на Алекс със сила, която той не беше виждал досега. — Няма смисъл да ме лъжете, така че очаквам истината. Какво означава за вас думата «Халидон», господин Маколиф?

[1] Когато казват «континента», англичаните имат предвид Европа. — Б.пр. ↑

6.

Кресливата, истерична какофония на рок музиката създаваше усещане за болка в ушите. След това очите се насълзяваха от тежките пластове цигарен дим, плътен и вонящ, а ноздрите веднага се присвиваха от острата сладникава миризма на тютюн, примесена с трева и хашиш.

Маколиф си проправи път през преплетените меки тела, като разделяше Протегнатите ръце и издадените рамене внимателно, но твърдо, докато накрая стигна до края на бара.

Настроението, в «Кукумявката на Сейнт Джордж» беше достигнало своята кулминация. Психеделичните светлини избухваха върху стените и тавана в ритмично кресчендо; телата бяха превити и податливи, никой не изглеждаше изправен, всички се поклащаха и ужасно се гърчеха.

Холкрофт седеше в едно кръгло сепаре с още петима: двама мъже и три жени. Алекс се поспря, закрит от пиещите и танцуващи посетители, и погледна към групичката на Холкрофт. Тя беше странна; събуждаше не сарказъм, а смях. Холкрофт и събеседникът му, човек на средна възраст, който седеше на масата срещу него, бяха облечени официално, както и две от трите жени, стегнати и прехвърлили четиридесетте. Другата двойка бяха млади хипита, окичени с мъниста и кожи, а развяващите им се коси — завързани с ленти. Картината ставаше ясна от пръв поглед: родителите даваха на поколението си малко свобода и, макар да се чувстваха неловко, това си беше игра.

Маколиф си припомни думите на човека от «Хай Холборн». *«Застанете на бара, той ще ви се обади»*. Той се приближи на една ръка разстояние до махагоновия бар и успя да изкрещи поръчката си на чернокожия барман от Сохо с прическа в стил «афро». Зачуди се кога ли ще дойде Холкрофт; не му се чакаше дълго, а имаше да разказва много неща на британския агент.

— Извинете, нали вие се казвате Маколиф? — Крясъкът, с който беше зададен въпросът, накара Маколиф да разлее част от питието си.

Беше извикал ексцентричният младок от масата на Холкрофт. Холкрофт не си губеше времето.

— Да. Защо?

— Родителите на приятелката ми ви познават. Те ме помолиха да ви поканя при нас.

Следващите няколко мига се сториха на Маколиф като пиеса, която се разиграва в друга пиеса. Едно кратко сценично упражнение *познат диалог* се разиграваше пред отегчената публика от други, по-енергични артисти. Но последва изненада, която накара Алекс да види уменията на Холкрофт в твърде добра светлина.

Той *наистина* познаваше мъжа на средна възраст, който седеше срещу Холкрофт, а също и жена му. Не бяха добри познати, разбира се, но се бяха срещали. Беше ги срещал два-три пъти досега при предишните си пътувания до Лондон. Те не бяха запомнящи се хора, които човек би разпознал на улицата или в «Кукумявката на Сейнт Джордж», освен ако не си припомнеше обстоятелствата на запознанството.

Те му представиха Холкрофт с истинското му име и го сложиха да седне до него.

— Дяволите да го вземат, как успя да уредиш това? — попита Алекс, след като изтекоха петте мъчителни минути, през които напразно се мъчеше да си припомни забравените преживявания с познатите си. — Те знаят ли кой си ти?

— Понякога се срещаме, за да се посмеем — отговори Холкрофт със спокойна, премерена усмивка. — Те смятат, че работя някъде в онази голяма правителствена пирамида и местя фигурите в полутъмните стаи... Подготовката беше необходима. Уорфийлд е удвоил броя на хората, които те следят. Това не ни харесва; той може да ни е забелязал, но това, разбира се, не е много вероятно.

— Гарантирам ти, че е забелязал нещо. — Алекс оголи зъбите си, но усмивката му беше фалшива. — Трябва да поговорим за много неща. Къде можем да се срещнем?

— Тук. Сега — беше отговорът на англичанина. — От време на време говори и с другите, но, е напълно допустимо двамата да започнем разговор. Можем да го използваме като повод, за да се срещнем на чашка или за да обядваме заедно след ден-два.

— Няма начин. Вдругиден сутринта тръгвам за Кингстън.

Холкрофт замълча, като поднасяше чашата към устата си.

— Толкова бързо? Не очаквахме подобно нещо.

— Това е нищо, сравнено с останалото... Уорфийлд знае за Халидон. Тоест той ме попита какво знам аз за това.

— *Какво!*

— Господин Маколиф? — подвикнаха от другата страна на масата. — Вие сигурно познавате семейство Бенсън от Кент...

Алекс си помисли, че моментът е избран добре. Когато Холкрофт чу новината, на лицето му се изписа учудване. Изненадата се смени с израз на раздразнение. Последвалият разговор за забравените Бенсънови щеше да даде на Холкрофт време да размисли. А Алекс искаше той да помисли.

— Какво *точно* каза той? — попита Холкрофт. Въртящите се флуоресцентни светлини сега изпращаха ярките си отражения върху масата, като превръщаха агента в гротескна сянка. — Какви бяха точните му думи?

— «Какво означава за вас думата «Халидон», господин Маколиф?» Това бяха точните му думи.

— А твоят отговор?

— Какъв отговор? Не бях подготвен. Казах му, че това е град в Ню Джърси.

— Моля?

— Халидон, Ню Джърси. Това е град.

— Предполагам, че се пише и се произнася по друг начин... А той повярва ли на невежеството ти?

— Защо да не повярва? Аз съм невеж по въпроса.

— Ти скри ли факта, че си чувал тази дума? Това е ужасно важно!

— Да... да, мисля, че успях. Всъщност аз се бях замислил за нещо друго. За няколко други неща...

— Той върна ли се пак на това по-късно? — прекъсна го агентът.

— Не, не го направи. Гледаше ме втренчено, но повече не спомена за това... Как мислиш, какво означава то?

Внезапно един олюляващ се танцьор, за когото не беше останало място на дансинга, се надвеси над масата. Погледът му не беше напълно фокусиран и не успяваше да затвори устата си.

— Е, и това ако не са дъртите мамчета и татенца! — произнесе той, като заваляше думите със силно йоркширско произношение. — Харесва ли ви шоуто на бебчетата, мамчета?

— Мътните да го вземат! — Холкрофт беше разлял питието си.

— Позвъни на иконома, татенце! Тая е за сметка на дъртия Единбург. Той ми е лично приятелче! Готиното старче Единбург.

Самотният, замаян танцьор изчезна така бързо, както се беше появил. Останалите посетители на средна възраст проявяваха необходимото съчувствие към Холкрофт, като в същото време осъждаха клиентите на «Кукумявката»; младоците се стараеха да смекчат ефекта от станалото.

— Всичко е наред, няма причини за тревога — каза добродушно агентът. — Само дете малко се понамокрех. — Холкрофт извади кърпичката си и започна да попива разлятото по гърдите му пиене. Всички на масата се върнаха към предишните си лични разговори. Англичанинът се обърна към Маколиф, престорената му усмивка контрастираше с думите му. — Разполагам с по-малко от минута; ако се наложи, утре ще ти се обадят.

— Искаш да кажеш, че това... залитане беше сигнал?

— Да. Сега слушай и запомни. Нямам време да повтарям. Когато стигнеш в Кингстън, за известно време ще трябва да се оправяш сам. Честно казано, не очаквахме толкова скоро...

— Един момент! — прекъсна го Маколиф с тих, ядосан глас. — Да те вземат дяволите! *Ти* слушай... и запомни! Ти ми гарантира абсолютна сигурност и връзка двадесет и четири часа в денонощието. Това бяха условията, при които приех...

— Нищо не се е променило — Холкрофт вметна бързо, като придружи думите си с бащинска усмивка, която противоречеше на тихата злоба между тях. — Ти разполагаш с връзките; запомнил си към осемнадесет-двадесет имена...

— От северната част, а не от Кингстън! Трябваше да ми дадеш имената на връзките в Кингстън!

— Ще се постареем да го направим до утре.

— Това не ме устройва!

— Ще трябва да ви устрой, господин Маколиф — каза студено Холкрофт. — В Кингстън има едно магазинче на изток от «Виктория Парк» на улица «Дюк», казва се «Талън». В краен случай — и само

тогава — ако искаш да предадеш информация, намери собственика. Той има артрит на дясната ръка в доста тежка форма. Но имай предвид, че той може само да предаде информацията. Не можеш да го използваш по друг начин... Сега наистина трябва да тръгвам.

— Трябва да ти кажа още няколко неща — Алекс хвана Холкрофт за ръката.

— Ще трябва да почакаат...

— Още нещо... Алисън Бут. Вие знаехте, нали?

— За мъжа ѝ ли?

— Да.

— Да, знаехме. Честно казано, отначало смятахме, че тя е протеже на «Дънстоун». Все още не сме изключили тази възможност... А, да, ти попита защо Уорфийлд е споменал Халидон; какво е имал предвид. Според мен той знае колкото нас. Но и той като нас полага много усилия да разбере останалото.

С неприсъща за възрастта му пъргавина Холкрофт се измъкна от сепарето, плъзна се покрай Маколиф и се извини на останалите от групичката. Маколиф се оказа в съседство с жената на средна възраст, за която предполагаше, че е дошла с Холкрофт. Той не беше чул името ѝ, когато ги представяха, но сега, щом я погледна, усети, че няма нужда да му го казват. В очите ѝ се четеше загриженост и страх; тя се опитваше да го скрие, но не успяваше. Усмивката ѝ беше колеблива и напрегната.

— Значи вие сте младежът... — Госпожа Холкрофт прекъсна и вдигна чашата към устните си.

— Младеж и не съвсем — каза Маколиф, като забеляза, че ръката на жената трепна, както неговата ръка беше трепнала преди един час с Уорфийлд. — Трудно е да се говори тук с целия този шум и онези отвратителни светлини.

Госпожа Холкрофт изглежда не чу думите му или не им обърна внимание. Флуоресцентните оранжеви, жълти и болезнено зеленикави цветове рисуваха въображаеми татуировки върху изплашеното ѝ лице. *Колкото и да е странно, помисли си Алекс, никога не си беше представял Холкрофт като обикновен човек с лична собственост или жена, или даже със свой личен живот.*

И докато той си мислеше за тази непредвидена реалност, жената внезапно сграбчи ръката му и се наведе към него. Тя прошепна на

ухото на Маколиф под подлудяващата шумотевица и дивите, заслепяващи светлини:

— За бога, вървете след него!

Извиващите се тела образуваха ужасна, гърчеща се стена. Той се втурна напред, като се буташе, дърпаше, блъскаше и накрая си проправяше път с рамо сред крещящата паплач. Алекс се опита да се огледа за избутания от дансинга натрапник, който беше дал знак на Холкрофт, но не можа да го открие.

След това забеляза резките движения на няколко души в дъното на претъпкания осветен дансинг, които влачеха една фигура назад към тясното коридорче. Това беше Холкрофт!

Той отново се заблъска сред гърчещата се стена към дъното на стаята. Един висок негър се възпротиви на натиска на Алекс.

— Ей, ти! Я спри! Да не би «Кукумявката» да е твоя?

— Разкарай се от пътя ми! Мамка му, не ме пипай!

— С удоволствие, гадино! — Негърът пусна палтото на Маколиф, засили отдалече стиснатия си юмрук и го стовари в стомаха на Алекс. Силата на удара заедно с шока от пълната изненада накара Маколиф да се превие.

Той се изправи колкото можа по-бързо въпреки острата болка и се хвърли към негъра. В същото време онзи някак си изви китката му и Маколиф падна върху близките танцьори, но те изобщо не му обърнаха внимание. Когато стана на крака, негърът беше изчезнал.

Това бе озадачаващ и много болезнен момент.

От дима и съпровождащите го миризми на Алекс му прилоша; после разбра. Той вдишваше дълбоко; не му достигаше въздух. Алекс продължи да си пробива път през танцьорите към тесния коридор с помалка сила, но все така целенасочено.

Проходът водеше към тоалетните. Надясно за «Пиленцата», наляво за «Петлите». В дъното на тесния коридор имаше една врата с доста голяма ключалка и огромен катинар, който очевидно трябваше да напомня на постоянните клиенти, че това не е изход; в «Кукумявката на Сейнт Джордж» очакваха посетителите да си платят, преди да тръгнат.

Ключалката е била разбита и след това върната в кръглите халки, но на извитата стомана не ѝ достигаше един сантиметър, за да се затвори.

Маколиф издърпа халките и отвори вратата.

Той излезе на една много тъмна пътечка, задръстена с боклукчийски кофи и отпадъци. Липсваше каквато и да било светлина в буквалния смисъл, освен размътеното от мъглата нощно небе и слаби отблясъци от прозорците на околните блокове, напомнящи гето. Пред себе си видя висока тухлена стена; пътечката продължаваше надясно покрай други задни врати и завършваше в сляпа улица, образувана от острия ъгъл на стената. Наляво между сградата на «Кукумявката» и тухлите имаше пролука; това беше проход към улицата. Той също бе заграден с боклукчийски кофи и с вонята, която ги съпровождаше.

Маколиф тръгна надолу по циментирания коридор, а уличните лампи хвърляха светлина върху тесния проход. Той беше на шест-седем метра от тротоара, когато ги забеляза: малки локвички яркочервена течност.

Втурна се към улицата. Тълпата бе оредяла; «Сохо» приближаваше собствения си вълшебен час. Сега кипящата активност се беше пренесла навътре: в частните клубове, в нощните казина, в носещите пари легла, където човек можеше да намери секс в различни форми и на различни цени. Той огледа тротоара в двете посоки, като се опитваше да забележи някакво смущение в движението на хората: съпротива или безредици.

Нямаше нищо подобно.

Взря се в тротоара; кървавите вадички бяха размазани и разнесени от минаващите крака, а червените капки изведнъж свършваха на бордюра. Холкрофт е бил откаран с кола.

Изведнъж, без никакво предупреждение, Маколиф усети как някакви ръце го блъснаха по гърба. Той се беше обърнал настрани в последния момент, защото очите му бяха привлечени от трепкането на неонова светлина, и това малко движение попречи да го блъснат на улицата. Нападателят му, огромен негър, залитна от бордюра пред едно «Бентли», което се носеше с невероятна скорост. Маколиф усети остра болка по лицето си: после човекът и превозното средство се сблъскаха; последва мъчителен предсмъртен вик; свистенето на гумите убеди Маколиф, че се е случило нещо невероятно. Бентлитото се плъзна напред, като разкъса жертвата си, и отмина. То стигна до ъгъла и силно поднесе наляво, гумите му се завъртяха над бордюра, засвистяха, когато отново се допряха до камъка, и колата се изгуби от поглед.

Пешеходците се разпищяха, мъжете побягнаха, уличниците се изпокриха по входовете, сутензорите стиснаха ръце в джобовете си, а Маколиф остана на улицата над окървавения, размазан труп, като осъзнаваше, че тази смърт е била предназначена за него.

Той се затича надолу по улицата без да знае накъде отива, искаше само да избяга. По-далеч от тълпата, която се струпваше на тротоара зад него. Щяха да го разпитват, да го призоват като свидетел... хората щяха да го споменат, когато описват ситуацията. Помисли си, че е *замесен*, не би трябвало само да го споменават. Маколиф не знаеше отговорите на въпросите и инстинктивно усещаше, че не може да позволи да го разпознаят — не и преди да е научил някои отговори.

Загиналият негър беше човекът от «Кукумявката на Сейнт Джордж», той бе сигурен в това: онзи, който го беше зашеметил със силния удар в стомаха на дансинга и му беше извил китката, като го хвърли върху извиващите се наоколо тела. Човекът, който му беше попречил да настигне Холкрофт в тясното коридорче, което водеше покрай «Пиленцата» и «Петлите» до тъмната пътечка отвън.

Защо го беше спрял негърът? За бога, защо се беше опитал да го убие?

Къде беше Холкрофт?

Трябваше да намери телефон. Трябваше да се обади на телефона на Холкрофт и да говори с някого, независимо с кого, стига да научи някои отговори.

Изведнъж Алекс усети, че хората от улицата го гледат. Защо?... Разбира се. Той тичаше — е добре де, вървеше прекалени бързо. Мъж, който бърза по това време на мъгливата улица в Сохо, изглежда съмнителен. Не трябваше да бъде съмнителен; забави крачка, тръгна безцелно и пак безцелно прекоси непознатите улици.

Все още го зяпаха. Опита се да не се паникьосва. Какво му *имаше!*

Тогава разбра. Усети как по бузата му се стича топла кръв. Сега си спомни: беше усетил пробождане в лицето, когато огромните черни ръчища се сгромолясаха покрай него над ръба на тротоара. Може би го е одраскал пръстен или нокът... какво значение има? Беше порязан и кървеше. Посегна към джоба на самото си, за да потърси кърпа. Цялата страна на самото му беше отпрана.

Значи е бил прекалено зашеметен, за да забележи или да усети разпраното си сако или кръвта.

Господи! Ама че гледка! Човек със скъсано сако и окървавено лице бяга от някакъв мъртъв негър в Сохо.

Мъртъв? Починал? Завършил жизнения си път?

Не. Убит.

Негърът беше убит по начин, предназначен за самия него: беше блъснат жестоко на улицата, а времето бе пресметнато така, че да попадне под стоманената грамада на бързащото, носещо се с висока скорост бентли.

По средата на следващата отсечка — коя ли беше тя? — имаше телефонна кабина. Това беше английска телефонна кабина — поширока и по-тъмна от американската си братовчедка. Алекс ускори крачка, докато вадеше монети от джоба си. Той влезе вътре; там бе тъмно, прекалено тъмно. Защо беше толкова тъмно? Той извади металната си запалка и я стисна така, като че ли беше, лостче и ако го отпуснеше, то щеше да го запрати в бездната. Алекс натисна лостчето, пое дълбоко дъх и набра номера на светлината на пламъчето.

— Знаем какво е станало, господин Маколиф — отговори му рязък, хладен глас с английско произношение. — Откъде точно се обаждате?

— Не знам. Аз тичах... пресякох няколко улици.

— Спешно трябва да ни кажете къде се намирате... Накъде тръгнахте, когато излязохте от «Кукумявката»?

— Тичах, да го вземат дяволите! *Тичах*. Някакъв човек се опита да ме убие!

— *Накъде* тичахте, господин Маколиф?

— Надясно... Четири или пет преки. След това пак надясно; после май тръгнах наляво, след още две преки.

— Добре. Сега се отпуснете... От някоя будка ли се обаждате?

— Да. Не, по дяволите, *обаждам* се от *телефонна* кабина!... Да. За бога кажете ми какво става! Тук няма никакви табели с имена на улиците; аз съм по средата на някаква отсечка.

— Моля ви, успокойте се — този англичанин щеше да го побърка с непоклатимия си тон — на превъзходство. — Как изглеждат сградите около кабинката? Опишете каквото и да е, нещо, което виждате наоколо.

Маколиф се оплака от мъглата, но добросъвестно описа тъмните магазини и сгради.

— Господи, не мога да ги опиша по-добре от това... Ще изляза оттук. Ще хвана такси по някакъв начин; после искам да видя някой от вас! Къде да отида?

— Никъде *няма да ходите*, господин Маколиф! — хладният английски тон изведнъж прозвуча високо и грубо. — Не мърдайте от мястото си! Ако в кабинката има светлина, счупете лампата. Ние знаем къде се намирате. След няколко минути ще ви вземем.

Алекс затвори. Естествено, в кабинката нямаше лампичка. Бандите от Сохо я бяха свалили... Той се опита да се съсредоточи. Не беше получил никакви отговори, а само заповеди и повече команди.

Това беше лудост. Последният половин час беше истинско безумие. Какво *правеше* той? Защо стоеше в тази тъмна телефонна кабинка с окървавено лице и скъсано сако, защо трепереше и се страхуваше да запали цигара?

Лудост!

Пред кабинката стоеше някакъв човек, който подрънкваше монети в шепата си и преместваше тежестта си от крак на крак в израз на раздразнение. Инструкциите, които Алекс получи по телефона, гласяха, че той трябва да чака в кабинката, но ако постъпеше така в тези обстоятелства, човекът на тротоара можеше да започне да протестира гласно и да привлече вниманието. Помисли си, че би могъл да се обади на някой друг. Но на кого?... На Алисън? Не... Сега трябваше да мисли за нея, а не да ѝ се обажда.

Той се държеше като уплашено хлапе! Може би уплахата му беше оправдана. Всъщност страхуваше се да помръдне, да излезе от телефонната кабинка и да остави нетърпеливия човек, който подрънкваше монетите, да влезе. Не, не можеше да се държи така. Не можеше да стои мирно. Беше научил този урок преди много години — преди цели векове — на хълмовете на Панминджон. Да застане мирно означаваше да се превърне в мишена. Човек трябваше да мисли гъвкаво в рамките на здравия разум. Отгоре на всичко човек трябваше да използва дадените му от природата сетива и да бъде в постоянно напрежение. Да бъде напрегнат, да запази способността и възможността си за бързо придвижване — това бе най-важното.

Господи! Той съпоставяше убийствения бяс на войната в Корея със забутаната уличка в Сохо. Всъщност правеше паралел между тях и се насилваше да се приспособи към обстановката. По дяволите, това беше прекалено!

Отвори вратата, попи кръвта от бузата си и измърмори някакво извинение към човека, подрънкващ монетите. После отиде до един закътан вход срещу кабинката и зачака.

Човекът, който се беше обадил на телефона на Холкрофт, удържа на думата си. На Алекс не му се наложи да чака дълго, а колата беше от онези, които двамата с агента бяха използвали няколко пъти. Тя спокойно се спусна по улицата и спря пред кабинката, а двигателят ѝ продължи да работи.

Маколиф излезе от тъмнината на закътания вход и бързо се приближи до колата. Задната врата се отвори широко да го приеме и той се качи.

И отново се скова.

Човекът на задната седалка беше чернокож. Човекът на задната седалка трябваше да бъде мъртъв, смачкан труп на улицата пред «Кукумявката на Сейнт Джордж»!

— Да, господин Маколиф. Това съм аз — каза негърът, който трябваше да е умрял. — Извинете, че ви ударих, но пък вие ми се пречкахте. Добре ли сте?

— О, господи! — Алекс седна сковано на ръба на седалката, докато колата се плъзгаше напред и ускоряваше ход надолу по улицата. — Мислех... искам да кажа, аз видях...

— Отиваме при Холкрофт. После ще разберете всичко по-добре. Отпуснете се. Последният час беше много напрегнат за вас... Случайно това се оказа напълно неочаквано.

— *Аз видях как ви убиха!* — импулсивно изрече Маколиф.

— Вие видяхте как убиха един негър; голям негър, който приличаше на мен. Аз *наистина* се уморявам от изтърканата фраза, че всички негри си приличат. Това е както обидно, така и невярно. Между другото, аз се казвам Талън.

Маколиф се втренчи в човека.

— Това не е вярно. «Талън» е името на един рибарски магазин до «Виктория Парк» в Кингстън.

Негърът тихо се засмя.

— Браво, господин Маколиф. Само ви проверявах. Цигара?

Алекс взе предложената цигара с благодарност. «Талън» му предложи огънче и Маколиф дръпна дълбоко, като се опитваше да си осигури кратък момент на спокойствие.

Той погледна ръцете си. Беше едновременно учуден и обезпокоен.

Беше закрил огънчето на цигарата си както беше правил... преди векове като пехотен офицер по хълмовете на Панминджон.

Пътуването продължи почти двадесет минути, те се движеха бързо от лондонските улици към покрайнините. Маколиф не се опитваше да проследи маршрута през стъклото; всъщност не го интересуваше. Той беше обсебен от мисълта за решението, което трябваше да вземе. То бе дълбоко свързано с вида на ръцете му, които вече не трепереха и закриваха огънчето на цигарата. От какво я пазеха — от несъществуващия вятър ли? Да не би да издаде позицията му? Или от вражеските снайперисти?

Не. Той не бе войник; всъщност никога не е бил такъв. Беше се държал така, защото това беше единственият начин да оцелее. Той нямаше друг мотив, освен оцеляването; никога не беше водил своя война и никога нямаше да води. Войната на Холкрофт определено не беше негова.

— Стигнахме, господин Маколиф — каза негърът, който беше заявил, че се казва «Талън». — Местенцето е доста усамотено, нали?

Колата беше продължила по един път през полето, където нямаше трева. То представляваше изравнено пространство от около двадесет декара, изглеждащо така, сякаш е било подготвено за строеж. Отвъд полето се виждаше брегът на някаква река, Алекс предположи, че това е Темза, нямаше какво друго да бъде. В далечината се забелязваха големи квадратни сгради, приличащи на складове. Складове на брега на реката. Той нямаше представа къде се намират.

Шофьорът рязко зави наляво, след това колата подскочи, навлизайки в неравната настилка на някакъв неподдържан черен път. Маколиф видя през прозореца, че предните фарове осветиха две коли на около стотина метра от тях. И двете бяха тип седан. Дясната бе осветена отвътре. След няколко секунди шофьорът спря успоредно на втората кола.

Маколиф слезе и последва «Галън» към осветената кола. Това, което видя, го обърка, може би го разтревожи, но несъмнено затвърди решението му да излезе от войната на Холкрофт.

Британският агент седеше сковано на задната седалка. Ризата и палтото му бяха наметнати на раменете, а разголената плът по средата на тялото му бе опасана с широки бели бинтове. Очите му бяха леко премрежени и издаваха болката. Алекс разбра причината; той беше виждал тази гледка и по-рано — преди цели векове — обикновено след битка с щикове.

Някой беше пробол Холкрофт.

— Накарах да те доведат тук по две причини, Маколиф. И те уверявам, че това беше доста рисковано — каза агентът, докато Алекс стоеше край отворената врата. — Остави ни насаме, ако обичаш, — обърна се той към негъра.

— Не трябва ли да си в болница?

— Не, това не е сериозно нараняване...

— Някой те е намушкал, Холкрофт — прекъсна го Маколиф. — Това не е нараняване.

— Държиш се мелодраматично; не е нещо сериозно. Надявам се да забележиш, че съм пълен с живот.

— Имаш късмет.

— Късметът, господинчо, няма нищо общо! Това е едно от нещата, които искам да разбереш.

— Добре. Ти си капитан Чудо, несъкрушимият враг на лошите хора.

— Аз съм петдесетгодишен ветеран на служба при Нейно Величество, който никога не го е бивало особено на футбол... онова, което вие наричате европейски футбол. — Холкрофт потръпна и се наведе напред. — Освен това беше напълно възможно да избегна тези безкрайно стегнати бинтове, ако ти бе последвал инструкциите ми и не беше направил сцена на дансинга.

— *Какво!*

— Но ти ме предизвикваш да се отклоня от темата. Всичко по реда си. Веднага, щом стана ясно, че съм в опасност, тази опасност беше отстранена. Нито за момент, по което и да било време, животът ми не е бил застрашен.

— Защото ти казваш така ли? И то когато стомахът ти е опасан от четири метра бинтове? Не ми ги пробутвай тия на мене.

— Бях ранен в паниката, която ти предизвика! Тъкмо осъществявах най-важния контакт в нашия график, заради който те наехме.

— Халидон?

— Надявахме се, че е това. За съжаление няма начин да проверим. Ела с мен — Холкрофт сграбчи страничната каишка и се подпря с дясната ръка на предната седалка, докато се измъкваше с труд от колата. Алекс показва с жест, че иска да му помогне, макар да знаеше, че помощта му ще бъде отхвърлена. Агентът заведе Маколиф до предната кола, като извади непохватно едно фенерче от наметнатото си палто, щом се приближиха. В сянката стояха още няколко души; те се отдръпнаха, очевидно бяха получили такива нареждания.

В колата имаше две безжизнени тела: едното беше проснато върху волана, а другото — отпуснато напъряно на задната седалка. Холкрофт освети, последователно двата трупа. И двамата бяха мъже, чернокожи, може би на по около тридесет и пет години, облечени в строги, макар и не скъпи бизнес костюми. Маколиф бе озадачен: липсваха следи от насилие, нямаше нито счупени стъкла, нито кръв. Отвътре колата беше подредена, чиста, атмосферата дори бе мирна. Двамата мъртъвци можеха да бъдат двойка млади директори, които са отбили встрани от магистралата да си починат за малко по средата на някое дълго служебно пътуване. Но следващата реплика на Холкрофт прекъсна обръкването на Алекс.

— Цианид.

— Защо?

— Очевидно са фанатици. Предпочели са това, отколкото да издадат някаква информация... против волята си, разбира се. Не са ни преценили правилно. Всичко започна, когато ти направи онзи явен опит да ме последваш на излизане от «Кукумявката на Сейнт Джордж». Тогава те за първи път се стреснаха; и направиха... това — Холкрофт посочи стомаха си само с едно махване.

Маколиф изобщо не се опита да сдържи гневното си избухване.

— До гуша ми дойде от задълбочената ти дедукция!

— Казах ти, че беше рисковано да те водим тук...

— Спри да *дрънкаш*!

— Моля те да не забравяш, че без нас ти остават най-много четири месеца живот.

— Това е твоята версия, Холкрофт.

Но версията на агента имаше повече основания, отколкото Маколиф би могъл да измисли в момента.

— Да не би хората да се самоубиват заради неточни версии? Дори ако са фанатици?

Алекс се извърна настрани от неприятната гледка. Той откъсна разпраната подплата от палтото си, без да има причина за това, и се наведе към купето на колата.

— Щом смяташ, че нося отговорност за толкова много неща тази вечер, кажи ми какво се случи?

Британецът му каза. Преди няколко дни английското контраразузнаване беше забелязало една втора «сила», замесена в действията на «Дънстоун». А именно три или може би четири неидентифицирани обекта, които били засичани неколкократно. Обектите били негри. Агентите ги заснели и взели отпечатъците им от ресторантите, които посещавали, и от различни предмети, които изхвърляли — пакети от цигари, вестници и други подобни. Цялата информация била въведена в компютрите на Скотланд Ярд и на емиграционните служби. Досиетата на тези обекти не били открити; те пребивавали в страната нелегално. Холкрофт се въодушевил; връзката изглеждала напълно вероятна. Било очевидно, че обектите имат «отрицателно» отношение към «Дънстоун». Очевидното... било доказано същата вечер, когато един от обектите убил човек на «Дънстоун», който го забелязал.

— Тогава разбрахме — каза Холкрофт, — че сме попаднали право в целта; бяхме избрали мишената правилно. Оставаше ни да установим позитивен контакт, като проявим *симпатия*. Аз дори се забавлявах с идеята да ти уредя набързо една среща с тези хора, може би за тази сутрин. Толкова много проблеми щяха да бъдат разрешени дяволски бързо...

Много предпазливо установихме предварителен контакт с обектите: «бяхме толкова безобидни и пълни с обещания, само дето не им обещахме онова, което е останало от Империята. Те естествено, се страхуваха да не им готвим капан».

Уговорили си среща в «Кукумявката на Сейнт Джордж», защото средата в този клуб предразполагала към расова интеграция. Срещата била определена за 2:30 сутринта след тази на Холкрофт с Маколиф.

Когато Алекс се беше обадил на номера на Холкрофт, стреснат и заплашващ, и беше настоял за среща независимо от часа, агентът беше оставил тази възможност открита. А после беше взел решение. Защо да не го повика в «Кукумявката на Сейнт Джордж»? Да докара американеца в Сохо, в клуба, а ако решението се окажеше погрешно, винаги можеха да задържат Маколиф вътре. Ако обаче това решение беше правилно, обстоятелствата щяха да бъдат оптимални — всички страни можеха да са налице.

— Ами хората на Уорфийлд? — попита Алекс. — Ти каза, че той е удвоил броя на преследвачите ми.

— Излъгах. Исках да останеш там, където си беше. Уорфийлд беше изпратил само един човек да те наблюдава. Ние го отклонихме от целта. Хората на «Дънстоун» си имаха свои собствени проблеми: един от техните беше убит. Не могат да те държат отговорен за това.

Ноцта бе протекла според очакванията на Холкрофт: без инциденти. Агентът беше събрал компанията на масата — «познаваме почти всички, с които си се срещал в Лондон, мой човек» — и беше зачакал благоприятното сливане на елементите.

Но после всичките компоненти се бяха разпаднали в бърза последователност. Първо бе дошло съобщението на Алекс, че геоложкият екип заминава след два дни — контраразузнаването не беше завършило подготовката си в Кингстън. След това бяха получили информацията, че Уорфийлд е споменал името «Халидон»; това, разбира се, трябваше да се очаква. В «Дънстоун» щяха да работят бясно, за да открият убийците на първия геоложки екип. Но и този път контраразузнаването не беше очаквало, че в «Дънстоун» са постигнали такъв напредък. Следващият провал бил изтиканият от дансинга агент, който се беше блъснал в масата и беше използвал думата Единбург — и то два пъти.

— На всеки двадесет и четири часа ние въвеждаме в употреба някаква необикновена дума, която има едно-единствено значение: «провал, извънредна предпазливост». Повторението на думата просто формира следното значение: разкрити сме или са ни объркали с някого. Пригответе оръжието.

В този момент Холкрофт ясно бе забелязал огромната грешка, която бяха допуснали. Неговите агенти бяха отклонили от Алекс хората на Уорфийлд, но не и един от негрите, забелязал, че Маколиф е прекарал доста дълго време в компанията на Уорфийлд, и то посред нощ. Няколко минути след като той бе влязъл в «Кукумявката», чернокожият му преследвач го беше последвал, уплашен, че колегите му са били вкарани в капан.

Сблъсъкът бе започнал в «Кукумявката на Сейнт Джордж», където цареше безумието на флуоресцентните светлини и гърчещите се тела.

Холкрофт се бе опитал да спре крайния провал.

Той беше нарушил правилата. Още не бе станало 2,30, но след като го бяха видели с Александър Маколиф, той не беше посмял да чака. Бе се опитал да им подаде ръка, да обясни, да укроти гневното избухване.

Почти беше успял да го направи, когато един от негрите — този, който сега лежеше мъртъв на волана — бе видял Маколиф да скача от стола си в сепарето, да се втурва към тълпата, разблъсквайки хората по пътя си, и оглеждайки се трескаво, очевидно в търсене на Холкрофт.

Тази гледка беше предизвикала паниката. Двама от обектите бяха намушкали Холкрофт, бяха го използвали като щит и избутали през задната врата на пътечката, докато третият се бе измъкнал през тълпата отпред, за да докара кола, с която да избягат.

— Това, което се случи през следващите няколко минути, бе колкото тревожно, толкова и успокояващо — каза Холкрофт. — Моите хора нямаше да допуснат да бъда застрашен физически, така че щом похитителите ми ме изведоха на тротоара, те ги заловиха. Вкарахме ги в тази кола и потеглихме, като все още се надявахме да възстановим добрите си отношения. Но ние нарочно оставихме третия да изчезне — това бе израз на доверие от наша страна.

Агентите бяха пристигнали на пустеещото поле. Бяха извикали лекар да превърже Холкрофт. А двата обекта — след като им взели оръжието и незабележимо измъкнали ключовете на колата — били оставени да си говорят насаме. Агентите се надявали, че ще преодолеят съмненията си, докато лекарят превърже Холкрофт.

— Те направиха последен опит да се измъкнат, но в колата, естествено, нямаше ключове. Така че са изпили смъртоносните си

малки ампули или хапчета и така са се простили с живота. В края на краищата те не можеха да ни се доверят.

Няколко минути Маколиф не каза нищо. Холкрофт не наруши тишината.

— А твоят «израз на доверие» се опита да ме убие.

— Очевидно. Остава още един техен човек в Англия, когото трябва да се опитаме да намерим: шофьорът... Разбираш, че ние не носим отговорност; ти напълно си пренебрегнал инструкциите ни...

— И до това ще стигнем — прекъсна го Маколиф. — Ти каза, че си ме довел тук по две причини. Разбрах каква е първата: твоите хора са бързи и сигурността ми ще бъде гарантирана, ако не «пренебрегвам» инструкциите — Алекс изимитира начина, по който Холкрофт произнасяше думата. — Каква е втората причина?

Агентът застана точно пред Маколиф. Алекс можеше да забележи напрежението в погледа му на слабата нощна светлина.

— За да ти кажа, че сега вече нямаш друг избор, освен да продължиш. Прекалено много неща се случиха. Ти знаеш прекалено много.

— Така каза и Уорфийлд.

— Той е прав.

— Представи си, че откажа? Представи си, че просто си събера багажа и си тръгна?

— Ще те подозират и ще те затрият. Ще те преследват. Можеш да ми вярваш, аз съм отдавна в тоя бранш.

— Това е сериозно изявление от устата на един... как се казваше, финансов експерт ли беше?

— Това са етикети, господин Маколиф. Титли. Те не означават нищо.

— Не и за жена ти.

— Моля... — Холкрофт си пое дъх дълбоко и шумно. Когато продължи, той не зададе въпрос, а направи спокойно, изпълнено с болка изказване: — Тя те е изпратила да ме търсиш.

— Да.

Сега беше ред на Холкрофт да замълчи. А Алекс реши да не нарушава тишината. Вместо това Маколиф наблюдаваше как петдесетгодишният агент се мъчи да си върне самообладанието.

— Фактът си е факт, ти пренебрегна инструкциите ми.

- Сигурно е чудесно човек да живее с теб.
- Свиквай с това — отговори Холкрофт с хладна пресметливост.
- През следващите няколко месеца ще поддържаме доста близка връзка. И ти ще правиш точно това, което ти кажа, или ще умреш.

ЧАСТ ВТОРА

7.

Червено-оранжевото слънце си проби отвор във вечерното небе, приличащо на раирано пано. Около по-ниските облаци имаше жълт ореол, а всичко над тях беше оцветено в пурпурночерно. Тихата карибска нощ щеше скоро да забули тази част на света. Когато самолетът кацнеше в Порт Роял.

Маколиф се взираше в хоризонта през цветното стъкло на самолетния прозорец. Алисън Бут седеше до него и спеше.

Семейство Йенсен седеше на другия ред в големия Боинг-747 и, според Алекс, за двойка с леви политически убеждения те заеха местата си в първа класа на Британската презокеанска въздухоплователна корпорация със завидна липса на вина. Поръчаха си от най-доброто вино, гъши дроб, патица с портокали и пудинг Малакоф, сякаш бяха свикнали с това от години. А Артър се чудеше дали Уорфийлд имаше право. На всички с лява ориентация, живеещи извън Съветския блок, им липсваше чувство за хумор, със семейство Йенсен обаче нещата не стояха така.

Младият Джеймс Фъргюсън седеше сам на предната седалка. Първо Чарлз Уайтхол беше до него, но още в началото на полета мина по коридора, срещна познат от Савана-ла-Мар и остана там. Фъргюсън сложи кожената си чанта с фотографските принадлежности на празната седалка. Той тъкмо сменяше филтрите на обектива, за да снима небето отвън.

Маколиф и Алисън бяха отишли при Чарлз Уайтхол и приятеля му и пиеха нещо в коридорчето. Приятелят беше бял, богат и пиеше много. Той беше празноглав наследник на древно богатство от югозападна Ямайка и за Алекс бе твърде необяснимо защо Уайтхол трябваше да прекарва толкова време с него. Ядосваше се на готовността, с която Уайтхол отговаряше на пиянските, просташки и глупави забележки на приятеля си.

Алисън докосна ръката на Маколиф след втората чаша. Това беше знак да се връщат на местата си. Дошло й беше до гуша. На него също.

Алисън?

През последните два дни в Лондон той имаше толкова много работа, че не можа да ѝ посвети време, колкото искаше или възнамеряваше. Организирането на пътуването отнемаше всичкото му време: закупуване на екипировка и принадлежности, наеми, документи за пътуване, необходимост от ваксини (оказа се, че те не бяха необходими), откриване на сметки в Монтего, Кингстън и Очо Риос, а също така осигуряване на ред допълнителни дреболии, необходими за дългосрочно геолошко проучване. «Дънстоун Лимитид» стоеше настрана от този вид дейност, но оказа незаменима помощ в организирането. Хората на «Дънстоун Лимитид» му казаха точно при кого и къде да отиде, така че паяжината на бюрокрацията — както на държавната, така и на търговската — беше разплетена.

Една вечер той събра всички на вечеря, всички, освен Сам Тъкър, който щеше да се присъедини към тях в Кингстън. Атмосферата беше приятна: в крайна сметка всички бяха добри професионалисти. Всеки прецени другия и го похвали, доколкото беше запознат с работата му. Уайтхол получи най-голямо признание, което беше справедливо. Той бе истинско светило. Както беше предвидил Маколиф, Рут Йенсен и Алисън се харесаха искрено. Съпругът на Рут, Питър, се държа бащински с Фъргюсън и се смя тихо и продължително на непрекъснатите закачки на младежа. Чарлз Уайтхол демонстрира прекрасни обноски, които бяха малко свободни, но съвсем на място, с нужната доза академично остроумие и едва доловима скромност.

Но Алисън...

Той дойде на срещата след престрелката в «Кукумявката» и след безумието, което последва в голото поле на лондонското предградие. Посрещна я със смесени чувства. Беше ядосан, че тя не беше споменала за незаконната дейност на доскорошния си мъж. Но не можа да приеме и предположението на Холкрофт за това, че Алисън е протеже на Уорфийлд. Това беше лишено от всякакъв смисъл. Тя бе абсолютно независима, както и той. Маколиф знаеше, че да бъдеш мълчалив емисар на Уорфийлд, означаваше да си загубиш независимостта. Алисън никога не би се съгласила на това или поне щеше да го покаже, ако беше така.

Въпреки всичко той се опита да я въвлече в разговор за съпруга. Тя отговори стандартно, с клишета като «да оставим миналото», както правеше много пъти досега. При това често. В този момент едва ли щеше да говори за Дейвид Бут с него.

Просто мястото и времето не бяха подходящи.

— Дами и господа — по самолетната звукова уредба прозвуча мъжествен и уверен глас. — Говори капитан Томас. Приближаваме североизточния бряг на Ямайка, след няколко минути ще бъдем над Порт Антонио и ще започнем снижаване към летище Палисадос в Порт Роял. Умоляваме всички пътници да заемат местата си. Очакваме слаба турбуленция над веригата Сини планини. Предполагаемо време на кацане — 8:20 ч. ямайско време. Температурата в Кингстън е 26°C, времето е ясно и с добра видимост...

Докато спокойният плътен глас довършваше съобщението, Маколиф си помисли за Холкрофт: ако британският агент говореше по уредбата, той щеше да звучи по същия начин като капитан Томас.

Холкрофт.

Временният разрыв между Маколиф и Холкрофт не беше завършил — според Холкрофт — по най-приятния начин. Маколиф се беше противопоставил на злъчното изказване на Холкрофт, според което той, Алекс, трябваше да изпълнява всичките му прищевки. Той разполагаше с шестстотин шестдесет и шест хиляди долара, изпратени му от «Дънстоун Лимитид», които очакваше да получи. Може би от «Дънстоун Лимитид», а може би отнякъде другаде.

Холкрофт беше побеснял. Каква е ползата от някакъв си милион за един умрял геолог? Алекс трябваше да плати за предупрежденията и за защитата, която му предлагаша. Но в крайна сметка Холкрофт осъзна необходимостта да привлече с нещо Александър. Обещанието за оцеляване беше твърде абстрактно, защото смъртта не можеше да бъде усетена.

В ранните утринни часове един прислужник на хотел «Савой» донесе споразумението на Маколиф. Това беше човекът с кафявото набрано палто от улица «Хай Холборн». В споразумението бяха уговорени условията по заплащането, в случай че той загуби възнаграждението си, но не повече от шестстотин и шестдесет хиляди долара.

Ако оцелее — а той имаше основание да се надява на това — ще загуби шест хиляди долара.

Това щеше да му стигне, за да живее по-нататък. Той изпрати споразумението в Ню Йорк.

Холкрофт.

Той се чудеше какво ли е обяснението, каква ли е причината една жена да шепти това име с такъв страх? Задаваше си въпроси за личния живот на Холкрофт, макар инстинктивно да усещаше, че никога няма да получи отговор.

Просто Холкрофт си беше такъв. Може би всички с професията на Холкрофт бяха такива. Мъжете вечно в сянка, жените им в безкрайни тунели на страха. Бездни на страха.

Тук именно се появи *Халидон*.

Какво означаваше това име? Какво беше това?

Имаше ли нещо гнило в него?

Беше твърде вероятно да е така. Но можеше и да не е, макар Холкрофт да твърдеше обратното. Или поне не съвсем гнило, защото разполагаше с твърде много източници на информация и имаше силно влияние в доста важни сектори. А също и пари.

Това име бе плод на странни и ужасяващи събития. Британският агент, съпровождащ предишната експедиция на «Дънстоун Лимитид», бе единият от двамата загинали в пожара на хрусталака, избухнал в бамбуковия лагер на брега на река Марта Брей, дълбоко в провинцията Кок Пит. По-късно се разбра, че двамата членове на екипа се опитали да спасят оборудването, задушили се от дима и изгорели в бамбуковия ад.

Но това не бе всичко. Сред тези факти имаше нещо толкова поразително, че дори самият Холкрофт не можа да го обясни.

Двамата изгорели били завързани с бамбукови върви за две отделни дървета, които се намирили близо до скъпото оборудване на експедицията. Те били погълнати от огнената стихия, по простата причина че не могли да избягат. Единият от тях успял да остави знак — една-единствена дума, изчегъртана върху металния калъф на геоскопа.

Халидон.

Разследването и анализът с микроскоп възпроизведеха окончателно ужасната картина. По калъфа бяха открити частици зъбен

емайл. Агентът беше надраскал името със счупените си зъби.

Халидон... Свята зора^[1].

Името беше непознато. Какво беше това? Дума? Име на организация? Име на човек? Три срички?

Какво означаваше то?

— Красиво е, нали — каза Алисън, поглеждайки покрай Маколиф през прозореца.

— Не спите ли?

— Някой включи радиото и един мъж не спря да говори — тя се усмихна и протегна дългите си крака. След това се прозя дълбоко и гърдите ѝ опънаха бялата мека коприна на блузата. Маколиф я наблюдаваше. Тя го забеляза и се усмихна отново, но съвсем добродушно, а не предизвикателно. — Всяко нещо с времето си, нали така, д-р Маколиф?

— Тези думи ще ви погубят, госпожо Бут.

— Веднага спирам да ги употребявам. И все пак не смятам, че ги използвах често, преди да ви срещна.

— Е, щом е така, продължавайте да ги казвате.

Тя се засмя и посегна към книгата си, която лежеше между тях.

Самолетът навлезе в зоната на турбуленциите и това предизвика няколко резки изкачвания и пропадания. Те бяха съвсем кратки, но достатъчни чантата на Алисън да падне в скута на Алекс. От нея между краката му се изсипаха червилото, гримът ѝ, кибрит и къс флакон. Последва миг на нерешителност. Книгите даваха нечестно преимущество, един вид издаваха личността. Пък и Алисън не беше от онези, които бързо ще посегнат между краката на някой мъж, за да си съберат нещата.

— Всичко е тук, нищо не падна на пода — каза Алекс смутено, като ѝ подаваше чантата. — Ето.

Той взе червилото и грима с лявата ръка, а флакона, който изглежда имаше някаква лична стойност за Алисън — с дясната. Загледа се в него и разбра каква беше тази стойност. Флаконът беше оръжие — отровен газ. На цилиндъра пишеше:

СЪДЪРЖАНИЕ НА ГАЗ 312
САМО ЗА ВОЕННИ ИЛИ ПОЛИЦЕЙСКИ ЦЕЛИ

РАЗРЕШИТЕЛНО N4316
ДАТА 1/6

Номерът на разрешителното и датата бяха написани с незаличимо мастило. Флаконът ѝ беше предоставен от британските власти преди месец.

Алисън пое флакона от ръцете му и каза само:

— Благодаря.

— Да не би да искате да отвлечете самолета. Това е наистина смъртоносно флаконче.

— Лондон вече стана опасен град за момичета... за жени. В сградата, където живея, се случиха разни неприятни неща. Може ли да си взема една цигара? Моите май свършиха.

— Разбира се. — Маколиф бръкна в джоба на ризата си, чукна отдолу кутията, докато се покаже една цигара и ѝ я подаде. После я запали и с мек, спокоен глас каза: — Защо ме лъжете, Алисън?

— Не ви лъжа. Просто вие сте твърде мнителен.

— Хайде, хайде. — Той се усмихна, за да не изглежда въпросът му толкова настоятелен. — Полицията, особено пък лондонската, не дава на хората флакони с газ заради някакви си инциденти. А вие не изглеждате като полковник от Женския спомагателен корпус — в момента, в който изрече тези думи, Алекс си помисли, че това може би е точно така. Не беше ли Алисън Бут емисар на Холкрофт? Не от страна на военните, но може би от британското разузнаване.

— Има изключения. Наистина има, Алекс. — Тя го погледна внимателно и той разбра, че казваше истината.

— Мога ли да изкажа едно предположение, една причина за флакона?

— Моля...

— Не е ли причината Дейвид Бут?

Тя погледна встрани и дръпна силно от цигарата.

— Значи вие знаете за него. Затова онази вечер постоянно задавахте въпроси, свързани точно с него.

— Да. Да не би да мислехте, че няма да науча за тези неща?

— Не ме интересува... не, не е така. Мисля, че исках да ги научите, ако това би ми помогнало да получа работата. Но не можех да

ви ги кажа.

— Защо?

— Господи, Алекс! Та вие самият казахте, че искате най-добрите професионалисти, а не лични проблеми! Щяхте да ме изхвърлите моментално заради тях. — Усмивката ѝ изчезна и лицето ѝ остана напрегнато.

— Този Бут изглежда е опасен човек.

— Той е болен и порочен. Но аз мога да се справя с него. Винаги съм се справяла. Той е невероятен страхливец.

— Повечето порочни хора са страхливци.

— Аз не бих правила чак такива обобщения. Но опасността не идва от Дейвид, а от друг човек. Човек, за когото Дейвид работеше.

— Кой е той?

— Един французин. Маркиз. Казва се Шательоро.

Хората от екипа взеха различни таксите за Кингстън. Алисън остана с Маколиф, докато той се оправи с оборудването с помощта на хора от правителството на Ямайка, които бяха прикрепени към Министерството на образованието. Алекс усети у тях същото скрито недоволство, което беше забелязал у учените в Лондон. С тази разлика, че тези хора бяха тъмнокожи. Те сякаш се чудеха толкова ли няма тъмнокожи геолози, та идват само бели.

Впечатлението му беше подсилено и от отношението на митничарите, облечени в изгладени и корави като стомана униформи. Поискаха да проверят всяка кутия и всеки кашон, сякаш те съдържаха най-опасната контрабандна стока. Митничарите решиха да спазят всички формалности, докато Маколиф стоеше безпомощен дълго време след като самолетът вече беше изрулил към кея Палисадос. Алисън седеше на десетина метра встрани, върху чантата си.

Час и половина по-късно оборудването беше проверено и маркирано за превоз по вътрешните линии до летището Боскобел в Очо Риос. Маколиф беше доведен до състояние, в което трябваше да стиска зъби и да преглъща много неща. Той сграбчи Алисън за ръката и я повлече към изхода.

— За бога, Алекс, ще ми насините лакътя! — каза Алисън, като едва си поемаше дъх и се опитваше да сдържи смеха си.

— Много съжалявам... *Съжалявам*. Тия проклети месии мислят, че светът е техен. *Копелета!*

— Този остров е техен отскоро...

— Нямам настроение за лекции по антиколониализъм — прекъсна я той. — Искам да пийна нещо. Да спрем в някой бар.

— Ами чантите?

— Господи! Съвсем ги забравих... Оттук, ако не греша — каза Алекс, като посочи десния изход.

— Да — отговори Алисън. — «Пристигащи» обикновено означава точно това.

— Не се шегувайте. Първата ми заповед към вас като към подчинен е да не говорите нищо, преди да сме си взели чантите и да съм с чаша в ръка.

Но заповедта на Маколиф беше отменена от последвалите събития. Багажът им го нямаше. Очевидно и никой не знаеше къде може да бъде. Всички пътници от полет 640 от Лондон вече си го бяха взели. Преди час.

— *Ние* сме от този полет. Ние *не сме* си получили багажа. Така че грешката е ваша — каза Алекс кратко на отговарящия за багажите.

— Тогава вие гледа и вижда, гуспудине — отговори ямаецът, ядосан от забележката на американеца, че не си гледа работата. — Всички чанти взети — нищо останало. Полет 640 — всичко *тук*, гуспудине. Няма друго място.

— Искам да говоря с представителя на Британската презокеанска въздухоплавателна корпорация. Къде мога да го намеря?

— Кого?

— Шефа ви, по дяволите!

— Аз шеф, гуспудине! — отговори гневно негърът.

Алекс млъкна за секунда.

— Вижте, трябва да е станала някаква грешка. Авиокомпанията е отговорна за загубите. Това е, което се опитвам да ви обясня.

— Мисля не така, гуспудине — прекъсна го отговорникът, за да се оправдае, като се обърна към телефона на тезгяха. — Ще се обадя на корпорацията.

— Въздухоплавателната корпорация — каза Маколиф тихо на Алисън. — Чантите ни сигурно са на път за Буенос Айрес — те

изчакаха, докато отговорникът свърши краткия си разговор по телефона.

— Ето, гуспудине. — Той подаде слушалката на Алекс. — Говорете, моля.

— Ало?

— Доктор Маколиф ли е? — се чу на правилен английски отгатаък.

— Да, аз съм.

— Ние просто изпълнихме желанието ви на бележката, господине.

— Каква бележка?

— До «Отдел посрещане и настаняване на пътници първа класа». Донесе я шофьорът. На таксито. Багажът на госпожа Бут и вашият са в хотел «Кортли Менър». Нали *това е*, което искахте, господине? — гласът се стараеше да говори дори прекалено ясно, сякаш се обръщаше към някого, който беше изпил повече, отколкото можеше да носи.

— Разбирам... Да, добре — каза Алекс тихо. Той сложи слушалката и погледна към Алисън. — Чантите ни са в хотела.

— Наистина ли? Не е ли много мило това? — изрази тя мнението си.

— Не, не мисля — отговори Маколиф. — Хайде да намерим някакъв бар.

Седнаха на една ъглова маса на терасата Палисадос. Облечен в червено сако сервитьор им донесе питиетата, тананикайки си тихо някаква ямайска народна песен. Алекс си помисли дали островната туристическа агенция е инструктирала всички, които обслужват туристи, да си тананикат и да се движат ритмично. Той взе чашата и отпи голяма глътка от двойното си уиски. Забеляза, че Алисън, която по принцип не пиеше, също не остана по-назад и често хващаше чашата.

Както и да разсъждаваше, логично беше да откраднат неговия багаж, а не нейния. Но от бележката беше ясно, че става дума за багажа и на двамата.

— Това беше единственото ви оръжие, нали? — попита Алекс бързо. — Нямахте ли други флакони?

— Не. Щяха да ги открият при проверката на летището. Пък и аз декларирах този, преди да се кача — и Алисън посочи чантата си.

— Естествено — промърмори той.

— Трябва да призная, че вие сте забележително спокоен. Може би трябваше все пак да се обадите в хотела и да проверите дали чантите ни са пристигнали... о, не, не заради мен. Аз не пътувам с *кралското съкровище*.

— Господи, простете ми, Алисън. — Той дръпна стола си назад. — Веднага ще се обадя.

— Недейте. — Тя сложи ръката си върху неговата. — Мисля, че вие разбирате добре какво правите. Не искате да изглеждате разстроен. Мисля, че сте прав. Дори и да са откраднати, нищо не е незаменимо.

— Благодаря, че ми влизате в положението.

Тя дръпна ръката си и отпи от чашата. Той бутна стола си леко назад и седна така, че да гледа вътре в помещението. След това започна едва забележимо да наблюдава останалите маси.

Терасата беше едва наполовина пълна. От мястото, където седеше в западния ъгъл на бара, Алекс можеше да наблюдава. Както преди две вечери в Хай Холборн, той последователно приковаваше вниманието си към всяка маса, за да разбере кой се интересува от *него*.

Изведнъж Алекс забеляза движение в затъмнения вход. Погледът му се спря върху набит мъж с бяла риза и без сако, който се беше подпрял на рамката на вратата. Той говореше с управителката на бара, като бавно и отрицателно поклащаше глава и гледаше навътре. За секунда Алекс мигна и се вторачи в него.

Той го познаваше.

Това беше човекът, когото той беше видял за последен път в Австралия, в полетата на платото Кимбърли. После чу, че този човек се е пенсионирил в Ямайка.

Пилотът Робърт Ханли.

Ханли стоеше на входа на бара и търсеше някого вътре. Интуицията на Алекс му подсказа, че е за него.

— Извинявай за момент — каза той на Алисън. — Срегнах един приятел. Ако не греша, той търси мен.

Докато вървеше покрай масите и тъмните сенки на помещението, Маколиф си помисли, че е съвсем нормално от всички хора от Карибския район именно Робърт Ханли да е замесен в тези събития. Ханли — откритият човек, който се справяше с тайния свят, защото на него можеше да се вярва. Беше усмихнат и силен, а професионалните му качества далеч надхвърляха изискванията на работодателите му. Той беше човек, който по чудо беше доживял до шестдесет години по начин, по който хората не доживяват и четиридесет. Дори и при тези обстоятелства Робърт Ханли изглеждаше на не повече от четиридесет и пет. Дори късата му, червеникаворуса коса изобщо не беше побеляла.

— Робърт!

— Александър!

Двамата мъже си стиснаха ръцете и се прегърнаха.

— Казах на дамата, че по всяка вероятност търсиш мен. Честно казано, надявам се да греша.

— Де да беше така.

— От това се страхувах. Какво има? Влез.

— След малко. Нека най-напред ти кажа новините. Не бих искал дамата ти да види как губиш самообладание — Ханли отведе Алекс по-далеч от вратата, докато двамата застанаха близо до стената. — Сам Тъкър е.

— Сам! Къде е той?

— Това е въпросът, приятелю. Не знам. Сам излетя за Мо'Бей преди три дни и ми се обади от Порт Антонио — момчетата от Лос Анджелис му казали къде съм. Аз, естествено, пристигнах веднага. Събирането беше велико. Няма да ти разказвам подробности. На следващата сутрин Сам слезе до рецепцията, мисля, че за вестник. И след това не се върна вече.

[1] Звученето на думата наподобява английското съчетание holly dawn с това значение. — Б.пр. ↑

8.

Робърт Ханли трябваше да лети за Порт Антонио след един час. Той и Маколиф се разбраха да не споменават за него на Алисън. Робърт Ханли обеща да продължи да търси Сам и да бъде във връзка с Алекс.

Тримата взеха такси от Порт Роял за Кингстън, за хотела «Кортли». Робърт Ханли продължи за малкото летище Тинсън Пен, където беше оставил самолета си.

На рецепцията Алекс най-непринудено и без всякакво неудобство попита:

— Предполагам, че багажът ни е вече тук?

— Разбира се, господин Маколиф — отговори служителят, като сложи по един печат върху хотелската им регистрация и извика пиколото. — Преди минути. Занесохме го в стаите ви. Те са една до друга.

— Колко сте внимателни — каза Алекс едва, чудедейки се дали Алисън чу служителя, който говореше съвсем тихо.

Алисън стоеше от другия край на тезгяха и разглеждаше туристически брошури. Изведнъж тя хвърли поглед към Маколиф — беше чула. Но на лицето ѝ не се изписа нищо. Това го учуди.

Пет минути по-късно тя отвори вратата, която свързваше техните две стаи и Алекс разбра всичко.

— Направих така, както заповядахте, господин Шефе! — каза Алисън и влезе. — Не съм дори докоснала...

Маколиф вдигна бързо ръка, за да я накара да замълчи.

— *Леглото*, за бога! Ти си прекрасна, скъпа!

Този път лицето на Алисън не остана безизразно. Но изразът не беше особено приятен. Моментът беше ужасен. Алекс не беше готов за него, защото той изобщо не очакваше тя да влезе в стаята му с някаква определена цел. Въпреки това нямаше никакъв смисъл да стои неподвижно и да изглежда още по-глупав.

Той бръкна в джоба на самото си и извади оттам малък квадратен метален инструмент с формата на цигарена кутия. Едно от нещата,

които му беше дал Холкрофт. (Холкрофт го беше превел през митническия и граничен контрол на Британската презокеанска въздухоплавателна корпорация в Лондон, за да може Алекс да пренесе безпрепятствено всички метални предмети.)

Малката метална кутия беше електронен скенер с миниатюрна високоволтова батерийка. Функцията ѝ беше проста, а механизмът — сложен. Холкрофт твърдеше, че в наши дни тя се използва доста често. Тя идентифицираше наличието на електронни подслушвателни устройства на площ два и седемдесет на два и седемдесет метра. Алекс искаше да я задейства в мига, в който се настани в стаята си. Вместо това обаче, той лекомислено беше отворил вратите към малката си тераса и се беше загледал за няколко минути в тъмната величествена верига на Сините планини в ясната нощ в Кингстън.

Сега Алисън Бут гледеше вторачено скенера и Маколиф. Тя изпитваше гняв и страх, но запази самообладание и не каза нищо.

Както го бяха научили, Алекс включи инструмента и направи с него няколко вертикални и хоризонтални кръга в далечния край на стаята. Тази процедура трябваше да бъде повторена и в другите три ъгъла на стаята. Той се почувства объркан, почти смешен, докато махаше бавно с ръка, сякаш правеше някаква скрита магия. Алекс извършваше движенията и дори не обръщаше внимание на Алисън.

След това изведнъж объркването му изчезна. Вместо него той почувства болка в горната част на стомаха си, подобна на остро ужилване. Дъхът му секна, а очите му се втренчиха в дългата два-три сантиметра скала на скенера. Беше виждал тази скала да светва по време на обучението си при Холкрофт. Тогава той дори се очарова от плавните ѝ и накъсани движения. Сега обаче усещането му нямаше нищо общо с очарованието. Сега изпита страх.

Това не беше занятие в безопасната, отдалечена стая на Холкрофт, където той търпеливо и внимателно обясняваше на Алекс значението на припокриващите се зони. В момента ставаше същото. Маколиф не мислеше, че някога ще се повтори. Тогава всичко му се струваше... е, всъщност *някак неестествено*, *някак толкова* невероятно.

Но сега, пред него тънката късичка скала потрепваше и блестеше с всички сили. Миниатюрните сензори реагираха на чуждото присъствие.

Някъде в непосредствена близост до него се намираше чужд обект, чиято функция беше да предава всичко, изречено в тази стая.

Той тръгна към Алисън и тя внимателно се приближи към него. Направи ѝ знак с ръце и си помисли, че жестовете му приличат на движенията на смахнат участник в шарада^[1]. Алекс посочи първо скенера и после устните си. Когато тя заговори, той се почувства като пълен нещастник.

— Ти ми обеща да пийнем в онази прекрасна градина долу. Всичко останало ще трябва да почака..., *любов моя* — тя произнесе тези думи тихо и просто. Беше съвсем естествена!

— Правилно — отговори той, убеден, че от него не става добър актьор. — Само да се измия.

Бързо влезе в банята и пусна водата в мивката. Плътно притвори вратата, докато шумът от течащата вода стана различим, но не натрапчив. Върна се на мястото, където стоеше преди и продължи проверката със скенера. Намаляваше полукръговете в зависимост от показанията на скалата, като се опитваше да локализира обекта според указанията на Холкрофт.

Единственото, което не го изненада, беше фактът, че червената скала на скенера се включи точно над куфара му, до стената върху шкафчето за багаж.

Червената светлина показваше, че обектът е в радиус от тридесетина сантиметра от уреда.

Алекс подаде скенера на Алисън и отвори куфара внимателно. Отдели дрехите си, като разпредели ризите, чорапите и бельото и ги хвърли върху леглото. Когато куфарът се поизпразни, той дръпна еластичната подплата и прокара пръсти по кожената стена.

Маколиф знаеше какво да търси. Холкрофт беше му показал десетки микрофончета от различен вид и размер.

Накрая го намери.

Микрофонът беше прикрепен към външната подплата — малка подутина с размерите на облечено в кожа копче.

Както го беше инструктирал Холкрофт, Маколиф не го махна, а продължи да оглежда куфара за втори, резервен микрофон.

И го намери. Този път от другата страна на куфара.

Алекс взе скенера от Алисън, отдалечи се и бързо «преслуша» останалата част на стаята, Холкрофт му беше казал, че едва ли ще има

трети микрофон. Той се оказа прав — скалата не помръдваше. Маколиф знаеше, че ако подслушвателното устройство е инсталирано върху подвижен предмет, то е единствено.

Стаята беше «чиста» или «стерилна», както казваше Холкрофт.

Маколиф отиде в банята. Там също нямаше микрофони. Спря водата и викна на Алисън:

— Разопакова ли си багажа? — *защо, по дяволите, каза тези думи? Да го вземат мътните това...*

— Аз съм вряла и кипяла в геоложките експедиции — отговори тя непринудено. — Дрехите ми са отдавна като сдъвкани — ще почакаат. Пък и искам да видя тази *забележителна* градина. Побързай.

Алекс отвори вратата и видя Алисън да затваря балконската врата и да спуска пердетата на френските прозорци. Тя действаше правилно, помисли си той. Холкрофт често му беше повтарял: *След като намериш подслушвателно устройство, провери дали могат да те наблюдават отвън.*

Маколиф излезе от банята и я видя как го гледа. Не, помисли си той, тя не го гледаше, тя се беше вторачила в него.

— Добре — каза тя. — Готов си. Е, оставил си половината брада, но ставаш за пред хора. Да вървим... *скъпи.*

Навън, в коридора, Алисън го хвана за ръката и двамата се насочиха към асансьора. Той се опита да я заговори на няколко пъти, но при всеки опит тя го прекъсваше.

— Почакай, докато слезем долу — повтаряше тя тихо.

В градината именно Алисън беше тази, която поиска да се преместят от масата, където бяха седнали. Те заеха друга — от противоположната страна на откритото заведение. Маколиф забеляза, че около нея нямаше палми или други растения. В бара имаше не повече от десетина двойки и никакви самотни мъже или жени. Маколиф видя как Алисън оглежда внимателно всяка двойка.

Донесоха питиетата. Когато келнерът се отдалечи, Алисън проговори:

— Мисля, че е крайно време да си поговорим... за неща, за които не сме си говорили.

Алекс ѝ предложи цигара. Тя не си взе и той запали своята. Така печелеше няколко секунди преди да ѝ отговори. И двамата разбраха това.

— Съжалявам, че станяхте свидетелка на тази процедура в стаята ми. Не бих искал да ѝ придавате прекалено голямо значение.

— Би било глупаво да го правя, макар че вие, *скъпи*, бяхте изпаднали почти в истерия.

— Харесва ми така.

— Как?

— Като ме наричате «скъпи».

— Моля ви. Нека си останем колеги.

— Господи! Така ли? Колеги ли?

— Аз съм геолог. А вие какъв сте?

Маколиф се направи, че не я чу.

— Вие казахте, че съм бил превъзбуден горе. Да, така беше. Но сега се питам, защо вие не бяхте. Докато аз се суетях, вие направихте всичко като по учебник.

— Да, така беше. Вие наистина се суетяхте. Алекс... каза ли ви някой да ме наемете?

— Не, но ме предупредиха да премисля няколко пъти, преди да ви взема.

— Можех и да ви измамя. Ужасно ми се искаше да получа работата. Бях готова да легна с вас, за да я получа. Благодаря ви, че не го поискахте.

— Никой не ми е оказвал никакво влияние. Просто ме предупредиха. И то заради страничното занимание на бившия ви съпруг, от което очевидно, от време на време, идват повечето му пари. Казвам «пари», защото според мен това едва ли може да се нарече доход.

— От него идват *всичките* му пари и той не ги обявява като доход. Но аз не смятам, че Геофизичният факултет на Лондонския университет може да разполага с такава информация. Още по-малко Кралското общество.

— Грешите. Голяма част от средствата за тази експедиция представляват субсидия от държавата, която преминава през обществото и университета. Когато държавата харчи средства, тя се интересува от кадрите и техните заплати. — Маколиф беше приятно

учуден от себе си. Той отговаряше според указанията на Холкрофт — с моментални и логични отговори. *Казвай само част от истината, истината трябва да бъде проста...* Точно това бяха думите на Холкрофт.

— Да кажем, че съм съгласна с това двусмислено и съвсем като за американци обяснение — каза Алисън и си взе от цигарите му. — Надявам се, че ще ми обясните какво стана горе.

Алекс си помисли, че е дошъл моментът да ѝ отклони вниманието така, както го беше научил Холкрофт. *Обяснението не е нужно да бъде многословно. То трябва да е логично и естествено и да не се променя.* Той запали цигарата ѝ и заговори колкото се може по-непринудено.

— В Кингстън се играят много политически игри. Повечето от тях са детска работа, но някои са наистина сериозни. Тази експедиция също си имаше своите противници. Някои не са доволни от страната, която я организира, други са просто ревниви, това е... Видяхте какво стана на митницата... Има хора, които искат да ни дискредитират. Дадох ми този скенер, за да го използвам, в случай че се случи нещо извън нормалния ред на нещата. Това нещо наистина се случи. — Алекс допи остатъка от питието си и погледна каква е реакцията на Алисън. Той се постара да бъде максимално искрен.

— Имате предвид чантите ни, така ли? — каза Алисън.

— Да. Това за бележката не отговаря на истината, а служителят на рецепцията каза, че багажът ни пристигнал малко преди нас. Но ние кацнахме на летище Палисадос два часа преди това, значи, някой го е взел още тогава.

— Разбирам. И вие смятате, че една геологическа експедиция ще подтикне хората към такива крайности. Звучи ми доста невероятно, Алекс.

— На вас може и да ви звучи, но е така. За какво се организират експедициите? Каква е обикновено целта им? Нали някой, някои хора, очакват от тях някакви видими материални резултати?

— Да, но не и от експедиция като нашата. Тя обхваща много голям район. Тя е явно, *очевидно*, с научна цел. Ако не е така... — Алисън млъкна и погледът ѝ срещна очите на Маколиф. — Господи, би било невероятно, ако *не е* така.

— Може да има и такива, които *наистина* вярват в целите на експедицията. Как мислите, какво ще направят ако вярват? — Алекс вдигна два пръста към келнера, за да повтори поръчката.

Устните на Алисън Бут се разтвориха от почуда.

— Милиони, милиони *и милиони* — каза тя тихо. — Господи, те ще изкупят всичко, което се изпречи пред погледа им.

— Само ако са убедени, че са прави.

Алисън го накара да я погледне. В началото той избягна погледа ѝ и обърна очи към келнера, който се мотаеше и не идваше. Но тя сложи ръка върху неговата и го накара да ѝ обърне внимание.

— Те *са* прави, нали, Алекс?

— Нямам доказателства за това. Аз съм сключил договор с Лондонския университет, който има одобрението на обществото и съответното министерство в Ямайка. Какво ще правят с резултатите си е тяхна работа. — Беше безсмислено просто да отрича. В крайна сметка той е професионален изследовател, а не пророк.

— Не ви вярвам. Някой е подготвил отговорите ви.

— Никой не ги е подготвял. Просто ме предупредиха да си отварям очите, това е.

— Онези малки смъртоносни инструменти не се дават на хора, на които е казано просто да си отварят очите.

— В началото аз си помислих същото. Но, знаете ли? И двамата грешим, Алисън. Сега скенерите се... използват много често. Те не са нищо изключително. Особено ако човек работи в чужбина. Това не говори за излишък на доверие, нали?

Келнерът донесе поръчката. Той си тананикаше и се движеше в ритъма на собствената си музика. Алисън продължи да гледа Маколиф втренчено. Той не беше сигурен, но му се стори, че тя започна да му вярва. Когато келнерът се отдалечи, тя се наведе към Алекс и заговори бързо:

— И какво ще правите оттук нататък? Вие открихте тези ужасни... неща. Какво ще правите с тях?

— Нищо, ще ги занеса в министерството утре сутринта. Това е всичко.

— Искате да кажете, че няма да ги махнете, нито пък ще ги стъпчете или пък...? Просто ще ги оставите на мястото им?

Перспективата да живее с микрофон в куфара не се харесваше на Алекс. Но указанията на Холкрофт бяха пределно ясни: ако намериш подслушвателно устройство, не го пипай и го *използвай*. То може да окаже неоченима помощ. Преди отстраняването на такова устройство, Маколиф трябваше да уведоми центъра и да чака инструкции. Щеше да ги получи недалеч от парка «Виктория», в един рибен магазин, наречен «Талън».

— Те ми плащат... плащат ни. Това, че искат да са наясно с всичко, е съвсем естествено. Какво значение има, че ни следят? Аз нямам какво да крия.

— *Няма и да имате* — каза кротко момичето и съвсем умишлено си дръпна ръката от неговата.

Маколиф изведнъж разбра колко смехотворно е цялото му обяснение. Едновременно смешно и величаво, глупаво и сериозно.

— Да се обадя ли тогава на някого още сега? — попита той.

На лицето на Алисън бавно, много бавно, се изписа красивата ѝ усмивка:

— Недейте. Не бях справедлива с вас. *Наистина* ви вярвам. Вие или сте начинаещ любител или сте много вътре в тези неща. Едва ли е второто, като се има предвид как се бяхте изнервили горе. — Тя сложи ръката си върху неговата. С другата си ръка той повдигна чашата си и я допи.

— Може ли да попитам защо вие не бяхте? Защо не бяхте се изнервили?

— Да, време е да ви кажа. Дължа ви това обяснение. Алекс, аз никога няма да се върна в Англия. Или поне много години, ако изобщо това някога стане. Просто не мога. Няколко години работих за Интерпол. Имам доста опит с тези гадни малки микрофончета. Така им викахме, «гадни микрофончета».

Остра болка прободеше стомаха на Маколиф. Този път той изпита страх, дори нещо повече от страх. Холкрофт каза, че британското разузнаване не вярва, че тя ще се завърне в Англия. Джулиан Уорфийлд му внушаваше, че тя може да му е от полза по някакви непонятни причини, които нямаха нищо общо с възможния ѝ принос за експедицията.

Той не беше сигурен как или защо — но Алисън беше маша в нечии ръце.

Точно по начина, по който и него го използваха като маша.
— Как се случи *това*? — попита той с необходимото учудване.

Алисън се спря на основните моменти от сътрудничеството си с Интерпол. Бракът ѝ се провалил още преди първата година. Накратко, Алисън Бут стигнала до извода, че съпругът ѝ се хванал и оженил за нея по-скоро заради постоянните ѝ професионални пътувания, отколкото заради нещо друго, струваше ми се, че беше получил заповед, да ме вземе, да ме използва, да ме погълне...

Напрежението настъпило скоро след сватбата. Бут по необясними причини се интересувал от проучванията ѝ. И изведнъж, сякаш от небето, започнали да се сипят предложения за експедиции от малко известни, но предлагащи добро заплащане фирми, за изключително екзотични пътувания, сред тях, разбира се, бяха Бейрут, Корсика, Южна Испания. Той ме придружаваше всеки път. За цели дни и седмици...

Първият конфликт с Дейвид Бут възникнал в Корсика. Целта на експедицията била да се проучи крайбрежната ивица в района на Капо Сенетоза. Дейвид пристигнал в средата на периода за редовните си две-три седмици престой. През това време той провел редица странни телефонни разговори и непланирани срещи, които почти го изкарвали от кожата. Някои от посетителите идвали в Аячо с малки, бързи самолети, други с траулери или малки плавателни съдове. Дейвид започнал да изчезва за часове, после за цели дни наред. Работата на Алисън ѝ позволявала да се връща в крайбрежния хотел на експедицията всяка вечер. Затова съпругът ѝ не могъл да скрие нито постъпките си, нито факта, че присъствието му в Корсика не се дължало на любовта му към нея.

Тя го подложила на разпит, изброила неоспорими факти и нарекла обясненията на Дейвид с истинското им име — «чисти лъжи». Съкрушен, той се разплакал, молел за прошка и разказал на жена си истината.

Дейвид Бут не бил способен да печели по законен начин, за да поддържа определен стандарт на живот. Затова той минал в международния наркобизнес. Отначало станал просто куриер. Работата му като съдружник в малка фирма за внос-износ била идеална за този вид занимание. Фирмата нямала определен вид дейност, всъщност, тази дейност не би могла да бъде описана — нещо

като кетъринг — както биха казали собствениците — по-скоро за социална, отколкото търговска клиентела. Тя търгувала с предмети на изкуството — с различни украси. Дейвид Бут пътувал, без да предизвиква съмнението на съответните служби. Той попаднал в света на *контрабандистите* по съвсем банален начин: задлъжнял от комар, съчетан с много пиене и безразборни връзки с жени. От една страна, нямал избор, от друга — печелел добре и нямал морални угризения.

Но Алисън имала. Геологическите експедиции служели за законно прикритие на работодателите на Дейвид при набирането на нищо неподозиращите сътрудници. Дейвид получавал информация за екипите в избрани средиземноморски обекти и заповед да се свърже с тях, като им предложи услугите на многоуважаваната си съпруга и обещае да заплаща тайно част от заплатата ѝ, ако бъде назначена. Той приличал на богат и предан съпруг, загрижен за реализацията на активната си жена. Предложенията били приемани винаги. Като ѝ предлагал различни «възможности» за работа, Дейвид си осигурявал двойна застраховка. Куриерската му дейност се разраснала и преминала границите на любителския бизнес.

Алисън го заплашила, че ще напусне експедицията в Корсика.

Дейвид изпаднал в истерия. Той казал, че ще го убият, и нея — също. Нарисувал ѝ такава картина на широка, мощна и всепроникваща корупция, че Алисън склонила да остане. Тя се съгласила да завърши експедицията в Корсика, но му дала да разбере, че бракът им е свършил. И че нищо не би могло да промени *това* решение.

Поне тогава тя вярвала, че е така.

Но един късен следобед на обекта, или по-точно във водата, когато Алисън вземала проби от океанското дъно на няколкостотин метра от брега, към нея се приближили с катер двама мъже. Те били агенти на Интерпол и преследвали мъжа ѝ месеци наред. Интерпол събирал доказателства за криминалните му престъпления. Били почти готови с всичко.

— Естествено, те се бяха подготвили. Стаята ми беше запазила тайните ми точно толкова, колкото твоята щеше да запази твоите тази вечер...

Те обрисували случая точно и ясно. Това, което за мъжа ѝ беше мощна мрежа от корупция, за хората от Интерпол беше един друг свят на болка, страдание и безсмислена ужасна смърт.

— О, те бяха истински експерти — каза Алисън, докато си спомняше за това с тъжна усмивка. — Те ми показаха снимки, десетки снимки. Деца в агония, умиращи младежи и момичета. Никога няма да забравя тези снимки. Та те предположиха, че аз няма...

Молбата им си беше чиста проба вербовка: госпожа Бут беше в уникална позиция. Нямаше никой като нея. Тя можеше *толкова* много, можеше да осигури *толкова* много неща. И ако тя просто си беше тръгнала — веднага, без обяснения — то стоеше въпросът дали щяха да ѝ позволят да го стори.

Господи, помисли си Маколиф, докато я слушаше, все повече неща се променят... Може би Холкрофт говореше от името на хората на Интерпол в стаята на хотел «Савой».

Всички приготовления бяха направени, графиците съставени и срокът за «влошаване» на брака определен. Тя каза на успокоилия се Бут, че ще се опита да запази отношенията им, при условие че той никога няма да ѝ говори за страничната си дейност.

Половин година Алисън Джерард Бут докладвала за дейността на мъжа си, идентифицирала хора от снимки, поставяла подслушвателни устройства в хотелски стаи, леки коли и в собствения си апартамент. Тя правела всичко това с надеждата, че Дейвид Бут, независимо от обвиненията срещу него, ще бъде запазен от физическа разправа. Дотолкова, доколкото Интерпол можел да му я осигури.

Нищо обаче не било гарантирано.

— Кога свърши всичко това? — попита Алекс.

Алисън погледна за кратко тъмната, зловеща панорама на Сините планини, която се издигаше мрачно на няколко мили на север.

— Когато чух един ужасен запис. Не можех да го слушам, той беше още по-ужасен, защото аз го бях записала.

Една сутрин след лекция в университета агент на Интерпол пристигнал в офиса ѝ във факултета по геология. В куфарчето си той носел касетофон и запис на разговор между мъжа ѝ и свръзката на маркиз дьо Шательоро, боса на операциите с наркотици. Алисън седнала и слушала гласа на пропаднал човек, който с пиянски тон обяснявал за разпадането на брака си с обичана от него жена. Тя го чула да вика гневно и да плаче, да се самобичува за това, че е такъв нещастник. Той говорел как тя не го допускала до леглото си, как го отхвърляла изцяло. Накрая си признал, че мразел да я използва, че ако

тя разберяла, щял да се самоубие. Това, което той бил направил, било да потвърди, че тя няма никаква връзка с операциите на Шательоро. И го направил по най-добрия начин.

— Интерпол разбра, че слушането е също толкова болезнено, колкото и записването. Дейвид беше научил по някакъв начин с какво се занимавам. Пращаше съобщение. Време беше да се спасявам.

Разводът бил организиран за четиридесет и осем часа в Хаити. Алисън Бут била вече свободна.

И всъщност изобщо не била свободна, до една година ще ги хванат всички — Шательоро, Дейвид... И някъде някой ще съпостави всички факти. Някъде в тях ще фигурира и жената на Бут...

Алисън взе чашата си, отпи и се опита да се усмихне.

— Това ли е всичко? — попита Алекс, без да е сигурен в отговора ѝ.

— Това е, господин Маколиф... А сега кажете честно, щяхте ли да ме наемете, ако знаехте всичко това?

— Не, нямаше... Чудно защо не го знаех.

— Това не е информация, която можете да получите от университета, от емиграционните служби или от някой друг.

— Алисън? — Маколиф се опита да прикрие внезапния страх, който го обзе. — Но вие *наистина* разбрахте за експедицията от университета, нали?

Момичето се засмя и повдигна хубавите си вежди в подигравателен протест.

— Господи, обясни ми всичко... Не, признавам, че прескочих доста равнища. Това ми даде възможност да събера онази *много* внушителна папка с документи за вас.

— Как научихте за експедицията?

— От Интерпол. Те търсеха подходящо място за мен от месеци насам. Извикаха ме десет-дванадесет дни преди интервюто.

На Маколиф не му се наложи да пресмята дните. Горедолу десет-дванадесет дни преди интервюто той се беше срещнал един следобед с Джулиан Уорфийлд на площад «Белгрейвия».

И малко по-късно — с един мъж на име Холкрофт от британското разузнаване.

Маколиф отново почувства режещата болка в стомаха. Но този път тя беше по-остра, по-определена. Той обаче нямаше време да ѝ обръща

внимание. Към тях, през потъналата в сенки градина, вървеше някакъв човек. Алекс помисли, че той е пиан.

— Дяволите да те вземат, ето къде си бил! А ние се чудехме къде да те търсим. Всички сме в бара вътре. Уайтхол е страхотен на пианото. Жив чернокож Ноел Коуард!... А, между другото, надявам се, че багажът ти е пристигнал. Видях, че имаш проблеми, драснах на онези копелета да го изпратят където трябва. Ако са могли да разчетат пияния ми почерк.

Младият Джеймс Фъргюсън се строполи на празния стол и се усмихна пиански на Алисън. После се обърна и погледна Маколиф. Но усмивката му се изпари, когато срещна погледа на Алекс.

— Много съм ти задължен — каза Маколиф тихо.

И тогава Александър разбра всичко по очите на Фъргюсън. Зад престорено пианския поглед онзи мислеше трезво и напрегнато.

Фъргюсън беше всичко друго, освен пиан.

[1] Шарада — игра на думи. — Б.ред. ↑

9.

Те решиха да останат будни цяла нощ. Това беше мълчаливият им, враждебен отговор на «гадните малки микрофончета». Присъединиха се към останалите в бара и, както се полага на истински шеф, Маколиф беше видян да говори с оберкелнера; всички знаеха, че директорът щеше да плати сметката.

Чарлз Уайтхол оправда мнението на Фъргюсън. Той имаше професионален талант; пееше бързо островни песнички, пълни с карибски фрази и ямайски остроумия, които бяха ту смешни, ту нежни, ту плавни, ту ритмични. Гласът му беше чист и притежаваше силата и височината на изпълнител на балади от Кингстън; единствено очите му оставаха безизразни. Той беше весел и забавен, но Алекс забеляза, че нито се забавляваше, нито се веселеше.

Просто изпълняваше.

Накрая, след около два часа, уморен от работата си, той получи поздравления и похвали от полупияните си служители и се запъти към масата. След лични ръкувания, взаимни удари на ръце и прегръдки с Фъргюсън, семейство Йенсен, Алисън Бут и Алекс той поиска да седне до Маколиф. Фъргюсън, който се беше почувствал поканен от Алекс, току-що беше седнал на този стол, но за младия ботаник не беше проблем да се поотмести. При това залитайки.

— Страхотно беше — каза Алисън, като се наведе върху Маколиф, за да стисне ръката на Уайтхол. Алекс наблюдаваше реакцията на ямаец. Онзи беше хванал ръката на Алисън в своята — пръстите му бяха с маникюр, на тях блестеше златен пръстен. Сякаш Алисън беше подала ръка на друга жена. Тогава, като че ли за да разсее тези съмнения, Уайтхол повдигна китката на момичето и целуна пръстите ѝ.

Келнерът донесе бутилка бяло вино на Уайтхол, за да го дегустира. Онзи прочете етикета на светлината в бара, погледна усмихнатия келнер и кимна с одобрение. После се обърна към Маколиф. През това време Алисън вече говореше с Рут Йенсен през масата.

— Искам да говоря с вас насаме — каза ямаецът небрежно. — Елате в стаята ми, да речем, двадесет минути след като си тръгна.

— Сам ли?

— Да, сам.

— Не може ли да почака до утре сутринта?

Уайтхол погледна с черните си очи към Маколиф и каза тихо, но твърдо:

— Не, не може.

Фъргюсън изведнъж скочи от другия край на масата и вдигна чаша към Уайтхол. Хванал я за ръба със свободната си ръка, той се клатушкаше и приличаше на много пиян млад човек.

— Да прием за Чарлз Първи от Кингстън! Страхотният черен господин Ноел! Ти си *фантастичен*, Чарлз!

Последва момент на тишина и объркване, в който потъна думата «черен». Келнерът бързо наля от виното на Уайтхол. Мигът не беше подходящ за дегустация.

— Благодаря — каза учтиво Уайтхол. — За мен това е голям комплимент, наистина... *Джимбо-гуспудине*.

— *Джимбо-гуспудине!* — извика Фъргюсън със задоволство. — Това ми харесва! Ще ме наричаш *Джимбо-гуспудине!* А сега бих искал... — но Фъргюсън не завърши мисълта си, на бледото му младо лице се изписа агония. Беше повече от ясно, че е стигнал предела на пиянството си. Неуверено той остави чашата точно на масата, тръгна, докато се люлееше назад и бавно се свлече на пода.

Цялата маса скочи на крака. Околните двойки се обърнаха към тях. Келнерът остави бързо шишето и се спусна към Фъргюсън. Последва го Питър Йенсен, който стоеше най-близко до падналия.

— Господи — каза Йенсен, като коленичи на пода. — Струва ми се, че ще започне да повръща. Рут, ела ми по... Ей, келнер, хвани го оттам.

Семейство Йенсен, подпомагани от двама келнери внимателно повдигнаха младия ботаник да седне, разхлабиха връзката му и се опитаха да го върнат поне частично в съзнание. Чарлз Уайтхол, който стоеше до Маколиф, се усмихна, взе две салфетки и ги метна през масата на пода на онези, които оказваха помощ на Фъргюсън. Алекс наблюдаваше ямаеца — това не беше никак приятно. Главата на

Фъргюсън се мяташе насам-натам; от устните му се изтръгваха стонове.

— Мисля, че точно сега е време да си ходя — каза Уайтхол. — След двадесет минути?

Маколиф кимна:

— Приблизително.

Ямаецът се обърна към Алисън, взе ръката ѝ нежно, целуна я и се усмихна.

— Лека нощ, скъпа.

С лека досада Алекс ги подмина и се доближи до семейство Йенсен, които с помощта на келнера вече успяваха да изправят Фъргюсън на крака.

— Ще го занесем до стаята му — каза Рут. — Предупредих го за рома, не върви с уиски, но той не ме послуша — тя се усмихна и поклати глава.

Маколиф не сваляше очи от лицето на Фъргюсън. Той се чудеше дали отново ще види това, което видя преди малко. Това, което наблюдаваше от часове.

И го видя. Или реши, че го е видял.

Когато ръцете на Фъргюсън се отпуснаха около раменете на сервитьора и Питър Йенсен, той отвори очи. Те на пръв поглед изглеждаха съвсем невиждащи. Но за съвсем кратки мигове погледът на Фъргюсън се изясняваше, фокусираше и пиянският блясък в очите му изчезваше. Фъргюсън правеше точно това, което би правил всеки нормален човек в тъмна стая — проверяваше къде стъпва, за да не се спъне.

И — поне за момента — беше съвсем трезвен.

Защо Джеймс Фъргюсън беше започнал цялото това представление? Маколиф щеше да го попита за това сутринта. Също и за някои други неща като бележката с «пияния почерк», която стана причина за появата на «оборудвания» с подслушвателно устройство куфар.

— Горкият, ще се чувства ужасно сутринта — Алисън беше застанала до Алекс. Дватамата гледаха как семейство Йенсен изнасят Фъргюсън през вратата.

— Надявам се, че просто е прекалил тази вечер и няма да превърне това в навик.

— Хайде, Алекс, недейте да ставате стар мърморко. Той е чудесен младеж, който просто е изпил малко повече. — Алисън се обърна и погледна опразнената маса. — Е, изглежда партито свърши, така ли?

— Мислех, че се бяхме разбрали да не го прекъсваме.

— Уморена съм и не ми се стои тук повече. Пък се разбрахме също да проверим и моя багаж с твоята магическа кутийка. Ще се качим ли?

— Разбира се — Маколиф повика келнера.

Те тръгнаха по хотелския коридор. Когато приближиха стаята на Алисън, Маколиф взе ключа ѝ.

— Ще се отбия за малко при Уайтхол.

— Но как? Вече е много късно.

— Каза, че иска да говори с мен, насаме. Нямам представа за какво. Но няма да се бавя. — Той вкара ключа в ключалката, отвори вратата и в един момент усети, че задържа Алисън в рамката на вратата, докато светна лампата и огледа вътре.

Единичната стая беше празна, свързващата врата към неговата беше все така отворена, както я бяха оставили преди няколко часа.

— Поразена съм — прошепна Алисън, подпирайки игриво брадичката си на опънатата, преградила входа ръка на Маколиф.

— Моля? — Той отмести ръката си и мина към свързващата врата. Лампата в стаята му светеше както я оставиха. Той затвори тихо вратата, извади скенера от сакото си и прекоси стаята към леглото, върху което един до друг се намираха двата куфара на Алисън. Повдигна уреда над тях, но скалата не помръдна. Обиколи стаята бързо, проверявайки я отгоре до долу откъм всички ъгли. Стаята беше чиста.

— Какво казахте? — попита той тихо.

— Пазите ме. Това е чудесно.

— Защо лампата не свети в тази стая както в моята — той не чу думите ѝ.

— Защото я загасих. Аз се връщах тук, взех си чантата, сложих си малко червило и се върнах в стаята ви. До вратата има ключ, от който загасих.

— Не си спомням.

— Бяхте много разстроен. Смятам, че моята стая е далеч по-малко интересна от вашата. — Алисън влезе и затвори вратата към коридора.

— Грешите, но все пак говорете тихо. Тези проклети уреди могат ли да чуват през стените и вратите?

— Не, не мисля — тя видя как той взе куфарите ѝ и ги понесе през стаята. Спря се пред гардероба, докато търсеше багажно шкафче. — Не сте ли твърде припрян?

— Моля?

— Какво правите с куфарите ми? Още не съм си разопаковала багажа.

— Ах, да. — Маколиф усети червенина по лицето си. Той се почувства като пълен идиот. — Съжалявам. Бихте могли да кажете, че съм насила учтив.

— О не, просто много бързате.

Занесе куфарите обратно до леглото и се обърна към нея. Беше толкова уморен.

— Това беше един ужасен ден... много объркан ден — каза той. — Още по-ужасното е, че все още не е свършил, остава да видя Уайтхол... Пък в съседната стая, ако изхъркам или кажа нещо насън, или отида до тоалетната, без да затварям вратата — всичко ще бъде записано на магнетофонна лента. Не че това много ме интересува, но в никакъв случай не прави живота ми по-приятен... Докато съм се разприказвал, ще ви кажа още нещо. Вие сте прекрасно, прекрасно момиче... и сте права, че съм припрян... например в този момент много ми се иска да ви прегърна, да ви целуна и да усетя прегръдката ви и... толкова ви желая... и вие имате красива усмивка и се смеете толкова хубаво... когато се смеете искам да ви гледам и да докосвам лицето ви... и единственото, което искам, е да ви прегърна и да забравя всичко... Свърших и вие можете да ме пратите по дяволите, защото всичко това са глупости.

Алисън Бут стоеше мълчаливо и на Маколиф му се стори, че тя го гледа твърде дълго. След това тя бавно се приближи до него.

— Знаеш ли, колко си смешен с тези куфари в ръцете? — прошепна тя и, като се наведе напред, го целуна по устните.

Той пусна чантите на пода, шумът от падането им накара двамата да се усмихнат. Той я придърпа към себе си, беше толкова приятно, той

усети топлина, растяща възбуда. Слети в целувка, техните влажни устни проникваха навсякъде, притискаха се, разширяваха се. Алекс усети, че Алисън трепереше, че се притискаше към него със сила, която беше породена не само от страст, но и от страх. Липсваше колебание, възможност за отстъпление, имаше единствено силно желание.

Докато я слагаше бавно на леглото, тя разкопча копринената си блуза и сложи ръката му върху гърдите си. Той я галеше, а тя затвори очи и прошепна:

— Мина много време, Алекс. Мислиш ли, че Уайтхол може да те почака? Защото аз не мога.

Те лежаха един до друг, голи, под меките завивки. Тя се подпря на лакът, косата ѝ падна върху лицето ѝ и тя погледна Алекс. Прокара пръсти по устните му, после се наведе и, целувайки го, очерта устните му с език.

— Аз съм безсрамница — каза тя, като се усмихваше. — Искам да се любя с теб цяла нощ. И през по-голямата част от деня също. Жадна съм, но намерих кладенец и сега искам да остана тук.

Той вдигна ръка и остави косата ѝ да пада свободно между пръстите му. После прокара ръка по кичурите ѝ надолу до извивките на тялото ѝ и хвана лявата ѝ гърд.

— Няма да губим много време за храна и спане.

Телефонът тихо иззвъня. Звънът идваше от междинната врата. От неговата стая.

— Закъсня за Уайтхол — каза Алисън. — По-добре вдигни слушалката.

— Проклетият господин Ноел — той изскочи от леглото, отиде бързо до вратата, отвори я и влезе в стаята. Докато вдигаше слушалката, погледна дръпнатите пердета на балконската врата. Беше благодарен, че Алисън имаше такъв опит. Стоеше абсолютно гол, освен — защо ли не ги беше свалил — чорапите.

— Казах двадесет минути, Маколиф. Мина вече почти час. — По гласа на Уайтхол си личеше, че е много ядосан.

— Съжалявам. Казах ти «приблизително». За мен един час е «приблизително». Особено, когато някой ми заповядва да върша нещо, без да има абсолютна необходимост за това.

— Да не спорим. Идваш ли?

— Идвам.

— Кога?

— След двадесет минути — Алекс тръшна слушалката по-силно, отколкото трябваше и погледна към куфара си. Който и да беше на другия край на *този* микрофон, той вече знаеше, че Маколиф ще излиза от стаята си, за да се срещне с някого, който се опитваше да му нарежда нещо в три часа сутринта. Щеше да помисли за това по-късно.

— Знаеш ли, ти си много красив. Навсякъде си красив — каза Алисън, когато той влезе в стаята.

— Наистина си безсрамница.

— Защо си с чорапи? Доста интересен вид имаш.

Тя седна в леглото, прикри гърдите си с чаршафа и взе цигарите от нощното шкафче.

— Запали една и на мен. Докато се облека — Маколиф потърси с поглед дрехите си, които беше съблякъл с такава бързина преди половин час.

— Разстроен ли беше? — тя му подаде цигарата, докато той си нахлузваше панталоните с риза в ръка.

— Да. Доста е нагъл.

— Струва ми се, че Чарлз Уайтхол иска да си върне на някого или на нещо — каза Алисън, гледайки го безизразно. — Много е зъл.

— Може би е заради дискриминацията. Не е премахната окончателно — Алекс закопча ризата си.

— Може би. Може би затова не прие комплиментите.

— Кое? — попита Алекс.

— Забавлението, което той направи долу, беше много добре премислено и подготвено. То подходеше за Ковънт Гардън, а не за нощен бар. Или за голямата зала на Обединените Нации.

Алекс почука тихо на вратата на Уайтхол. Ямаецът му отвори, облечен в бродирано японско наметало *хони*. Под шарената дреха Уайтхол носеше яркия си раиран панталон и кадифени чехли.

— Заповядай, влез. Този път подрани. Не се минали още и петнадесет минути.

— Ти си се побъркал. Минава три. По-добре да не си гледам часовника — Алекс затвори вратата след себе си. — Надявам се ще ми кажеш нещо важно, защото ако не го направиш, ще ме изкараш от кожата.

Чернокожият отиде до бюрото, взе от него сгънат лист хартия и посочи на Маколиф едно кресло.

— Седни. Аз съм не по-малко уморен от теб, но все пак трябва да поговорим.

Алекс седна на креслото и каза:

— Слушам те.

— Нека се разберем поне този път. Това няма да повлияе върху приноса ми за експедицията.

— Радвам се да го чуя. Не съм те взел да забавляваш хората долу.

— Това е само предимство — каза Уайтхол студено. — Не ме подигравай. Умея да го правя.

— Знам, че умееш. Нещо друго?

Уайтхол повъртя листа в ръцете си.

— Ще има периоди, в които ще трябва да отсъствам. Не повече от ден-два. Естествено, ще те уведомявам предварително и *ако е възможно* ще отменям заетостта си.

— Ще правиш *какво*? — Маколиф се премести напред. — Ако... *е възможно*... ще нагаждаш своя график към *моя*! Ти си ненадминат. Надявам се, че експедицията няма да ти е в тежест.

Уайтхол се изсмя безразлично.

— Няма. Точно това търсех. Ще видиш, ще ти хареса... макар че не разбирам защо трябва изобщо да ме е грижа за това. Виждаш ли, не мога да приема целите на тази експедиция като достатъчно основателни. Подозирам, че има и други хора, които споделят това мнение.

— Да не би да намекваш, че съм те наел да вършиш нещо под прикритието на експедицията?

— Хайде, хайде — отговори чернокожият и очите му гневно се свиха. — Александър Маколиф, многоуважаваният човек-компания, който организира експедиции из целия свят... срещу огромно заплащане изведнъж решава да стане *благодетел* на академичната общност. Да се откъсне от печелившия бизнес, за да оглави *университетска експедиция*. — Уайтхол се захили като нервен чакал, отиде до балконската врата и я отвори наполовина. Той завъртя резето, наклони рамката на прозореца навътре и остави пердето да се вее на нощния бриз.

— Ти не знаеш клаузите на договора — каза Маколиф с безразличие.

— Да, но зная колко плащат университетите, кралските общества и министерствата. Ти летиш много по-високо, Маколиф.

Ямаецът се върна до леглото си и седна на ръба. Той доближи сгънатия лист до брадата си и погледна Алекс.

Маколиф се поколеба и заговори бавно:

— Не си ли и ти в подобна ситуация? Някои хора в Лондон не предполагаха, че ще бъдеш нает. Ти също печелиш много повече.

— Прав си. Положението и на двамата е горе-долу еднакво. Безспорно причините за това са различни... Та аз ще трябва да съм в Савана-ла-Мар сутринта.

— При приятеля от самолета?

— Голям досадник. Той е просто куриер. — Уайтхол вдигна листа. — Донесе ми покана. Искаш ли да я прочетеш?

— Щеше ли да ми я покажеш, ако не беше уместно?

— *Ти* ще кажеш. Не мога да преценя.

Алекс взе листа и го разгъна. Беше написан на бланка от хотел «Джордж V» в Париж. Почеркът — наклонен, чертите резки, а думите явно писани набързо.

Уважаеми Уайтхол,

Извинете ме за кратката бележка, но току-що научих, че и на двамата ни предстои пътуване до Ямайка. Аз отивам на отдавна жадувана почивка, а вие, доколкото разбрах — на интересна експедиция.

За мен би било чест и удоволствие да се срещна с вас. Общият ни приятел ще ви даде всички подробности. Престоят ми в Савана-ла-Мар ще бъде инкогнито. Той ще ви обясни всичко.

Смятам, че ще бъде от полза и за двамата да се видим колкото се може по-скоро. Възхищавам се на вашата досегашна дейност на острова. Моля ви единствено да запазите в тайна срещата ни и моето присъствие в Ямайка. Надявам се, че ще ме разберете, щом като толкова се възхищавам от начинанието ви.

Шателъоро...?

Маркиз дьо Шателъоро.

Работодателят на Дейвид Бут. Човекът, който стоеше зад мрежата от наркотрафиканти, плъзнала из Европа и Средиземноморието. Човекът, от когото Алисън изпаднаше в такъв ужас, че винаги си носеше флакон с отровен газ!

Маколиф знаеше, че Уайтхол го наблюдава. Той се помъчи да не издаде мислите си, макар че лицето и очите му останаха неподвижни по-дълго от нормалното.

— Кой е този? — попита Маколиф естествено. — Кой е този Шател... Шателъоро?

— Не знаеш ли?

— Престани, Уайтхол — каза Алекс с раздражение. — Стига с тези игрички. Никога не съм чувал това име.

— Мислех, че си — Ямаецът отново се вторачи в Маколиф. — Мисля, че връзката е очевидна.

— Каква връзка?

— Връзката с целта на *твое*то идване в Ямайка. Шателъоро е... освен всичко останало... и спонсор с доста големи финансови възможности. Съвпадението е поразително, не е ли така?

— Не зная какво имаш предвид. — Маколиф погледна бележката отново. — Какво значи «досегашна дейност на острова»?

Уайтхол помълча, преди да отговори. Когато започна, произнасяше думите бавно, с натъртване.

— Преди десет години напуснах родината си, защото политическата организация, за която работех... предано и тайно..., потъна в нелегалност. Наистина потъна. Цяло десетилетие изглеждаше, че тя не съществува. Но това беше само привидно... Сега се върнах. Кингстън не знае нищо. Те никога не са предполагали, че съм свързан с движението. Но Шателъоро знае за това и иска и аз да пазя всичко в тайна. Не без риск за самия мен аз споделям тази тайна с теб. Моля те, кажи за какво си дошъл, Маколиф? Може би това ще ми помогне да разбера защо Шателъоро иска да се срещне с мен.

Алекс стана и безцелно тръгна към вратата на балкона. Той се движеше, защото това му помагаше да се концентрира. Мисълта му препускаше. Първо помисли, че Алисън е в опасност, после се отказа от това предположение.

След това се върна до креслото, стисна облегалката и каза:

— Добре, ще ти кажа защо съм тук, ако ми признаеш каква е тая твоя дейност.

— Ще ти кажа каквото мога — отговори Чарлз с готовност да каже цялата истина. — Това ще е достатъчно, ще видиш. Не мога да ти кажа всичко. Това ще те изложи на опасност.

— Едва ли ще се съглася с такива условия.

— *Моля те.* Повярвай ми.

Човекът не лъжеше. Алекс разбираше това много добре.

— Добре... — каза той. — Познавам северния бряг много добре. Работих за «Кайзер боксит». Смятаха ме за добър професионалист — събрах добър екип и имам добро реноме.

— Добре, добре, давай по същество.

— Когато оглавих екипа, правителството на Ямайка обеща да ми опрости петдесет процента от данъка за период от шест години. Това означаваше стотици хиляди долари... Това е всичко.

Уайтхол продължаваше да седи неподвижно с ръце под брадата. Той приличаше на елегантно малко момче с тяло на мъж.

— Не е за пренебрегване — завърши той. — Поне според Кингстън всичко е за продан. Това може би е мотивът на Шательоро.

Алекс стоеше зад креслото.

— Добре. Това е *моята* причина да съм тук. А твоята?

— Добре, че ми каза за договора си. Ще се постарая да бъде изпълнен. Ти заслужаваш това.

— Какво означава това, по дяволите?

— Означава, че аз съм тук в качеството си на политическо лице. Това засяга само Ямайка. Вие трябва да се отнасяте с уважение към това условие и... към моето доверие. Аз така или иначе ще отричам, а вие ще изцапате ръцете си с неща, които засягат само Ямайка. Обаче в края на краищата ние ще вземем Кингстън под наш контрол.

— О, господи! Проклетата революция идва и тук!

— Тази революция ще бъде различна, господин Маколиф. Простичко казано, аз съм фашист. Фашизмът е единствената надежда

за моя остров.

10.

Маколиф отвори очи, измъкна ръката си от завивките и видя, че е десет и двадесет и пет. Той възнамеряваше да стане най-късно към осем — девет.

Трябваше да се срещне с един човек. Той страдаше от артрит и работеше в рибния магазин, наречен «Талън».

Маколиф погледна към Алисън. Тя се беше свила на кълбо настрани от него, косата ѝ беше разпиляна върху чаршафите, а лицето — скрито във възглавницата. *Тя е чудесна*, помисли си той. Не, мина му друга мисъл през ума, *те* двамата бяха чудесни заедно. Тя беше... как го беше нарекла? Пресъхнала. Тя беше казала: «Бях пресъхнала, но стигнах до извора...» И тя беше...

Чудесна.

Но мислите го обсебиха отново.

Едно име, което преди двадесет и четири часа не му говореше нищо, внезапно се оказа непозната сила, с която трябваше да се съобразява. Тази сила му беше натрапена поотделно от двама души, които допреди седмица не познаваше.

Шателоро. Маркиз дьо Шателоро.

В момента той се намираше в Савана-ла-Мар, на югозападния бряг на Ямайка.

Чарлз Уайтхол скоро щеше да се срещне с него, ако досега не са се срещали. Чернокожият фашист и френският финансов магнат. Това приличаше на сценка от водевил.

Но Алисън Бут носеше смъртоносна ампулка в чантата си, в случай че се срещне с него или с онези, които работеха за него.

Каква връзка съществуваше между тях? Не можеше да няма връзка.

Той се протегна, внимаваше да не я събуди, макар че му се искаше да я прегърне, да плъзне ръце по тялото ѝ и да я люби нежно тази сутрин.

Не можеше да го направи. Трябваше да свърши твърде много неща. Имаше твърде много материал за размисъл...

Той се зачуди какви ли инструкции ще му изпратят и колко ще трябва да чака, за да ги получи. А как ли щеше да изглежда болният от артрит човек в рибния магазин «Талън»?

Не по-малко важно беше да разбере къде, за бога, се намира Сам Тъкър? Той трябваше да стигне до утре в Кингстън. Сам не беше от хората, които ще излязат в отпуск, без да споменат нито дума; беше прекалено симпатичен човек. И все пак имаше случаи, когато...

Кога щяха да получат разрешение да излетят на север и да започнат същинското проучване?

Той нямаше да научи отговорите, като зяпа тавана над леглото на Алисън Бут, а и не възнамеряваше да се обажда по телефона от собствената си стая.

Усмихна се, като си помисли за «гадните малки микрофончета» в куфара си. Дали съществуваха гадни малки човечета, свити над апарати за приемане на сигнала в тъмни стаички? Дали те чакаха някакъв звук, който все не идваше?

Това определено му достави удоволствие.

— Мога да чуя мислите ти. — Гласът на Алисън беше приглушен от възглавницата. — Не смяташ ли, че това е забележително?

— Това ме плаши.

Тя се претърколи към него със затворени очи, усмихна се и го докосна под одеялата.

— Освен това се протягаш много възбуждащо.

Тя погали плоския му корем, после бедрата му и тогава Маколиф усети, че отговорите ще трябва да почакаат. Притегли я към себе си; тя отвори очи и повдигна завивките така, че да не ги разделя нищо.

Той слезе от таксито на булевард «Южна Виктория». Името му беше избрано като за деветнадесети век. Тълпите влизащи и излизащи в парка хора приличаха на ята ярко оцветени пауни, които ускоряват крачките си, само за да спрат отново и да зяпат, без да са наясно какво става.

Маколиф влезе в парка, като се стараеше да прилича на мотаещ се турист. От време на време той усещаше враждебните, питащи погледи, докато си проправяше път по посипаната с чакъл пътечка към централната част на парка. Дойде му наум, че наоколо не се вижда никакъв друг бял човек; не беше очаквал подобно нещо. Маколиф

безпогрешно усещаше, че представлява обект, към когото се отнасят внимателно, но не изпускат от поглед и не му се доверяват.

Той беше чужденец със странен цвят на кожата, който беше проникнал в сърцето на тази игрална площадка за възрастни. Алекс едва не прихна, когато една млада ямайка дръпна своето усмихващо се дете на другата страна на пътя при приближаването му. Очевидно детето беше привлечено от високата розова фигура; но майката беше на друго мнение. Тя постъпи така, както смяташе за правилно — спокойно и експедитивно, без да губи достойнството си.

Той видя един бял квадратен, знак с кафяв надпис: «Куин стрийт, Изток». Стрелката сочеше надясно, към друга, по-тясна пътека, посипана с чакъл. Маколиф тръгна по нея.

Той си припомни думите на Холкрофт: *«Де бързай. Старай се никога да не го правиш. А най-вече когато установяваш контакт. Нищо не се набива повече в очи от забързан човек сред спокойна тълпа, освен жена или същия този човек, когато спира на всеки метър, за да пали сто пъти една и съща цигара, така че да може да разгледа всички наоколо. Дръж се естествено в зависимост от деня, климата, околностите...»*

Сега беше топла сутрин... обяд. Ямайското слънце беше топло, но от залива, който се намираше на по-малко от километър и половина, подухваше бриз. На Алекс му се стори, че за един турист би било напълно естествено да седне и да се изложи на слънцето и бриза; да си разкопчае яката, може би да си свали и сакото. Да се огледа наоколо с присъщия на един турист интерес.

От лявата му страна имаше пейка; една двойка току-що беше станала и тя беше свободна. Маколиф свали сакото си, разхлаби вратовръзката и седна. Опъна краката си и започна да се държи така, както смяташе за подходящо.

Но държанието му се оказа неподходящо поради възможно най-неловката причина: той се държеше прекалено свободно, прекалено отпуснато на тази игрална площадка за възрастни. Маколиф усети това моментално и безпогрешно. Неловкостта му се засили, когато един старец с бастун мина и се поколеба пред него. Човекът е пийнал, помисли си Алекс; главата му леко се клатеше, а краката му не бяха съвсем стабилни. Но погледът му беше ясен — той изразяваше лека изненада, примесена с неодобрение.

Маколиф стана от пейката и праметна сакото си под мишница. Усмихна се безизразно на стареца и се канеше да продължи надолу по пътеката, когато видя един друг човек, който се забелязваше отдалече. Той беше бял — единственият друг бял човек в парка «Виктория» или поне единственият, който виждаше Алекс. Този човек се намираше доста далеч по диагонал през поляните, на северната пътека, на около сто и петдесет ярда^[1] разстояние.

Това беше младеж с отпусната походка и бухнала, рошава тъмна коса.

Той се беше извърнал настрани. Беше го наблюдавал. Алекс беше сигурен, че го е следил.

Джеймс Фъргюсън. Младежът, който снощи беше спечелил второто място за представление на вечерта в «Кортли Менър». Пияницата, който имаше достатъчно ум да си отваря широко очите, за да не се спъне в полутъмната стая.

Маколиф се възползва от момента и бързо закрачи надолу по пътеката, след това пресече тревата и застана до стъблото на една голяма палма. Сега се намираше на около двеста ярда от Фъргюсън. Той надникна иззад дървото, като криеше тялото си зад ствола. Усещаше, че неколцина от местните жители на поляната наоколо го гледат, и беше сигурен, че изразяват неодобрение.

Както беше очаквал Маколиф, Фъргюсън беше стреснат, че е изгубил обекта, когото преследва. (*Това е смешно*, помисли си Алекс. Сега думата «преследване» му идваше наум. Съмняваше се дали допреди три седмици щяха да му се съберат дузина пъти, когато е използвал тази дума през живота си.) Младият ботаник тръгна бързо край кафявите на цвят минувачи. *Холкрофт беше прав*, помисли си Маколиф. *Забързаният човек в спокойна тълпа се набива на очи.*

Фъргюсън стигна до кръстовището на пътеката «Куин стрийт» и спря. Сега се намираше на по-малко от четиридесет ярда от Алекс; той се поколеба, като че ли не беше сигурен дали да се върне обратно към южната алея или да продължи.

Маколиф се притисна към стъблото на палмата. Фъргюсън се втурна напред с пределната бързина, на която беше способен. Беше решил да продължи да върви, та дори и само за да се измъкне от парка. Блъскащите се тълпи на «Куин стрийт Изток» служеха като убежище. Паркът беше станал несигурно място.

Ако тези изводи бяха правилни — а нервността, изписана на лицето на Фъргюсън, изглежда ги потвърждаваше — Маколиф разбра, че е научил още нещо за този странен младеж. Фъргюсън действаше по принуда и имаше много малко опит.

Холкрофт му беше казал: *«Търси детайлите. Те ще бъдат налице; ще се научиш да ги забелязваш. Тези знаци ще ти подсказват дали си имаш работа с реална сила или с въздух под налягане...»*

Когато Фъргюсън стигна до портата на източната алея, на лицето му се изписа нескрито облекчение. Той спря и се огледа внимателно във всички посоки.

Несигурната територия остана зад гърба му.

Младежът погледна часовника си, докато чакаше униформения полицаи да спре превозните средства, за да минат пешеходците. След свирката на полицаия колите спряха с писък на гуми в различни тоналности и Фъргюсън продължи по «Куин стрийт», като се стараеше да се слее по-добре с тълпата. Алекс го последва. Сега младежът изглеждаше по-спокоен. Походката и крадливите погледи, които хвърляше, не бяха толкова агресивни. Изглежда сякаш сега, след като беше изгубил врага, се тревожеше повече за обясненията си, отколкото за възстановяването на контакта.

Но Маколиф искаше да възстанови контакта. Този случай не беше по-лош от който и да било друг, за да зададе на Фъргюсън въпросите, чиито отговори го интересуваха.

Алекс пресече улицата, като избягваше колите, и скочи на тротоара, по-далеч от приближаващото кингстънско такси. Той си проправи път през потока на пазаруващите към другия край на тротоара.

Между «Марклейн» и «Дюк» минаваше една странична улица. Фъргюсън се поколеба, огледа се на всички страни и очевидно реши, че си струва да опита. Обърна се рязко и тръгна по улицата.

Маколиф се досети, че познава тази улица. Това беше крайбрежна отсечка с много барове. Двамата със Сам Тъкър бяха идвали тук един късен следобед преди година, след конференцията на «Кайзер» в хотел «Шератон». Той си припомни също, че една диагонална алея разделяше тази отсечка от улица «Дюк». Маколиф си го спомни, защото Сам беше помислил, че във влажния, тъмен тухлен коридор между къщите може да има местни кръчми, които само

доставчиците знаят. Сам се беше разстроил; той обичаше забутаните местни кръчми.

Алекс хукна. Налагаше се да пренебрегне предупреждението на Холкрофт, че така би привлякъл вниманието. Магазинът «Талън» можеше да почака; човекът с артритата можеше да почака. Беше настъпил моментът да залови Джеймс Фъргюсън.

Той отново пресече «Куин стрийт», но този път не обърна внимание на вълнението, което причини, нито на яростното изсвирване на вбесения кингстънски полицай. Алекс измина пресечката тичешком и стигна до алеята, която беше разположена диагонално на улиците. Тя му се стори дори по-тясна, отколкото си я спомняше. Тръгна по нея и с труд се размина с половин дузина ямайци, като мърмореше извинения и се опитваше да отбягва тежките погледи на онези, които вървяха срещу него — безмълвни закани на пораснали деца, които смятаха, че пътят им принадлежи. Маколиф стигна до края на уличката и спря. Притисна гръб към тухлената стена и надникна зад ъгъла към страничната улица. Беше изчислил времето правилно.

Джеймс Фъргюсън, чийто вид напомняше преследвано животно, беше само на десет ярда от него. След това разстоянието се скъси на пет ярда.

Тогава Маколиф излезе от алеята и се изправи пред него.

Лицето на младежа преbledня като на смъртник. Алекс го притисна към мазилката на стената; и в двете посоки минаваха хора и някои от тях негодуваха.

Усмивката на Фъргюсън беше неискрена, а гласът му прозвуча напрегнато:

— А, здрасти, Алекс... господин Маколиф. На пазар ли сте излезли? Това място е подходящо за целта.

— Пазарувах ли, мой човек? Ти щеше да знаеш, ако бях купил нещо, нали?

— Не знам какво... Аз не бих...

— Може би си още пьян — прекъсна го Алекс. — Снощи ти остана доста пиене.

— Сигурно съм се държал като голям глупак. Моля да ме извините.

— Не е нужно да се извиняваш. Ти не излезе от рамките на добрия тон. Беше много убедителен.

— Алекс, ама ти наистина прекаляваш — Фъргюсън се дръпна назад. Някаква ямайка с кошница на главата ускори крачка, като минаваше покрай тях, — вече ти се извиних. Сигурен съм, че и на теб ти се е случвало да препиеш.

— Много често. Всъщност снощи аз бях много по-пиян от теб.

— Ей, човече, не знам за какво намекваш, пък и, честно казано, главата ме цепи и не ми е до гатанки. За последен път ти се извинявам.

— Не ми се извинявай за това, което не си направил, мой човек. Дай да си спомним истинските ти грехове, защото аз имам няколко въпроса.

Фъргюсън тромаво стегна обикновено отпуснатата си стойка и тръсна настрани кичура коса от челото си.

— Ти наистина ме обиждаш. Трябва да купя някои неща.

Младежът се опита да заобиколи Маколиф. Алекс го сграбчи за ръката и пак го притисна към мазилката.

— Спести си парите. Ще напазаруваш в Лондон.

— *Не!* — тялото на Фъргюсън се напрегна; кожата покрай очите му се набръчка още повече. — *Моля ти се*, недей — прошепна той.

— Тогава да започнем от куфарите — Маколиф пусна ръката на Фъргюсън, но продължи да го притиска към стената с поглед.

— Нали ти *казах* — проплака младежът. — Ти имаше проблеми. Опитах се да ти помогна.

— Има си хас да нямам проблеми! И то не само с митничарите. Къде ми отиде багажът? *Нашият* багаж? Кой го взе?

— Не знам. *Заклевам се*, че не знам!

— Кой те накара да напишеш оная бележка?

— *Никой* не ме е карал! За бога, ти си луд!

— Защо направи онова представление снощи?

— Какво представление?

— Ти не беше пиян — беше трезв.

— Ох, мили боже, пожелавам ти да имаш моя махмурлук. Наистина...

— Не го изигра достатъчно добре, момчето ми. Пробвай пак. Кой те накара да напишеш онази бележка?

— Ти няма да ме *изслушаш*...

— Слушам те. Защо ме следиш? Кой те накара да ме проследиш тази сутрин?

— Господи, ти си луд!

— Господи, уволнен си!

— Не!... *Не можеш да го направиш. Моля те* — гласът на Фъргюсън отново прозвуча уплашено, той шепнеше.

— Какво каза? — Маколиф се подпря с дясната ръка на стената, над хилавото рамо на Фъргюсън. Той се надвеси над странния младеж. — Искам да го повториш. Какво не мога да направя?

— Моля ти се... не ме връщай. Умолявам те — Фъргюсън се задъхваше; на тънките му устни имаше слюнка. — Не го прави сега.

— Да те върна ли? Хич не ми пука къде ще отидеш! Аз да не съм ти пазач, бе, хлапе — Алекс махна ръката си от стената и измъкна сакото си от лявата мишница. — На тебе ти се полага самолетен билет за връщане в Англия. Ще го взема днес следобед и ще ти платя още една нощувка в «Кортли». След това се оправяй сам. Разкарай се където ти видят очите, само стой по-далече от мен и от експедицията.

Маколиф се извърна и си тръгна бързо. Пое по тясната уличка и се вля в потока на редките минувачи. Алекс знаеше, че зашеметеният Фъргюсън ще го последва. Скоро чу стъпките му зад себе си. Хленчещият му глас издаваше потисната истерия. Алекс не спря и не се обърна.

— Маколиф! Господин Маколиф! *Моля ви се!* — Английските думи отекнаха в тесните тухлени прегради и създадоха звукова дисхармония с мелодичното жужене на разговорите, които дузина ямайци водеха наоколо. — Моля ви, *почакайте...* извинете ме, моля ви да ме извините. Прощавайте, може ли да мина, ако обичате...

— Как се справяш, гуспудине? Да не се пресишиш.

Шумните възражения не обезкуражаваха Фъргюсън; телата му пречеха повече. Алекс продължаваше да върви, но чуваше и усещаше как младежът бавно скъсява разстоянието. Ситуацията беше невероятно комична: един бял мъж преследваше друг бял в някаква тъмна, претъпкана уличка, която според цивилизованите понятия е предназначена предимно за местните жители. Маколиф беше само на няколко метра от улица Дюк, когато усети, че Фъргюсън го хваща за ръката.

— *Моля те.* Трябва да поговорим... но не тук.

— Къде?

Те излязоха на тротоара. Пред тях до бордюра беше спряла една дълга, теглена от коне количка, натоварена с местни плодове и зеленчуци. Собственикът носеше сомбреро. Той се караше с клиентите край един стар кантар. Няколко парцаливи деца крадяха банани от задната част на количката. Фъргюсън още държеше Маколиф за ръката.

— Иди при «Девън Хаус». Това е туристически...

— Знам.

— Там има един ресторант-градина.

— Кога?

— След двадесет минути.

Таксито влезе в дългата алея на «Девън Хаус» — паметник, построен от крал Джордж в епохата на английското господство и на белите европейски пари. Пред безукорните колони имаше кръгли цветни градини; край огромния фонтан се виеха поддържани чакълести пътеки. Малкият ресторант-градина се намираше отстрани, масичките бяха скрити зад висок жив плет, а посетителите не се виждаха откъм улицата. Маколиф забеляза, че масичките са само шест. Ресторантчето беше много малко; беше трудно да проследиш някого на това място, без да те забележат.

Може би Фъргюсън все пак не е толкова неопитен, колкото изглежда.

— Ей, мой човек, здрасти!

Алекс се извърна. Джеймс Фъргюсън му беше подвикнал от централната алея край фонтана; този път той носеше фотоапарат с калъфчета, каишки и светломери.

— Здрасти — отвърна Маколиф, като се чудеше каква ли роля смята да изиграе този път младежът.

— Направих няколко страхотни снимки. Това място си има дълга история, нали знаеш — Фъргюсън се приближи към Алекс и го снима набързо.

— Това е нелепо — каза тихо Маколиф. — По дяволите, кого се опитваш да метнеш?

— Много добре знам какво правя. Помогни ми, моля ти се — след това Фъргюсън пак влезе в ролята си, като едновременно повиши глас и вдигна апаратчето. — Знаеше ли, че тези стари тухли са от

истинската ограда на двореца? Те стигат до гърба на двора, където са били войниците в редици тухлени къщурки.

— Смаян съм.

— Вече е доста късно за сутрешна закуска, старче — продължи Фъргюсън с ентузиазирани, висок глас. — Какво ще кажеш да пийнем? Може би по един коктейл с ром? Или да хапнем?

В малкия ресторант-градина имаше само още две отделни двойки. Сламените шапки и издутите шорти на мъжете допълваха евтините слънчеви очила на жените; те бяха туристи и кингстънската забележителност «Девън Хаус» явно не им беше направила впечатление. *Скоро ще заговорят помежду си, помисли си Маколиф, ще започнат да правят планове как да се върнат на бара на корабчето или поне на пристанището.* Те не се интересуваха от Фъргюсън или от Алекс, а другото нямаше значение.

Един отегчен сервитьор с мръсно бяло сако им донесе ямайските коктейли с ром. Алекс забеляза, че в говора и в движенията на сервитьора не личи никакъв ритъм. Ресторантът «Девън Хаус» беше потънал в летаргия. Кингстън не беше Монтего Бей.

— Ще ти кажа какво точно се случи — произнесе внезапно Фъргюсън. Той беше много нервен, а гласът му отново се беше превърнал в уплашен шепот. — Това е всичко, което знам. Ти знаеш всичко за работата ми в организацията «Крафт». Така ли е?

— Очевидно — отвърна Маколиф. — Едно от условията за назначаването ти беше да стоиш по-далече от «Крафт». Ти прие.

— Нямах избор. Когато слязохме от самолета, вие с Алисън изостанахте: Уайтхол и Йенсенови избързаха напред да си вземат багажа. Аз правех няколко специални снимки на летището... Би могло да се каже, че се намирах по средата. Излязох от вратата за пристигащите и първия човек, когото видях, беше самият Крафт, синът, разбира се, не старият. Сега синът управлява фирмата. Опитах се да се промъкна незабелязано покрай него. Имах много причини да го направя; в края на краищата той ме беше уволнил. Но не успях. Освен това той ме смая — направо се нахвърли върху мен. Сипеше извинения: каква невероятна работа съм свършил, как е дошъл на летището да ме посрещне лично, когато е чул, че участвам в експедицията — Фъргюсън отпи от коктейла си, като хвърляше

погледи към оградения с тухлена стена двор. Той изглежда се беше озовал в задънена улица и не знаеше как да продължи.

— Продължавай — каза Алекс. — Досега си ми обяснил само, че си имал неочакван посрещач.

— *Трябва да ме разбереш.* Всичко беше толкова странно... или, както би се изразил ти, неочаквано. Както си говореше Крафт, през вратата влезе един човек с униформа и ме попита дали аз съм Фъргюсън. Отговорих му, че съм — аз, и той ми каза, че вие ще се забавите, защото са ви задържали. Каза, че ти искаш да напиша една бележка в този смисъл, за да може Британската презокеанска въздухоплавателна корпорация да ти освободи багажа, естествено, Крафт предложи да ми помогне. Всичко изглеждаше маловажно, наистина беше напълно убедително, а пък и стана толкова бързо. Аз написах бележката и онзи човек каза, че ще се погрижи за багажа. Крафт му даде бакшиш. Предполагам, че е бил щедър.

— Как изглеждаше униформата?

— Не знам. Не обърнах внимание. Когато си в чужбина, всички униформи ти се струват еднакви.

— Продължавай.

— Крафт ме покани да пийнем по едно. Отговорих му, че не мога. Но той настоя, аз не исках да правя сцена, а пък и вие щяхте да закъснеете. Нали *разбираш* защо се съгласих?

— Маловажно и убедително. Продължавай.

— Качихме се на терасата на горния етаж... онази, дето е с изглед към полето. Тя си има име...

— «Наблюдателницата».

— Какво?

— Терасата се казва «Наблюдателницата». Моля те, продължавай.

— Да. Ами аз си имах грижи. Казах му, че трябва да си взема куфарите, че Уайтхол и семейство Йенсен ме чакат. А и ти, разбира се. Не исках да се чудиш къде съм... Особено при тези обстоятелства. — Фъргюсън отново отпи от чашата си.

Маколиф се сдържа и само каза:

— Мисля, че е по-добре да се върнем на въпроса, *гуспудине*.

— Надявам се, че това име не е показателно. Снощи имах тежка вечер.

— Следобедът ще ти се види още по-тежък, ако не продължиш.

— Да... Крафт ми каза, че ти ще се забавиш в митницата още един час, и че онзи служител с униформата ще предаде на другите, че правя снимки. Аз трябваше да отида в «Кортли». Искам да кажа, че всичко беше странно. След това той изцяло смени темата и заговори за организацията. Каза ми, че са на път да направят сериозен пробив в използването на влакната на баракоята и че напредъкът им до голяма степен се дължи на моята работа. Шефовете на организацията «Крафт» искаха да се върна на работа при тях по различни причини — както юридически, така и морални. Всъщност те ми предлагаха процент от печалбата в зависимост от продажбите... Разбираш ли какво означаваше това?

— Ако това е всичко, което имаш да ми кажеш, още днес можеш да започнеш работа в «Крафт».

— Милиони! — продължи Фъргюсън, без да обръща внимание на думите на Маколиф. — Направо *милиони*... с годините, разбира се. Никога не съм имал пари. Почти винаги съм бил притеснен. Знаеше ли, че ми се наложи да взема пари назаем за фотоапарата си?

— Не съм се замислял за това. Но вече всичко приключи. Сега работиш за «Крафт»...

— *Не*. Все още не. Там е работата. Ще започна след проучването. Аз трябва да участвам в проучването, да остана с вас — Фъргюсън си допи коктейла и се огледа за сервитьора.

— Само да участваш в проучването? С мен? Струва ми се, че забравяш да споменеш нещо.

— Да. Всъщност е така. — Младежът се наведе над масата; той отбягваше погледа на Маколиф. — Крафт каза, че всичко е безобидно, напълно безобидно. Те искат само да научат с кои хора от правителството си имаш работа... а това значи всички, с които изобщо поддържах делови контакти, защото почти всички са от правителството. Аз трябва да водя дневник. Това е всичко, само дневник. — Фъргюсън погледна умолително Алекс. — Нали разбираш? Това е безобидно.

Маколиф върна погледа на младежа.

— Затова ли ме проследи днес сутринта?

— Да. Но не исках да го направя по този начин. Крафт предположи, че ще мога да събера доста информация само като... се

лепна за теб и като те попитам дали мога да те придружа, когато се заемеш с проучването. Той каза, че проявявам досадно любопитство и така или иначе говоря много, затова поведението ми би изглеждало нормално.

— Две на нула за Крафт.

— Какво?

— Един стар американски израз... Обаче ти ме проследи.

— Нямах намерение да те следя. Няколко пъти звънях в стаята ти, но никой не вдигна телефона. После се обадох на Алисън... извинявай. Мисля, че тя беше разстроена.

— Какво каза тя?

— Беше й се сторило, че те е чула да излизаш от стаята си само няколко минути преди да се обадя. Изтичах надолу до фойето, а после навън. Ти тъкмо тръгваше с едно такси. *Тogaва* аз те проследих с друго такси.

Маколиф отмести чашата си настрани.

— Защо не ми се обади в парка «Виктория»? Видях те как се извърна.

— Бях объркан... и изплашен. Искам да кажа, вместо да те помоля да ме вземеш със себе си, аз всъщност те преследвах.

— Защо се престори снощи, че си толкова пиян?

Фъргюсън си пое дъх продължително и нервно.

— Защото, като стигнах в хотела, попитах дали багажът ти е пристигнал. Той още не беше дошъл. Предполагам, че съм бил шашнат... Разбираш ли, преди да си тръгне, Крафт ми каза за куфарите ти...

— А микрофончетата? — прекъсна го сърдито Алекс.

— Кое? — Джеймс разбра веднага. — Не. *Не!* Кълна ти се, нищо подобно не съм направил. О, боже, това е ужасно — Фъргюсън замълча и внезапно се замисли.

— Макар че в това, разбира се, има логика...

Той не би могъл да репетира такава смяна на реакциите, помисли си Алекс. Нямаше смисъл да избухва.

— Ами куфарите?

— Какво?... О, да, Крафт. В самия край на разговора той каза, че ти проверяват багажа — това беше всичко — че го *проверяват*. Той предложи, ако някой ме попита, да кажа, че сам съм решил да напиша

бележката, защото съм видял, че имаш проблеми. Но аз не трябваше да се тревожа, защото багажът ти щеше да бъде закаран в хотела. Обаче, разбираш ли, куфарите ти не бяха *там*.

Маколиф не разбираше. Той въздъхна уморено.

— Така че ти се престори на пребит?

— Естествено. Досетих се, че ще трябва да научиш за бележката; щеше да ме питаш за нея, разбира се, и щеше страшно да се ядосаш, ако багажът ти се загуби; щеше да ме обвиняваш за това... Е, не е много честно да се държиш грубо с човек, който е пиян до козирката и се е опитал да ти помогне. Искам да кажа, наистина не е честно.

— Имаш много богата фантазия, гуспудине. Бих я нарекъл дори развинтена.

— Може би. Но ти не ми се разсърди, нали? Така че си идваме на думата и всичко си е постарому. Точно там е иронията: всичко си е постарому.

— Всичко си е постарому, така ли? Какво искаш да кажеш? — Фъргюсън се усмихна изнервено.

— Ами... аз се лепнах за теб.

— Мисля, че се е променило нещо много важно. Ти ми каза за Крафт.

— Да. Така или иначе щеше да се наложи да ти кажа; това беше целта ми тази сутрин. Крафт не трябва да научи; той няма откъде да разбере. Аз просто ще се лепна за теб. Ще ти давам част от парите, които получавам. Обещавам ти. Ако искаш, ще го напиша. Никога не съм имал пари. Това е просто великолепна възможност. Нали разбираш?

[1] 1 ярд = 0,9144 м. — Б.пр. ↑

11.

Маколиф остави Фъргюсън в «Девън Хаус» и взе такси до Олд Кингстън. Не му пукаше дали го преследват. Беше време отново да си подреди мислите, а не да се притеснява дали го следят. Той не отиваше на определено място.

Маколиф се беше съгласил да сътрудничи на Фъргюсън при някои уговорки. Условието беше, съдействието да бъде двустранно; ботаникът можеше да си пише дневника, като включва в него имената, които му дава Маколиф, като на свой ред го осведомява за въпросите на Крафт.

Алекс вдигна очи към табелите с имената на улиците: той се намираше на ъгъла на «Гауър» и «Матю», на две преки от пристанището. На половината път имаше телефон, закачен на един стълб на тротоара. Алекс се помоли телефонът да работи.

Той работеше.

— Пристигна ли господин Сам Тъкър в хотела? — попита Алекс чиновника, който вдигна телефона.

— Не, господин Маколиф. Всъщност ние проверявахме списъка на резервациите само преди няколко минути. Срокът за настаняване е три часа.

— Запазете стаята. Тя е платена.

— Страхувам се, че не е, сър. Нашите инструкции гласят само, че вие отговаряте за стаите, а ние се опитваме да ви съдействаме.

— Много сте любезни. Все пак я запазете. Има ли някакви съобщения за мен?

— Един момент, сър. Мисля, че има.

Тишината, която последва, даде време на Алекс да се чуди къде ли е Сам. Къде *се беше дянал*, по дяволите? Маколиф не се беше притеснил за изчезването на Тъкър колкото Робърт Ханли. Ексцентричността на Сам се изразяваше във внезапни разходки и пътувания в неизследвани области. По едно време в Австралия Сам Тъкър беше прекарал четири седмици на открито при едно аборигенско племе. Той всеки ден изминаваше разстоянието от

двадесет и шест мили до лагера на геолозите, които правеха проучване на Кимбърли, с един ленд роувър. Старият Тък винаги търсеше нещо необичайно, обикновено свързано с ритуалите и начина на живот в страната, в която се намираше. Но крайният срок за пристигането му в Кингстън приближаваше.

— Извинете ме за забавянето — каза ямаецът, а напевното му произношение придаваше неискреност на думите му. — Има няколко съобщения. Опитах се да ги подреда по реда на постъпването им.

— Благодаря. Какви са...

— Всичките са спешни, сър — прекъсна го служителят. — Първото е от единадесет и петнадесет от Министерството на образованието. Свържете се с господин Латъм при първа възможност. Следващото е от единадесет и двадесет. Обадил се е господин Пиърсол от «Шератон», стая 51. След това е звънял господин Ханли от Монтего Бей в дванадесет и шест минути. Той е подчертал, че е много важно да се свържете с него. Телефонът му е...

— Един момент — каза Алекс, докато вадеше от джоба си молив и тефтерче. Записа имената Латъм, Пиърсол и Ханли. Продължавайте.

— Централа Монтего, 8227. До пет часа. Господин Ханли е предал да му се обадите в Порт Антонио след шест и тридесет.

— Оставил ли е номер там?

— Не, сър. Госпожа Бут остави съобщение в един и тридесет и пет, че ще се върне в стаята си в два и тридесет. Тя помоли да се свържете с нея, ако звъните отвън. Това е всичко, господин Маколиф.

— Добре. Благодаря ви. Изчакайте да погледна още веднъж обаяданията, ако обичате — Алекс отново прегледа имената и съобщенията и попита за телефона на «Шератон». Той нямаше представа кой е «господин Пиърсол». Прекара през ума си дванадесетте имена, които Холкрофт му беше дал за връзка, но между тях нямаше Пиърсол.

— Това ли е всичко, сър?

— Да. Свържете ме с госпожа Бут, ако обичате.

Телефонът на Алисън извън няколко пъти, преди тя да го вдигне.

— Тъкмо се къпех — каза тя задъхано. — Надявах се, че ще дойдеш.

— По хавлия ли си?

— Да. Оставих я на бравата, а вратата беше отворена, ако искаш да знаеш, за да мога да чуя телефона.

— Ако бях при теб, щях да я махна. Хавлията, а не телефонната слушалка.

— Смятам, че би било по-добре да махнеш и двете — Алисън се засмя и Маколиф си представи хубавата ѝ полуусмивка в омарата на следобедното слънце на «Тауър стрийт».

— Права си, ти си изсушена. Но в съобщението ти пишеше, че е спешно. Случило ли се е нещо? — Вътре в телефона нещо щракна, времето на Алекс почти беше изтекло. Алисън също чу изщракването.

— Къде си? Веднага ще ти се обадя — каза тя бързо.

Номерът в средата на шайбата беше нарочно, злобно задраскан.

— Не мога да разбера. Много ли е спешно? Трябва да се обадя на още едно място.

— Това може да почака. Само не се обаждай на човек на име Пиърсол, преди да си говорил с мен. Чао засега, скъпи.

Маколиф се изкуши отново да се обади на Алисън. Кой ли беше Пиърсол? Но беше по-важно да се свърже с Ханли в Монтего. Щеше да се наложи да се обади на централата. Той нямаше достатъчно дребни.

Минаха почти пет минути, докато телефонът на Ханли иззвъни, и още три, докато той убеди телефониста в евтиния хотел, че ще плати разговора.

— Извинявай, Робърт — каза Алекс. — Обаждам ти се от един уличен автомат в Кингстън.

— Няма нищо, мой човек. Тъкър обади ли ти се? — бързият въпрос на Ханли прозвуча припряно.

— Не. Той не е пристигнал в хотела. Помислих си, че ти може да си научил нещо.

— Наистина научих и то изобщо не ми харесва... Преди няколко часа долетях обратно в Мо'Бей и тия скапаняци тук ми казаха, че двама негри са взели вещите на Сам, платили са сметката и са си тръгнали, без да кажат нито дума.

— Как са ги оставили да направят подобно нещо?

— Това не ти е «Хилтън», мой човек. Имали са пари и са го направили.

— Тогава *ти* къде си?

— По дяволите, аз взех същата стая за днес следобед. Предположих, че ако Сам се опита да се свърже, ще започне оттук. Междувременно накарах някои приятели да поразпитат из града. Още ли не искаш да уведоим полицията?

Маколиф се поколеба. Той се беше подчинил на нареждането на Холкрофт по никакъв повод да не се обажда в полицията, преди да е осъществил контакт с връзката и да е получил разрешение.

— Още не, Боб.

— Става дума за стар приятел!

— Той все още има време, Робърт. Не мога да го обявя официално за изчезнал. А и като познавам нашия стар приятел, не бих искал да го безпокоя.

— Сигурен съм, че ще вдигне страшна патърдия, като разбере, че двама непознати са му отнесли всичките вещи!

Ханли беше сърдит и Маколиф не можеше да го обвинява за това.

— Не сме сигурни дали той не ги познава. Нали го знаеш Тък — наема си прислужници, като че ли е от двора на Червения Ерик. Особено ако е получил някакви пари и ако може да ги пръска наоколо. Спомни си Кимбърли, Боб — това прозвуча като констатация. — За бога, Сам си профука двумесечната заплата, за да създаде земеделска комуна.

Ханли изхихика.

— Да бе, мой човек, сетих се. Той смяташе да набута косматите копелета във винарския бизнес. Той е едноличен представител на Корпуса на мира с набъбнал дюкян... Добре, Алекс. Ще изчакаме до утре. Трябва да се върна в Порт Антонио. Ще ти се обадя утре сутрин.

— Ако той не дойде дотогава, ще се обадя в полицията, а ти можеш да задействаш нелегалната си мрежа — сигурен съм, че досега си я развил.

— Дяволски вярно. Ние, старите пътешественици, трябва да се крепим един друг и да се държим заедно.

Ослепителното слънце на горещата, мръсна карибска улица и вонята на телефонната слушалка бяха достатъчни, за да убедят Маколиф да се върне в «Кортли Менър».

По-късно, може би в началото на същата вечер, щеше да издири рибния магазин и да се свърже с болния от артрит човек.

Той тръгна на север по «Матю Лейн» и намери едно такси на «Бари стрийт» — раздрънкана бричка с неопределена марка, която явно не беше произведена нито това десетилетие, нито предното. Като се качваше, ноздрите му бяха подразнени от аромат на ванилия. Ванилията и лосионът за бръснене бяха уханията на черна Ямайка — вечер очароваха, но през деня ти замайваха главата под прежурящото екваториално слънце.

Когато таксито излезе от Олд Кингстън, от пристанището Кингстън, където причинената от човека разруха и избуялата тропическа растителност се опитваха да съществуват заедно, Алекс откри, че се взира с неприятно удивление във внезапно изникващите нови сгради на Ню Кингстън. Имаше нещо обидно в близостта на тези красиви и чисти сгради от камък и матирани стъкла и редиците мръсни колиби от смачкани тенекии. Това бяха домовете на хилави деца, които играеха бавно, без енергия, с кльоцавите кучета, и на бременните и рано състарени жени, които окачваха по просторите измъкнати от залива дрипи. Очите им бяха изпълнени с мрачната, омразна перспектива да преживеят още един ден. А новите, обидно чисти и поддържани сгради се намираха на по-малко от двеста ярда от някои човешки жилища, които бяха дори още по-ужасни: разкапани, пълни с плъхове лодки. Те даваха приют на онези, които бяха стигнали до последното стъпало на унижението. Двеста ярда.

Внезапно Маколиф разбра, че тези сгради бяха банки. Три, четири, пет... шест банки. Една до друга и една срещу друга, всички депозитни каси се намираха на един хвърлей място една от друга.

Банки.

Чисти, поддържани сгради, матирани стъкла. Двеста ярда.

Осем минути по-късно странната, стара кола навлезе в обградената с палми алея на «Кортли Менър». Десетина ярда след вратите шофьорът рязко натисна спирачките, колата подскочи и спря. Алекс се беше навел напред, за да си извади портфейла. Той залитна към предната седалка, а шофьорът му се извини бързо. В този миг Маколиф забеляза какво прави ямаецът. Шофьорът извади едно смъртоносно мачете с осемдесетсантиметрово острие от изтърканата шапка до себе си и го сложи под седалката. После се ухили.

— Взимам пътници до стария град, гуспудине. При колибите. Там през цялото време си държа един дълъг нож до мене.

— Необходим ли ви е?

— О, гуспудине! Верно, гуспудине. Лоши хора, мръсници. Не в Кингстън, гуспудине. Най-добре да изпозастрелят всичките мръсници. Няма файда, гуспудине. Да ги сложат в лодки и да ги пратят обратно в Африка. Да потопят лодките, да, гуспудине!

— Да, това ще реши въпроса.

Колата спря до бордюра и Маколиф слезе. Шофьорът се усмихна угоднически, докато казваше надутата сума. Алекс не му даде нищо отгоре:

— Сигурен съм, че сте си включили бакшиша в цената — каза той, като пускаше банкнотите през прозорчето.

Маколиф взе съобщенията, които бяха оставени за него на рецепцията. Имаше нещо ново. Господин Латъм от Министерството на образованието се беше обадил отново.

Алисън беше на малкото балконче. Тя, по бански, се излагаше на лъчите на следобедното слънце. Маколиф влезе в стаята през междинната врата.

Тя протегна ръка и той я хвана.

— Имаш ли изобщо представа каква красива дама си ти, госпожо?

— Благодаря ти, красавецо.

Той внимателно ѝ пусна ръката и каза:

— Разкажи ми за Пиърсол.

— Той е в «Шератон».

— Знаем. Стая 51.

— Ти си говорил с него.

Очевидно на Алис този въпрос не ѝ беше безразличен.

— Не. Той ми беше оставил такова съобщение. Да му се обадя в стая 51. Много спешно.

— Може вече да е там, но не е бил в стаята си, когато ти се обади.

— Така ли? Предадох ми съобщението точно преди да ти се обадя.

— Тогава сигурно го е оставил сам долу или е използвал автомата във фойето. Станало е минути преди да се обадиш.

— Защо?

— Защото той беше тук. Аз говорих с него.

— Разкажи ми. Тя му разказа.

Алисън била приключила с подреждането на бележките си за изследването на северния бряг и се готвела да се изкъпе, когато чула рязко почукване откъм стаята на Алекс. Помислила, че е някой от тяхната група, затова отворила вратата на собствената си стая и погледнала в коридора. Някакъв висок, слаб човек с бял костюм като за Палм Бийч изглежда се изненадал от появяването ѝ. В този момент и двамата се чувствали неловко. Алисън се престашила: казала, че е чула почукването; знаела, че Маколиф е излязъл, и попитала дали господинът ще иска да остави съобщение?

— Той изглеждаше много нервен. Леко заекваше и каза, че се е опитвал да се свърже с теб от единадесет часа насам. Попита ме дали може да ми се довери. Нали ще ти кажа само на теб? Наистина беше много разтревожен. Поканих го в моята стая, но той отказа да влезе, каза, че бърза. След това изплю камъчето. Имал новини за някакъв човек на име Сам Тъкър. Това не е ли американецът, който трябва да се присъедини към нас тук?

Алекс не се опита да скрие уплахата си. Стегна отпуснатото си тяло и скочи на крака.

— Какво ти каза за Тъкър?

— Нищо конкретно. Каза само, че имал да ти предаде нещо *от* него или *за* него. Всъщност не ми стана ясно.

— Защо не ми го каза по телефона?

— Той ме помоли да не ти казвам. Каза, че трябва да ти го предам, когато те видя, а *не* по телефона. Спомена, че ти ще се ядосаш, но че трябва да се свържеш с него, преди да се обадиш на когото и да било друг. След това си тръгна... По дяволите, Алекс, какво искаше да каже той?

Маколиф не отговори, защото вече се беше запътил към телефона. Вдигна слушалката, хвърли поглед към междинната врата и бързо затвори телефона. После отиде бързо до отворената врата, затвори я и се върна. Маколиф съобщи на телефонистката номера на «Шератон» и зачака.

— Господин Пиърсол, стая 51, ако обичате.

Последвалата пауза вбеси Маколиф. Тя беше нарушена от успокояващия звук на приглушен английски глас, който първо попита за самоличността на говорещия, а после — дали той е приятел или

може би роднина на доктор Пиърсол. След като изслуша отговора на Алекс, самодоволният глас продължи да говори. Докато го слушаше, Маколиф си припомни студената нощ на улицата в Сохо пред «Кукумявката на Сейнт Джордж» и трепкането на неоновата светлина, което беше спасил живота му и беше осъдило потенциалния му убиец на смърт.

Ужасен, трагичен инцидент сполетял доктор Уолтър Пиърсол. Беше прегазен на една улица в Кингстън от кола, която се движела с висока скорост.

Той беше мъртъв.

12.

Уолтър Пиърсол — американец, доктор на науките, антрополог. Изследовател на Карибско море, той беше написал един изключителен труд за първите известни обитатели на Ямайка, индианците от племето арауак. Докторът притежаваше къща, наречена «Хай Хил»^[1], близо до Карик Фойл в района на Трелоуни.

Това беше най-съществената част от информацията на господин Латъм от Министерството.

— Това е трагедия, господин Маколиф. Той е бил уважаван човек, имал е и титла. Много ще липсва на Ямайка.

— Ще й *липсва* ли! Кой го уби, господин Латъм?

— Доколкото разбрах, следите са много малко. Шофьорът на колата е избягал, а описанието е противоречиво.

— Станало е посред бял ден, господин Латъм.

Латъм помълча.

— Зная, господин Маколиф. Какво бих могъл да кажа? Вие сте американец, той също е бил американец. Аз съм ямаец, а този ужасен случай стана на кингстънска улица. Много съжалявам по няколко причини. Но аз не познавах този човек.

Гласът на Латъм звучеше искрено дори по телефона. Алекс понижи глас:

— Вие казахте «ужасен случай». Какво имате предвид — че не е било нещастен случай ли?

— Не. Той не е бил ограбен, никой не го е обрал. Било е нещастен случай, причинен несъмнено от ром и невнимание. И двете се срещат доста често в Кингстън, господин Маколиф. Мъжете... или децата, които са извършили престъплението, без съмнение вече са потънали далеч в хълмовете. Когато въздействието на рома премине, те ще се уплашат и ще се скрият. Полицията в Кингстън е безмилостна.

— Разбирам. — Маколиф усети изкушение да спомене името Сам Тъкър, но се сдържа. Той беше казал на Латъм само че Пиърсол му е оставил съобщение. Засега не искаше да казва повече. — Е, ако мога да ви помогна с нещо...

— Пиърсол е бил вдовец и е живеел сам в Карик Фойл. От полицията казаха, че се опитват да се свържат с брат му в Кеймбридж, Масачузетс... Знаете ли защо се е опитвал да се свърже с вас?

— Нямам представа.

— Голяма част от проучването ще бъде извършена в района на Трелоуни. Може би е разбрал за това и е искал да ви предложи да отседнете при него.

— Може би... Господин Латъм, логично ли е той да е научил за проучването? — Алекс напрегнато се вслушваше в отговора на Латъм. Той от ново си припомни думите на Холкрофт: *«Даучи се да забелязваш дреболиите»*.

— Логично ли? Какво е логично в Ямайка, господин Маколиф? Лошо пазена тайна е, че Министерството — с любезната помощ на неотдавнашната ни владетелка — предприема щедро субсидирана научна експедиция. Лошо пазената тайна всъщност не е истинска тайна. Може би не е логично доктор Пиърсол да знае за това, обаче несъмнено е възможно.

В гласа му нямаше колебание, отговорът не дойде прекалено бързо, думите не бяха репетирани.

— Тогава вероятно се е обадил за това. Съжалявам.

— Аз скърбя. — Латъм отново замълча, но не за да направи впечатление. — Макар че може да ви се стори неподходящо, господин Маколиф, бих искал да обсъдим нашите работи.

— Разбира се. Продължавайте.

— Късно тази сутрин получихме всички разрешения за проучването... за по-малко от двадесет и четири часа. Обикновено това отнема почти цяла седмица.

Подходът беше необичаен, но Алекс беше подготвен да очаква подобни действия от «Дънстоун Лимитид». Естествените бариери паднаха с неестествена бързина. Навсякъде имаше невидими изпълнители, които се подчиняваха на заповедите на Джулиан Уорфийлд.

Латъм каза, че Министерството е очаквало по-скоро усложнения, отколкото бързо разрешение, тъй като геоложкият екип щеше да навлезе няколко мили навътре на територията на Кок Пит — там местността беше дива, истинска джунгла. Щяха да са необходими придружители, тренирани водачи за враждебната среда. Трябваше да

се постигне споразумение с всепризнатите потомци на племето марони, които контролираха голяма част от територията според един договор от 1739 година. Мароните бяха нагли, войнствени хора, докарани на островите като роби, и познаваха джунглата много по-добре от белите си поробители. Британският суверен Джордж Първи предложил на мароните да им даде независимост с един договор, който им гарантирал, че ще притежават територията на Кок Пит за вечни времена. Този подход бил по-мъдър, отколкото продължаването на кръвопролитие. Освен това тази територия се смятала неподходяща за бели обитатели.

Латъм каза, че за 235 години договорът често е бил осмиван, но никой не го е нарушил. Властите в Кингстън все още трябваше да искат официално разрешение от «Полковника на мароните» за всички, които желаеха да навлязат в земите на племето.

За Министерството не се правеше изключение.

Обаче Министерството, помисли си Маколиф, всъщност представляваше «Дънстоун Лимитид». Така че получаването на разрешение беше сигурно, а разрешителните се вадеха страшно бързо.

— Вашето оборудване беше закарано със самолет до Боскобел — каза Латъм. — То ще бъде доставено с камиони до отправната точка на проучването.

— Тогава аз ще тръгна утре следобед или най-късно вдругиден рано сутринта. Ще отида в Очо Риос да наема работници. Другите могат да ме последват, когато подготвя почвата. Това не би трябвало да ни отнеме повече от два-три дни.

— Придружителите Ви, наричаме ги «бегачи», ще бъдат на ваше разположение след две седмици. Дотогава няма да ви трябват, нали? Предполагам, че отначало ще започнете да разработвате крайбрежната ивица.

— Две седмици са напълно достатъчни... Намерете ми повече бегачи, ако обичате, за да си избира.

— Няма толкова много, че да си избирате, господин Маколиф. Тази кариера не привлича много младежи, редиците им са оредели. Но ще направя каквото мога.

— Благодаря Ви. Бихте ли ми изпратили одобрените карти утре сутрин?

— Ще ги получите в хотела си до десет часа. Довиждане, господин Маколиф. И отново изразявам дълбокото си съжаление за доктор Пиърсол.

— Аз също не го познавах, господин Латъм — каза Алекс. — Довиждане.

Не познавах Пиърсол, помисли си Алекс, но съм чувал името «Карик Фойл», където е живял Пиърсол. Той не можеше да си спомни къде го е чувал, но му беше познато.

Алекс затвори телефона и погледна Алисън, която седеше на балкончето. Беше наблюдавала и беше слушала и не можеше да скрие страха си. Някакъв слаб, нервен човек с бял костюм като за Палм Бийч й беше казал преди по-малко от два часа, че разполага с поверителна информация, и сега беше мъртъв.

Късното следобедно слънце над Карибско море имаше оранжев цвят, сенките прокарваха черни ивици през миниатюрното балконче. Съвсем близо зад гърба й бяха наситено зелените корони на високите палми, а зад тях се извисяваха вдъхващите респект върхове на планинските вериги. Алисън Бут изглеждаше като уловена в рамката на светлосенките на тропическите цветове и приличаше на мишена.

— Той каза, че е било нещастен случай — Алекс бавно се приближи до вратите на балкона. — Всички са разтревожени. На острова са харесвали Пиърсол. Очевидно в Кингстън има много случаи с избягали от местопроизшествието шофьори.

— А ти изобщо не му вярваш.

— Не съм казал нищо подобно.

Той запали цигара, защото не искаше да я погледне в очите.

— Няма нужда да го казваш. Освен това не спомена нито дума за приятеля си Тъкър. Защо?

— Проявих здрав разум. Искам да говоря за това с полицията, а не с един от директорите на Министерството. Той може само да плямпа и да обърква нещата.

— Хайде тогава да отидем в полицията — Алисън стана от креслото. — Ще се облека.

— Не! — докато произнасяше думата, Маколиф усети, че прекалено много набляга на нея. — Искам да кажа, че ще отида сам. Не искам да те замесвам в това.

— Аз говорих с човека, а не ти. — Аз ще им предам информацията.

— Те няма да я приемат от теб. Защо да слушат сведения от втора ръка?

— Защото аз искам така — Алекс се извърна, като показва с жеста си, че търси пепелник. Той не беше убедителен и го съзнаваше. — Изслушай ме, Алисън — той се обърна към нея. — Разрешителните ни са пристигнали. Утре отивам в Очо Риос да наема шофьори и хамали, а вие, останалите, ще ме последвате след два-три дни. Докато ме няма, не искам нито ти, нито някой друг член на екипа да се замесва с полицията или с някой друг. Нашата работа тук е да направим проучване. Аз нося отговорност за това, отговарям и за теб. Не искам забавяне.

Тя слезе по единственото стъпало, излезе от цветната рамка и застана пред него.

— Ти си ужасен лъжец, Алекс. Като казвам «ужасен», имам предвид, че изобщо не те бива да лъжеш.

— Сега отивам в полицията. След това, ако не е много късно, може да се отбия в Министерството при Латъм. Не бях особено любезен с него.

— Мисля, че приключихте разговора много учтиво.

Именно Алисън забелязва дребните неща, за които говореше Холкрофт, помисли си Алекс. Биваше я повече от него.

— Ти чу само моите думи. Не чу какво каза той... Ако не се върна до седем, защо не се обадиш на семейство Йенсен и да вечеряш с тях? Аз ще се присъединя към вас веднага, щом свърша.

— Семейство Йенсен не са тук.

— Какво?

— Отпусни се. Обадох им се да ги поканя на обяд. Те бяха оставили бележка на рецепцията, че щом е почивен ден, ще се разходят. Порт Роял, Спаниш Таун, Стария залив. Управителят на хотела им е предложил маршрута.

— Надявам се, че си прекарват добре.

Алекс каза на шофьора, че иска да се разходи половин час с колата из града. Трябваше да убие тридесет минути преди коктейлите на «Дюк стрийт»: беше забелязал ресторанта, но не знаеше точния

адрес, така че шофьорът можеше да развихри въображението си в промеждутъка от време.

Шофьорът се заопъва: тридесет минути едва щели да му стигнат да го закара от «Кортли» до «Дюк стрийт» в следобедното задръстване. Маколиф сви рамене и отговори, че времето не е най-важното.

Това беше достатъчно за шофьора. Той подкара по «Графалгар», на юг по «Лейди Мъсгрейв» и излезе на «Олд Хоуп Роуд», като преувеличаваше търговските достойнства на Ню Кингстън и сравняваше разрастването му с олимпийските постижения на майсторското планиране. Думите се лееха, като се редуваха с идиоматични преувеличения за «големите американски милиони през всичкото време», които превръщали дивия и пренаселен тропик, наречен Кингстън, в карибската финансова Мека. Подразбираше се, че милионите стават немски, английски или френски в зависимост от акцента на клиента.

Това нямаше значение. След няколко минути Маколиф усети, че шофьорът забелязва липсата на внимание към думите му. Той се взираше през задното стъкло в колите зад тях.

Онази кола ги следваше.

Това беше един зелен шевролет седан на няколко години. Той се движеше две-три коли — зад тях, но когато таксито завиваше или задминаваше други коли, зеленият шевролет правеше същото.

Шофьорът също го забеляза.

— Проблеми ли имаш, гуспудине?

Нямаше смисъл да лъже.

— Не знам.

— Аз знам, гуспудине. Една гадна зелена кола се ни следи. Тя стои на голям паркинг пред «Кортли Менър». Двама кучи синове карат една пресечка зад нас.

Маколиф погледна шофьора. Последните думи на ямаеца събудиха спомена за казаното от Робърт Ханли в Монтего Бей: *«Двама негри са взели вещите на Сам»*. Алекс знаеше, че съвпадението е невероятно или най-малкото случайно, в тази населена с негри страна, но това беше всичко, с което разполагаше.

— Ей, приятел, можеш да изкараш двадесет долара — каза той бързо на шофьора. — Ако можеш да направиш две неща.

— Казвай, гуспудине!

— Първо остави зелената кола да се приближи достатъчно, за да мога да ѝ видя регистрационния номер и, като го прочета, им избягай. Можеш ли да го направиш?

— Стой и гледай, гуспудине! — ямаецът завъртя волана надясно, таксито навлезе за момент в отсрещното платно и едва се размина с приближаващия автобус, след това се люшна пак наляво зад някакъв фолксваген. Маколиф залитна над седалката, а главата му се притисна към дясната страна на задното стъкло. Зеленият шевролет повтори движенията на таксито и зае позиция две коли зад него.

Таксиметровият шофьор внезапно пак увеличи скоростта, като задмина фолксвагена и се засили към светофара, който мигаше с жълта предупредителна светлина. Той зави в лявото платно. Алекс прочете името на улицата и надписа на големия знак отдолу, оформен като щит:

ТОРИНГТЪН РОУД
ВХОД
МЕМОРИАЛЕН ПАРК «ДЖОРДЖ VI»

— Започваме състезанието, гуспудине! — изкрещя шофьорът. — Зеленият му кучи син тря'ва да спре на светофара на «Снайп стрийт». — Той излиза оттам бързо. — Глей убаво с'я!

Таксито полетя по «Торингтън», като навлезе два пъти в отсрещното платно, за да задмине три коли и влезе през широките порти в парка. Щом се намери вътре, шофьорът яко натисна спирачките, вкара таксито в някакъв черен път, завъртя волана и се засили към края на улицата.

— Глей хубаво сега, гуспудине! — изкрещя ямаецът, като намали скоростта и се вля в потока от коли, които излизаха от мемориалния парк «Джордж VI».

Зеленият шевролет се появи след няколко секунди, притиснат между автомобилите, които влизаха в парка. В този момент Маколиф разбра какво точно беше направил шофьорът. Идваше време за надбягванията. Мемориалният парк «Джордж VI» предлагаше добри условия за този кралски спорт. Пристрастеният към хазарта Кингстън се беше запътил към състезанията.

Алекс си записа регистрационния номер, като се криеше, но видя съвсем ясно: двамата негри в шевролета не бяха разбрали, че са минали само на няколко метра от колата; която преследваха.

— Ония кучи синове трябва да обиколят целия парк, гуспудине! Тъпите му дървеняци!... Къде искаш да отидеш, гуспудине? Сега имаме много време. Тия няма да ни фанат.

Маколиф се усмихна. Той се зачуди дали местните таланти са изброени някъде в наръчника на Холкрофт.

— Ти току-що си изкара пет долара отгоре. Закарай ме на ъгъла на улиците «Куин» и «Хановер». Сега няма смисъл да губим време.

— Хей, гуспудине! Наеми мойто такси за сичкото време в Кингстън. Аз правя к'вото кажеш. Аз не задавам въпроси, гуспудине.

Алекс погледна картончето с името на шофьора в мръсна пластмасова рамка, закачено над таблото на колата.

— Това не е частно такси, Родни.

— Ти се споразумей с мен, гуспудине, аз ще се споразумея с шефа на такситата.

Шофьорът се ухили в огледалцето за обратно виждане.

— Ще си помисля за това. Имаш ли телефон?

Ямаецът бързо извади огромна визитна картичка и я протегна назад към Маколиф. Това беше картичка на таксиметрова фирма от онези, които се оставят на рецепциите на хотелите. Името на Родни беше написано с детски почерк, с мастило, в долния край направо на картичката.

— Ти се обади на телефона на фирмата, кажи, че искаш Родни. Само Родни, гуспудине. Аз получавам съобщенията наистина бързо. Те всякога знаят къде е Родни. Аз работя в хотелите и «Палисадос». Те ме намират бързо.

— Ами ако не искам да си казвам името...

— Няма име, гуспудине! — прекъсна го ямаецът, като се хилеше в огледалото. — Аз имам кофти памет. Не ща име! Кажи по телефона на фирмата... че ти си човекът от надбягванията. Кажи къде си и аз пристигам, гуспудине.

Родни полетя на юг по «Норд стрийт», наляво по «Дюк» и отново на юг покрай «Гордън Хаус», огромният нов комплекс на Кингстънския съд.

Когато слезе на тротоара, Маколиф си оправи сакото и вратовръзката и се опита да си придаде вид на обикновен бял бизнесмен, който не е сигурен през кой вход на правителствените сгради трябва да влезе. «Талън» не беше включен в никакви указатели за телефони или магазини. Холкрофт споменаваше, че се намира зад редицата на правителствените сгради, което означаваше зад «Куин», но не беше казал нищо конкретно.

Като се оглеждаше за рибния магазин, Маколиф проверяваше хората наоколо, от другата страна на улицата и в колите, които сякаш се движеха по-бавно, отколкото позволяваше движението.

За няколко минути отново изпита усещането, че се намира в бездната на страха — боеше се, че невидимите го държат под око.

Той стигна до «Куин стрийт» и избърза да я пресече с последните минувачи, които хванаха зелената светлина. Когато стигна до бордюра, Маколиф бързо се обърна, за да види онези, които бяха изостанали от другата страна.

Оранжевото слънце беше слязло ниско на хоризонта и изпращаше ивица ослепителна светлина, която достигаше на няколкоста ярда западно от парка «Виктория». Останалата част на улицата тънеше в мрак, остро очертани сенки, които хвърляха построените от камък и дърво околни сгради. Колите се движеха на изток и на запад и намаляваха видимостта на онези от северния ъгъл. Ъгли.

Той не забеляза нищо. Обърна се и продължи по улицата.

Първо видя надписа. Това беше мръсна, набързо надраскана табела, неподновявана от месеци, а може би дори от години:

ТАЛЪН
КАЧЕСТВЕНА РИБА & МЕСНИ ДЕЛИКАТЕСИ
АЛЕЯ «КУИН» 311-1/2
1 ПРЕСЕЧКА — «ДЮК СТРИЙТ» ЗАПАД

Стигна до тази пресечка. Входът към алеята «Куин» беше висок едва три метра. Той беше скъсен от една решетка, покрита с тропически цветя. Калдъръменият път не стигаше до другата улица. Свършваше тук, беше неосветена сляпа улица от типа на потайните

задни улички в Париж, Рим или Гринуич Вилидж. Макар че се намираше по средата на търговската зона, тази улица си имаше собствен облик, като че, ли някакъв неписан знак беше обявил този район за частна собственост: само за живеещите на нея, всеки трябва да си има ключове, не за обществено ползване. *Единственото, което липсва, помисли си Маколиф, е портичка.*

В Париж, Рим и Гринуич Вилидж на подобни широки алеи се намираха някои от най-добрите ресторанти на света, известни само на познавачите.

В Сайгон, Макао и Хонконг това бяха скришни местенца, където на определена цена можеше да се намери всичко.

Тук, в Кингстън, на уличката живееше болният от артрит човек, който работеше за Британското разузнаване.

Алеята «Куин» беше дълга най-много петнадесет метра. Отдясно имаше една книжарница. През прозорците ѝ се виждаше приглушена светлина, която осветяваше различни стоки — от кориците на сериозни академични книги до долнокачествени порнографски издания. Отляво беше «Талън».

Витрините му искряха от натрошен лед с наредени върху него мъртви риби с широко отворени очи, а край кантарите сновяха мъже с изцапани евтини бели престилки и се караха с купувачите.

Освен парчетата лед и стъклените очи на рибите, най-голямо впечатление правеха подредените артистично останали морски деликатеси: октоподи, акули и екзотични морски животни.

«Талън» не беше «Фултън Маркет».

Сякаш да потвърди размислите му, от вратата излезе един облечен в униформа шофьор. Носеше пластмасова торбичка и Алекс знаеше, че тя е пълна с натрошен лед.

Солидната двойна врата се отваряше трудно. Щандовете в магазина бяха напълно чисти, подът беше посипан с бял дървесен прах. Двамата бяха само консултанти, а не продавачи. Носеха дълги престилки на сини и бели ивици, ушити от скъп лен. Везните зад хромираното стъкло имаха лъскав месингов обков. На рафтчета, които се осветяваха от миниатюрни лампички на тавана, бяха наредени стотици консерви с деликатеси от цял свят.

Всичко в магазина изглеждаше нереално. Имаше още трима купувачи: една двойка и една самотна жена. Двамата, в отдалечения

край на магазина, изучаваха етикетите на рафтчетата. Жената поръчваше стока по списък. Тя се държеше дребнаво и арогантно.

Маколиф се приближи до щанда и произнесе според инструкцията думите:

— Един приятел от Санто Доминго ми каза, че имате пъстърва от северното крайбрежие.

Светлокожият негър зад бялата преграда хвърли един бегъл поглед на Алекс, но в този миг си пролича, че го е разpoznал. Той се наведе, за да подреди деликатесите в една кутия, и му отговори небрежно, но точно:

— Имаме малко сладководна пъстърва от Марта Брей, сър.

— Предпочитам морска пъстърва. Сигурен ли сте, че не можете да ми помогнете?

— Ще погледна, сър. — Човекът затвори кутията, обърна се и тръгна по коридора, който започваше зад щанда. Алекс заключи, че той води към големи хладилни зали.

Когато от страничната врата в коридора излезе някакъв човек, Маколиф затаи дъх, като се опитваше да потисне учудването си. Човекът беше чернокож, слаб и стар. Той се подпираше с бастун, дясната му ръка беше саката, а главата му леко се тресеше от старост.

Това беше човекът от парка «Виктория»: старецът, който беше погледнал Алекс с неодобрение, когато той седеше на пейката на алеята «Куин стрийт».

Той се приближи до щанда и заговори. Гласът му явно беше много по-силен от тялото.

— Значи и вие обичате морска пъстърва — каза той. Акцентът му беше по-скоро британски, отколкото ямайски, но карибският му произход си личеше. — Какво да правя с тези любители на сладката вода, които ми излизат толкова скъпо? Елате, вече приближава време да затварям. Можете да си изберете от собствените ми риби.

Светлокожият негър с раираната престилка повдигна подвижната преграда на месарския щанд. Алекс последва болния от артрит старец в късото коридорче. Те влязоха през една тясна врата в малък офис, който повтаряше скъпото обзавеждане на външната зала в умален размер. Стените бяха обковани с дърво, мебелировката се състоеше само от едно махагонено бюро с удобен старинен въртящ се стол, меко кожено канапе до стената и кресло пред бюрото. Стаята се осветяваше

от меката светлина на една-единствена китайска лампа върху бюрото. Когато затвори вратата, Алекс видя, че до вътрешната стена са подредени дъбови кантонерки. Въпреки малките си размери стаята беше невероятно удобна — уединено жилище за сериозен човек.

— Седнете, господин Маколиф — каза собственикът на «Талън», като посочи креслото и се затътри покрай бюрото. Той седна и подпря бастуна си на стената. — Очаквах ви.

— Вие бяхте в парка «Виктория» днес сутринта.

— Тогава не очаквах да ви видя. Честно казано, вие ме стреснахте. Няколко минути преди да тръгна на разходка разглеждах снимката ви. Изведнъж лицето, което бях видял на снимката, изникна пред мен във «Виктория». — Старецът се усмихна и вдигна ръце с обърнати нагоре длани, за да подчертае неочакваното съвпадение. — Между другото аз се казвам Талън. Уестмор Талън. Сигурен съм, че са ви разказали, че произхождам от добър стар ямайски род.

— Не са, но само като погледне човек рибния ви магазин, се убеждава в това.

— А, да. Стоката ни е ужасно скъпа, но е изключителна. Имаме частен телефон. Доставяме риба само на най-големите богаташи на острова — от Савана до Монтего, Антонио и Кингстън. Имаме си собствена служба за доставки — с частен самолет, разбира се... Така е най-удобно.

— Предполагам. Особено като се има предвид страничната ви дейност.

— Която ние, разбира се, никога не трябва да обсъждаме, господин Маколиф — отговори бързо Талън.

— Трябва да ви кажа няколко неща. Предполагам, че ще предадете сведенията и ще оставите Холкрофт да прави каквото си иска.

— Изглеждате ядосан.

— Има един въпрос, по който наистина съм страшно ядосан... отнася се за госпожа Бут. Алисън Бут. Беше изпратена тук чрез Интерпол. Мисля, че това понамирисва. Тя е още едно болезнено и опасно допълнение. Мисля, че трябва да я оставите на мира.

Талън се опря с крак на пода и завъртя безшумно старинния си стол надясно. Той се пресегна безцелно, взе бастуна си и започна да го върти в ръцете си.

— Аз служа само за... връзка, господин Маколиф, но доколкото разбирам, никой не ви е принуждавал да наемете госпожа Бут. Вие сте го направили по собствено желание. Къде виждате манипулация?

Алекс наблюдаваше как дребният, болен от артрит човек си играе с дръжката на бастуна. Беше поразен от внезапната мисъл, че по някакъв странен начин Уестмор Талън прилича на творба, в която са обединени чертите на Джулиан Уорфийлд и Чарлз Уайтхол. Комбинацията на елементите го смущаваше.

— Вие подходите много професионално — каза той спокойно, с известна горчивина. — Много сте изобретателни, когато трябва да предложите алтернатива.

— Тя не може да се върне вкъщи, господин Маколиф. Повярвайте ми.

— Погледнато от друга страна, тя би могла да го направи... Маркиз дьо Шателоро е в Ямайка.

Талън завъртя старинния стол, за да погледна Маколиф в очите. За миг той изглеждаше като вкаменен. Втренчи се в Алекс, а когато премигна, изглеждаше, сякаш безмълвно отхвърля твърдението на Маколиф.

— Това е невъзможно — каза той просто.

— Не само, че е възможно, а дори не мисля, че е тайна. А ако не трябва да се разгласява, значи е публична тайна. А това, както се изрази един човек преди около час, изобщо не е тайна.

— Кой ви даде тази информация? — Талън се облегна на бастуна си. Личеше си, че го е стиснал по-здраво.

— Чарлз Уайтхол. В три часа сутринта. Бяха го поканили в Савана-ла-Мар на среща с Шателоро.

— При какви, обстоятелства стана това?

— Обстоятелствата нямат значение. По-важно е, че Шателоро е в — Савана-ла-Мар. Той живее като гост в къщата на едно семейство на име Уейкфийлд. Те са бели и богати.

— Ние ги познаваме — каза Талън, като записваше несръчно с болната си от артрит ръка. — Те са ни клиенти. Каква друга информация имате?

— Още няколко неща. Едното от тях е много важно за мен и ви предупреждавам, че няма да си тръгна оттук, докато не направите нещо по този въпрос.

Талън вдигна поглед от бележката, която пишеше.

— Вие правите изявления, без да се интересувате от реалното положение. Нямам представа дали мога да направя нещо по какъвто и да било въпрос. Това, че вие смятате да се настаните тук, няма да промени нещата. Моля ви, продължете.

Алекс описа неочакваната среща на Джеймс Фъргюсън с Крафт на летището «Палисадос» и манипулацията, в резултат на която се бяха появили микрофончетата в багажа му. Той се спря подробно на предложението на Крафт да плати за информацията относно проучването.

— Това не ме учудва. Хората на «Крафт» са пословично любопитни — каза Талън, като с мъка движеше молива. — Ще стигнем ли до онзи въпрос, за който твърдахте, че е жизненоважен?

— Искам първо да обобщя.

— Какво да обобщите? — Талън отпусна молива.

— Това, което ви казах.

Талън се усмихна.

— Това не е необходимо, господин Маколиф. Аз записвам бавно, но схващам доста бързо.

— Бих искал да се разберем... Британското разузнаване иска Халидон. Това беше целта — единствената цел — на моето наемане. Щом стигнат до Халидон, аз излизам от играта. Но на екипа, който извършва проучването, трябва да се гарантира абсолютна сигурност.

— И така?

— Мисля, че стигнахте до Халидон. Шателъоро и Крафт.

Талън продължи да се взира в Маколиф. Лицето му не изразяваше нищо.

— До този извод ли стигнахте?

— Холкрофт каза, че Халидон ще се опита да ми пречи, докато накрая спре проучването. Не са необходими диаграми. Маркизът и Крафт пасват на описанието. Идете и ги хванете.

— Разбирам... — Талън отново си взе бастуна. Това беше неговият личен скиптър, неговият меч Ескалибур. — Значи, казано съвсем простичко, американският геолог разреши загадката на Халидон.

Няколко минути и двамата останаха безмълвни. Маколиф наруши мълчанието с тих гняв:

— Може да ви намразя, господин Талън. Вие сте много арогантен човек.

— Вашето одобрение не ми е необходимо, господин Маколиф. Моята страст е Ямайка, да, това е страст, сър. Не ме интересува какво мислите... освен когато правите абсурдни изказвания, които ми пречат на работата... Артър Крафт, баща и син, експлоатират този остров от половин век. Те непоклонливо вярват, че имат мандат от бога. Могат да постигнат достатъчно от името на «Крафт» и не биха се скрили зад някакъв символ. А Халидон в символ, господин Маколиф... Маркиз дьо Шателоро? Вие се изразихте абсолютно точно. Госпожа Бут е била изпратена във вашата експедиция чрез една, бих я нарекъл брилянтна, манипулация. Получило се е нещо, което бихте могли да наречете кръстосване, тъй като обстоятелствата са били оптимални. Две щракания, от които едното безотказно е принудило другото да се разкрие. Тя е послужила чисто и просто като примамка, господин Маколиф. Отдавна подозираме, че Шателоро е съдружник на Джулиан Уорфийлд. Маркизът работи заедно с «Дънстоун Лимитид».

Талън вдигна бастуна си и го сложи напърно на бюрото, като продължаваше да гледа безизразно Алекс.

Накрая Маколиф каза:

— Вие сте скривали информация, не сте ми казали някои неща, които трябваше да знам. И въпреки това очаквате да действам като член на вашия екип. Това понамирисва, Талън.

— Преувеличавате. Няма смисъл да усложнявате повече картината, тя и без това е достатъчно сложна.

— Трябваше да ми кажете за Шателоро, а не да науча за него от госпожа Бут.

Талън сви рамене.

— Пропуснали сме го. Ще продължаваме ли?

— Добре. Има един човек на име Тъкър. Сам Тъкър.

— Вашият приятел от Калифорния, който прави анализи на почвата ли?

— Да.

Маколиф разказа онова, което беше чул от Ханли, без обаче да споменава името му. Той подчерта съпадението: двама негри бяха отнесли вещите на Тъкър и пак двама ямайци бяха преследвали таксито му със зелен шевролет седан. Алекс описа накратко умелото

каране на таксиметровия шофьор в парка за надбягвания и даде на Талън номера на шевролета.

Талън вдигна телефона си и набра някакъв номер, без да каже нищо на Алекс.

— Обажда се Талън — каза той тихо по телефона. — Искам информация за едно превозно средство. Спешно е. Номерът е КУВ-448. Обадете ми се на този телефон — той затвори и премести поглед към Маколиф. — Трябва да ми се обадят след пет минути.

— На полицията ли се обадохте?

— По такъв начин, че полицията няма да разбере... Научих, че днес Министерството е получило разрешителните ви. «Дънстоун» улеснява нещата, нали?

— Казах на Латъм, че утре следобед тръгвам за Очо Риос. Но няма да го направя, ако Тъкър не се появи. Това исках да ви кажа.

Уестмор Талън пак си взе бастуна, но не с предишната агресивност. Изведнъж се беше превърнал в твърде замислен и дори кротък човек.

— Ако някой задържа приятеля ви против волята му, това е отвличане. Много сериозно престъпление, а тъй като той е американец, такова нещо ще се разгласи широко и извършителите ще бъдат анатемосани. В това няма логика, господин Маколиф... Вие казвате, че той трябва да пристигне днес, което, предполагам, включва и вечерта?

— Да.

— Тогава предлагам да почакаме... Не ми се вярва, че страните, които имат пръст в тази работа, биха могли и биха си позволили да допуснат такава грандиозна, грешка. Ако господин Тъкър не се обади... да речем, до десет часа, ми позвънете. — Талън написа един телефонен номер на лист хартия и го подаде на Алекс. — Научете това наизуст, ако обичате, и оставете хартията тук.

— Какво смятате да направите, ако Тъкър не се появи?

— Ще използвам напълно законни връзки и ще уредя този проблем да достигне до най-авторитетните представители на ямайската полиция. Ще предупредя някои високопоставени личности от правителството, ако е необходимо, ще стигна дори до генерал-губернатора. Последователите на Светия Кръст избиха доста хора, в момента туризмът практически не съществува. Ямайка не може да си

позволи да толерира отвличането на американец... Това удовлетворява ли Ви?

— Удовлетворен съм. — Алекс загаси цигарата си в пепелника и в същия момент си спомни реакцията на Талън, когато той му събщи за появата на Шателоро в Савана-ла-Мар. — Вие се изненадахте, когато ви казах, че Шателоро е на острова. Защо?

— Допреди два дни той беше регистриран в «Джордж V» в Париж. Никой не ме уведоми за тръгването му, което означава, че е долетял тук инкогнито, може би през Мексико. Това е тревожно. Трябва да наглеждате госпожа Бут... предполагам, че имате оръжие?

— Имам две пушки в екипировката. Едната е «Ремингтън» с оптичен мерник, калибър 7,5, а другата — далекобойна автоматична пушка, калибър 5 мм. Това е всичко.

Талън изглежда преживяваше вътрешна борба, но след това се реши. Той извади връзка ключове от джоба си, избра един и отключи най-долното чекмедже на бюрото си. Оттам взе издут кафяв книжен плик, отвори го и измъкна един загънат пистолет. Заедно с оръжието изпаднаха няколко патрона.

— Това е «Смит & Уесън» калибър 38, с къса цев. Номерата му са изтрити и той не може да бъде проследен. Вземете го, ако обичате. Той е избърсан и единствените отпечатъци по него ще са вашите. Бъдете внимателен.

Маколиф разглежда оръжието няколко секунди, преди да протегне ръка и да го вземе бавно. Той не го искаше, по някакъв начин притежаването му го обвързваше окончателно. Но пред него отново изникна проблемът за алтернативата: би било глупаво да откаже оръжието, макар че не смяташе да го използва за друго, освен да демонстрира сила.

— В досието ви пише, че имате опит в използването на малокалибрено оръжие. Но може би отдавна не сте стреляли. Бихте ли искали да се поупражнявате на някое стрелбище? Разполагаме с няколко, които се намират на броени минути път със самолет.

— Не, благодаря — отговори Алекс, — неотдавна в Австралия това беше единственото ни развлечение.

Телефонът иззвъня приглушено. Талън го вдигна и произнесе само:

— Да?

Той изслуша говорещия отсреща, без да пророни нито дума. Когато затвори телефона, той погледна Маколиф.

— Човекът, на чието име е регистриран зеленият шевролет седан, е мъртъв. Колата се води на Уолтър Пиърсол. Адресът му е «Хай Хил», Карик Фойл, областта Трелоуни.

[1] Високият хълм. — Б.ред. ↑

13.

Маколиф прекара още един час с Уестмор Талън, докато старият ямайски аристократ задейства информационната си мрежа. Той имаше източници по целия остров.

Преди да изтече този час, беше открит един важен факт, загиналият, Уолтър Пиърсол от Карик Фойл, област Трелоуни, беше пътувал неизменно с двамата си чернокожи помощници. Съпадението между двамата мъже, които бяха взели вещите на Сам Тъкър от хотела в Монтего Бей, и двамата преследвачи на Алекс в зеления шевролет вече не беше случайно. И след като Пиърсол беше споменал пред Алисън името на Сам, сега оставаше да се направят изводите.

Талън нареди на собствените си хора да хванат подчинените на Пиърсол. Той щеше да се обади на Маколиф, когато те успееша да го направят.

Алекс се върна в «Кортли Менър». Той се отби на рецепцията да провери има ли съобщения за него. Алисън беше излязла да вечеря, тя се надяваше, че той ще се присъедини към нея. Това беше всичко.

Нямаше нито дума от Сам Тъкър.

— Ако някой ме потърси, ще бъда в ресторанта — каза той на администратора.

Алисън седеше сама по средата на претъпканата зала, в която имаше много тропически растения и прозорците бяха отворени. По средата на всяка маса горяха свещи с абажури. Това бяха единствените източници на светлина. Тъмночервените, зелени и жълти листа хвърляха треперливи сенки, шумът изразяваше удоволствие, смехът се извисяваше в кресчендо, но все още тихо. Посетителите приличаха на добре сресани, добре облечени марионетки със забавени движения, които изглежда очакваха началото на нощните игри.

Беше любимият час на марионетките: когато маниерите, заучената грация и дреболиите имаха значение. По-късно положението щеше да се промени — други... твърде често отблъскващи качества, щяха да придобият значение. Затова Джеймс Фъргюсън беше сигурен, че снощното му престорено напиване е било убедително.

По същата причина Чарлз Уайтхол захвърли салфетките арогантно и спокойно от масата на пода, за да изчисти създадената от чужденците бъркотия.

— Изглеждаш умислен или нацупен — каза Алисън, когато той си изтегли стол да седне.

— Не съвсем.

— Какво стана? Какво ти казаха в полицията? Почти очаквах да ми се обадят.

Маколиф беше репетирал отговора си, но преди да го изрецитира, посочи чашките за кафе и бренди пред Алисън.

— Предполагам, че вече си вечеряла.

— Да. Умирах от глад. А ти ял ли си?

— Не. Ще ми правиш ли компания?

— Разбира се. Аз нямам пазачи. Той си поръча питие.

— Имаш хубава усмивка. Малко ми прилича на смях.

— Не се отклонявай. Какво стана?

Маколиф си помисли, че е скалъпил добра лъжа. Със сигурност се справи по-добре — поне се държа по-убедително от миналия път. Каза на Алисън, че е прекарал в полицията почти два часа. Уестмор Талън му беше съобщил адреса и дори беше описал интериора в централното управление на полицията. Идеята, че Алекс трябва да е запознат с основните детайли, принадлежеше на Талън. Не се знаеше кога могат да му потрябват.

— Те подкрепиха теорията на Латъм. Казаха, че е било нещастен случай, при който шофьорът е избягал. Освен това намекнаха, че Пиърсол е имал някои тайни развлечения. Бил е прегазен в доста опасен район.

— Звучи ми подозрително гладко. Те се презастраховат — момичето сбърчи вежди, на лицето ѝ се изписа недоверие.

— Може би — отговори небрежно и искрено Алекс. — Но не могат да го свържат със Сам Тъкър, а мен не ме интересува нищо друго.

— Той е свързан. Той ми го каза.

— А аз им казах на тях. Те изпратиха хора в Карик Фойл, мястото, където е живял Пиърсол. В областта Трелоуни. Другите му претърсват вещите в «Шератон». Ако открият нещо, ще ми се обадят — Маколиф усети, че се задълбочава в лъжата. В края на краищата той

само извършваше истината. Болният от артрит Уестмор Талън се занимаваше с тези неща.

— И на теб това ти стига? Смяташ да повярваш на всичко, което са ти казали? Преди няколко часа беше ужасно разтревожен за господин Тъкър.

— Все още се тревожа — каза Алекс, като остави чашата си и се втренчи в нея. Вече нямаше нужда да лъже.

— Ако Сам не се обади до края на вечерта... или утре сутрин, ще отида в американското посолство и ще вдигна шум до бога.

— А... добре. Спомена ли им за малките микрофончета от сутринта? Така и не ми каза.

— За кое?

— За онези микрофончета в багажа ти. Каза, че трябва да съобщиш за тях.

Маколиф отново се почувства неудобно, раздрани се от факта, че не владее положението в ръцете си. Той, разбира се, не се беше срещнал с Талън преди това и нямаше инструкции от него, но това обяснение не му вършеше работа.

— Трябваше да те послушам снощи. Мога просто да се отърва от тях, предполагам, че мога да ги смачкам с крак.

— Има и по-добър начин.

— Какво например?

— Сложи ги на някое друго място.

— Например?

— Ами на някое безобидно място, където минават много коли. Това ще кара лентата да се върти, а подслушвачите ти ще си имат занимание.

Маколиф се засмя непресторено.

— Това е много смешно, но и много практично. Къде да ги сложа?

Алисън вдигна ръце към брадичката си и заприлича на палаво малко момиченце, което подготвя пакост.

— Трябва да са на около стотина ярда — обикновено това е обхватът. И там трябва да е доста оживено... Чакай да помисля. Направих комплимент на главния сервитьор за соса от червена костенурка. Обзалагам се, че ще ме заведе при главния готвач, за да ми даде рецептата.

— Те си падат по тия неща — допълни Алекс. — Това е чудесна възможност. Не мърдай оттук. Веднага се връщам.

Алисън Бут, бивша свръзка на Интерпол, докладва, че двата електронни прибора са здраво закачени за несменяемия кош за пране под масичката за салати в кухнята на «Кортли Менър». Тя ги беше пуснала вътре и ги беше притиснала с мръсните салфетки, докато главният готвач ентузиазирано ѝ обяснявал как се приготвя неговият ямайски сос от червена костенурка.

— Кошът е дълъг и плитък — обясняваше тя, докато Маколиф си довършваше вечерята. — Натиснах доста силно и мисля, че са се залепили добре.

— Ти си невероятна — каза Алекс искрено.

— Не съм, само имам голям опит — отговори тя, не особено развеселена. — На теб са ти обяснили само едната страна на играта, скъпи.

— Не ми прилича много на тенис.

— О, това си има компенсации. Например, имаш ли представа с какви неограничени възможности разполагаш в тази кухня през следващите три часа, докато открият местонахождението на микрофончето?

— Не съм сигурен, че разбирам какво искаш да кажеш.

— Зависи кой ще се запише на лентата. Ще има да записват думи и фрази като смахнати. Всъщност кухненският жаргон си има своите собствени противоречия. Ще решат, че си занесъл куфара на някое място, където съобщават разписания, с цел да заминеш, естествено. Ще настъпи голяма паника. — Алисън се усмихна, в очите ѝ отново се появи палавост, както по-рано, когато се качи на горния етаж, за да измъкне микрофончетата.

— Искаш да кажеш, че «Сос Бърнис» всъщност ще прозвучи като кодова дума за картечница, а «Сандвич с домати» като «Към брега»?

— Нещо подобно. Разбираш ли, това е напълно възможно.

— Мислех, че подобни неща стават само във филмите за Втората световна война. Нацистите се карат и пращат дивизиите в грешни посоки. — Маколиф си погледна часовника. Беше 9:15. — Трябва да се обадя по телефона, освен това искам да прегледам списъка на запасите заедно с Фъргюсън. Той ще...

Той млъкна. Алисън се пресегна и внезапно го хвана за ръката.

— Не се обръщай — нареди тя тихо. — Мисля, че твоите микрофончета са ги накарали да действат. Някакъв мъж току-що влезе много бързо в ресторанта и явно търси някого.

— Нас ли?

— Ако трябва да бъдем точни, бих казала, че търси теб.

— Кухненските кодове не са ги заблудили за много време.

— Може би не. От друга страна, напълно е възможно да са те следили отблизо и да са сверявали данните от двата вида наблюдение. Този хотел е прекалено малък за денонощно...

— Опиши го — прекъсна я Маколиф. — Колкото можеш по-подробно. Още ли гледа насам?

— Той те забеляза и спря. Струва ми се, че се извинява на човека, който запазва масите. Той е бял, облечен е със светъл панталон и тъмно сако и с бяла, не, с жълта риза. Малко по-нисък от теб е, доста набит...

— Какво?

— Нали разбираш, дебел е. Под средна възраст, тридесет и няколко, струва ми се. Косата му е дълга, не по модата, но е дълга. Тъмноруса или светлокестенява. Трудно ми е да я определя на светлината на свещите.

— Добре се справяш. А сега трябва да се обадя по телефона.

— Чакай да си тръгне, той пак се оглежда — каза Алисън, като се засмя заинтригувано и интимно. — Защо не се захилиш и не поискаш сметката? Съвсем небрежно, скъпи.

— Имам чувството, че съм в детската градина с най-готината учителка в града. — Алекс вдигна ръка, забеляза келнера и потърка пръстите си по типичния за клиентите начин. — Ще те заведе в стаята ти, после ще слеза тук и ще се обадя.

— Защо? Обади се от телефона в стаята. Там вече няма микрофончета.

По дяволите! Да го вземат дяволите! Пак ставаше същото — той не беше подготвен. Дреболиците, пак тия дреболици. Там се криеха капаните. Холкрофт непрекъснато го повтаряше... Холкрофт. Хотел «Савой». Не се обаждай по телефона от «Савой».

— Казаха ми да използвам телефонни автомати. Сигурно си имат причини.

— Кой?

— Министерството. Латъм... полицаите, разбира се.

— Разбира се. Полицаите. — Алисън си дръпна ръката, когато сервитьорът даде на Алекс сметката, за да я подпише. Тя не му вярваше, дори не се направи, че му вярва. Защо да симулира? Него не го биваше да се преструва, беше го хванала... Но по-добре така, отколкото да мънка на телефона и да увърта пред Уестмор Талън, докато Алисън го наблюдава и слуша. Той трябваше да говори спокойно с болния от артрит човек, не можеше да държи Алисън под око, докато говори. Не можеше да рискува тя да чуе името на Шателъоро или дори намек за този човек. Алисън схващаше прекалено бързо.

— Този човек тръгна ли си вече?

— Когато ти подписваше чека. Видя, че си тръгваме. — Отговорът ѝ прозвуча съвсем неутрално — нито сърдито, нито топло.

Те излязоха от осветената от свещи зала, минаха покрай арката от зеленина във фойето и тръгнаха към асансьорите. И двамата мълчаха. Изкачиха се до своя етаж в мълчание, което беше поносимо само поради присъствието на други хора в малкото затворено пространство.

Той отвори вратата и повтори предпазните мерки, които беше взел предишната вечер, с изключение на огледа. Сега бързаше, ако си беше спомнил, по-късно щеше да благославя стаята с електронните приспособления. Той провери собствената си стая и заключи междинната врата от страната на Алисън, провери балкона и банята. Алисън стоеше в коридора и го наблюдаваше. Той се приближи към нея.

— Ще бъдеш ли тук, докато се върна?

Тя отговори само:

— Да.

Той я целуна по устата, като остана притиснат към нея по-дълго, отколкото тя очакваше. Това беше посланието, което искаше да ѝ предаде.

— Ти си красива.

— Алекс? — Тя внимателно го хвана за ръцете и вдигна очи към него. — Познавам симптомите. Повярвай ми, наистина ги знам. Не е

лесно да ги забрави човек... Има неща, които не ми казваш, и аз не те питам за тях. Ще почакам.

— Прекалено драматизираш нещата, Алисън.

— Това е смешно.

— Кое?

— Това, което каза току-що. Водих същия разговор с Дейвид. Бяхме в Малага. Той беше изнервен и изплашен. Не беше сигурен в себе си и в мен. Аз му казах: «Дейвид, ти прекалено драматизираш нещата»... Сега разбирам, че в този момент той е знаел.

Маколиф я погледна в очите.

— Ти не си Дейвид, а аз не съм ти. Това е всичко, което мога да ти кажа. А сега трябва да намеря телефон. Ще се видим по-късно. Сложи веригата на вратата.

Той отново я целуна, отиде до вратата и я затвори след себе си. Изчака да чуе тракането на металната верига и тръгна към асансьорите.

Вратите на асансьора се затвориха и той се спусна надолу. Над главите на скупчените бизнесмени и туристи се разнасяше тиха музика, асансьорът беше пълен. Мислите на Маколиф се носеха към предстоящия телефонен разговор с Уестмор Талън. Притесняваше се за Сам Тъкър.

Асансьорът спря на междинния етаж. Алекс погледна разсеяно светещите цифри, като се чудеше дали в натъпкания асансьор би могъл да се побере още един човек. Нямахше нужда да разсъждава: когато вратите се отвориха, двама чакащи мъже видяха положението и направиха жест, в смисъл че ще изчакат следващия асансьор.

В този момент Маколиф го видя в коридора отвъд бавно затварящите се врати. Това беше дебел мъж с тъмно сако и светли панталони. Беше отключил една врата и се канеше да влезе в стаята. Когато влизаше, той си дръпна сакото, за да прибере ключа в джоба си. Ризата му беше жълта.

Вратата се затвори.

— Извинете! Извинете, ако обичате! — каза бързо Маколиф, като се пресегна през облечения със смокинг човек, който стоеше до таблото с копчетата, и натисна това за най-близкия етаж — втория. — Подминах си етажа. Много съжалявам.

— Равният ход на асансьора се наруши внезапно, той леко подскочи, като се подготвяше безропотно за неочакваната спирка. Вратите се отвориха и Алекс се промъкна между раздразнените пътници, които все пак му помагаха.

Той застана в коридор пред асансьорите и веднага натисна копчето за нагоре. След това размисли. Къде ли бяха стълбите?

Знакът «ИЗХОД — СТЪЛБИЩЕ» беше син с бели букви. Стори му се странно, надписите за изхода винаги бяха червени. Стълбите се намираха в другия край на коридора. Той тръгна бързо по покрития с дебел килим под, като се усмихна притеснено на двойката, която излезе от една врата. Мъжът беше прехвърлил петдесетте. Беше пиан. Момичето, едва на двадесетина, беше трезва мулатка, облечена като скъпа проститутка. Усмихна се на Алекс — още едно послание. Той ѝ отговори с поглед, че предложението ѝ не го интересува, но ѝ пожелава късмет с пияницата.

Маколиф натисна ръчката на вратата на изхода. Звукът беше прекалено силен. Затвори я внимателно, тихо, с облекчение при вида на дръжката от вътрешната ѝ страна.

Алекс изтича на пръсти нагоре по циментовите стълби, като се стараеше да заглуши звука на стъпките си. На стоманения панел на бежов фон беше изписана с черно римската цифра III. Бавно завъртя дръжката и отвори вратата към коридора на третия етаж.

Той беше празен. Долу бяха започнали нощните игрички. Участниците щяха да останат на състезателната арена, докато спечелят или загубят, или потънат в алкохолно забвение. Алекс трябваше да внимава само за блуждаещи индивиди и за пияници като онзи на втория етаж, когото детето-жена управляваше така умело. Той се опита да си припомни пред коя врата видя мъжа с жълтата риза: доста навътре в коридора, но не в самия край. Не беше до стълбището, може би около две трети от разстоянието. Беше отдясно, мъжът беше отметнал сакото си с дясната ръка, когато се показа ризата му. Това означаваше, че сега се намира в някоя стая, която се пада отляво на Алекс. Маколиф си смени изходната позиция и се взря в трите... не, четирите врати от лявата му страна, като започна от втората врата след стълбите на една трета от разстоянието до асансьорите.

Коя врата беше?

Маколиф започна да се разхожда безшумно по дебелия килим в коридора, притиснат до лявата стена. Спираше пред всяка врата, като непрестанно въртеше глава. Очите му се местеха бързо, ушите му бяха наострени да доловят човешки гласове или дрънчене на чаши. Или каквото и да било.

Нямаше нищо. Навсякъде цареше тишина.

Погледна месинговите номера. 218, 216, 214, 212. Дори 210. Следващите стаи не съвпадаха с това, което си спомняше.

Спря по средата и се върна. Може би знаеше достатъчно неща, които да съобщи на Уестмор Талън. Алисън беше казала, че обхватът на този вид електронни микрофончета е стотина ярда от мястото, на което се намират, до приемателното устройство. Този етаж, тази част на хотела, напълно влизаше в обхвата. Зад една от тези врати се намираще магнетофонът, който се задействаше от човека зад микрофона или със закачени на главата слушалки.

Може би беше достатъчно да съобщи номерата на стаите. Защо да продължава да търси?

Но той си знаеше, че ще продължи. Някой се опитваше да се намеси в живота му по начин, който го изпълваше с отвращение. Имаше малко неща, които го караха да реагира буйно, но едно от тях беше реалното, целенасочено нахлуване в личния му живот. А също и алчността. Алчността, била тя индивидуална, академична или групова, също го вбесяваше.

Някой си Крафт, воден от алчността, беше наредил на подчинените си да се намесват в личните преживявания на Алекс.

Александър Таркуин Маколиф беше много ядосан.

Тръгна обратно към стълбището по същия път, като минаваше плътно до вратите, спираше пред тях и стоеше неподвижно. Той се вслушваше.

212, 214, 216, 218...

И пак обратно. Въпрос на търпение. Зад една от тези врати седеше мъжът с жълтата риза. Алекс искаше да намери този човек.

Той го чу. Идваше от стая 214.

Шум от радио или телевизор. Някой беше включил звука на телевизора. Алекс не можеше да разбере думите, но усещаше вълнението зад острите реплики на диалога от телевизора, който работеше прекалено силно, за да се чуят ясно думите.

Внезапно долетя звук от силно щракване на метална верига за врата. Някой отключи и се готвеше да отвори вратата на няколко сантиметра от Маколиф.

Алекс хукна към стълбите. Нямаше начин да избегне шума, можеше само да го заглуши до известна степен, когато се хвърли в слабо осветения циментиран проход. Маколиф се шмугна вътре и затвори тежката стоманена врата с най-голямата бързина, на която беше способен. В последната половин секунда той притисна пръстите на лявата си ръка към ръба, за да не позволи на вратата да се затвори напълно и да заглуши звука на метал, който се удря в метал.

Надникна през процепа. Мъжът с жълтата риза излезе от стаята, но погледът му още беше обърнат навътре. Той се намираше на не повече от петнадесетина метра разстояние в коридора, в който цареше тишина, с изключение на звука от телевизора. Мъжът изглеждаше ядосан. Преди да затвори вратата погледна в стаята и заговори грубо, с южняшки акцент:

— Намали тая скапана кутия, проклета маймуно!

След това затръшна вратата и бързо тръгна към асансьорите. Постоя в края на коридора, като си поглеждаше нервно часовника, оправяше си вратовръзката и си триеше обувките отзад в крачолите, докато светна червената лампичка и се чу иззвъняването, което сигнализираше пристигането на асансьора. Маколиф го наблюдаваше от стълбището на седемдесет метра разстояние.

Вратите на асансьора се затвориха и Алекс влезе в коридора. Той се приближи до стая 214 и няколко мига постоя неподвижно. Знаеше, че може да се откаже от решението си. Можеше да си тръгне, да се обади на Талън, да му съобщи номера на стаята и да приключи с въпроса.

Но това нямаше да го задоволи. Изобщо нямаше да го задоволи. Той имаше по-добра идея: сам щеше да хване човека в стаята и да го предаде на Талън. Ако на Талън това не му харесаше, можеше да върви по дяволите. Същото се отнасяше и за Холкрофт. След като бяха установили, че Крафт, който по никакъв начин не беше свързан с неуловимия Халидон, е наредил да сложат микрофончетата в багажа му, той щеше да даде урок на Артър Крафт. Уговорката на Алекс с Холкрофт не включваше трети или четвърти страни.

Струваше му се напълно логично да изкара Крафт на открито. Крафт замазваше нещата и усложняваше преследването.

Маколиф беше научил два неоспорими факта за Артър Крафт: той беше син на Крафт старши и беше американец. Освен това беше неприятен човек.

Това трябваше да му свърши работа. Той почука на вратата с номер 214.

— Да, моля? Кой е, моля? — долетя отвътре приглушен отговор.

Алекс почака и почука отново. Гласът отвътре се приближи до вратата.

— Кой чука, моля?

— Артър Крафт, тъпанар такъв!

— О! Да, сър, господин Крафт! — Притежателят на гласа явно беше изплашен. Дръжката се завъртя, веригата не беше закачена.

Вратата се беше отворила не повече от пет сантиметра, когато Маколиф я удари с рамо с цялата сила на своите почти седемдесет и пет килограма. Тя удари някакъв среден на ръст ямаец и го запрати сгърчен в средата на стаята. Алекс стисна вибриращия ѝ ръб и я блъсна обратно. Трясъкът на солидното дърво проехтя по коридора.

Ямаецът се изправи. Погледът му изразяваше едновременно бяс и страх. Той се втурна към бюрото, от двете страни на което имаше микрофони, а между тях — пистолет.

Маколиф се хвърли напред, като протегна лявата си ръка към оръжието, а с дясната се опита да хване човека за която част на тялото успее.

Ръцете им се срещнаха над затоплената стомана на пистолета. Алекс сграбчи ръката на негъра и заби пръсти в гърлото му.

Мъжът залитна, пистолетът се плъзна от бюрото на пода. Маколиф удари черното лице с опакото на ръката си, мигновено отвори ръка, сграбчи косата на негъра и задърпа главата му надолу. Когато човекът се наведе, Алекс вдигна лявото си коляно и го удари първо по гърдите, а после по лицето.

Стори му се, че чува гласове, които беше чувал преди векове: *«използвай си коленете! Краката! Стискай! Дръж! Удряй по очите! Слепите не могат да се бият!... Разкъсвай!»*.

Всичко свърши. Гласовете заглъхнаха. Мъжът се отпусна в краката му.

Маколиф отстъпи назад. Той беше изплашен, нещо беше станало с него. За няколко ужасяващи секунди му се стори, че се е върнал на хълмовете в Корея. Погледна надолу към неподвижния ямаец под себе си. Главата му беше извита и притисната към килима, от розовите му устни се стичаше кръв.

Слава богу, човекът дишаше.

Всичко стана заради пистолета. Проклетият *пистолет!* Не очакваше оръжие. Борба да. Гневът му имаше оправдание за това. Беше си го представял като бъркотия — напрегната и бърза. Щеше да се изправи очи в очи с човека, който подслушваше, да го поизмъчи и да го накара насила да тръгне с него. Да го поизмъчи, да даде урок на алчния му работодател.

Но не и това.

Това беше борба на живот и смърт. Жестокостта на оцеляването.

Лентите. Гласовете. Развълнуваните гласове продължаваха да се чуват от микрофоните на бюрото.

Това, което беше чул, не беше телевизор. Звуците идваха от кухнята на «Кортли Менър». Някакви мъже викаха, други им отвръщаха сърдито, чуваха се нарежданията на шефовете и хленчещите оплаквания на подчинените. Всички бързаха трескаво, бяха развълнувани... повечето звуци бяха неразбираеми. Сигурно са вбесили подслушвачите.

След това Алекс забеляза въртящата се лента. Неизвестно защо тя се намираще на пода, отдясно на бюрото. Магнетофонът беше малък «Уолънсак» и лентата му се въртеше, сякаш всичко си е постарому.

Маколиф сграбчи двата микрофона и ги удари няколко пъти един в друг, докато дървото се разцепи и кутийките, в които бяха поставени, се счупиха. Той измъкна черните калъфчета и жиците и ги запрати в другия край на стаята. После отиде от дясната страна на бюрото и стовари петата си върху магнетофона, като раздробил многобройните плоски копчета, докато отвътре не се разнесе облак дим и лентата спря да се върти. Алекс откачи ролката. Можеше да я запали, но на нея нямаше записано нищо съществено. Маколиф нави двете ролки на пода. Тънката лента оформи на килима тясно «V».

Ямаецът изстена, очите му премигнаха, той преглътна и се закашля.

Алекс вдигна пистолета от пода и го напъха в колана си. Отиде в банята, пусна студената вода и хвърли в мивката една хавлиена кърпа.

После Маколиф извади мократа кърпа от мивката и се върна при кашлящия, изранен ямаец. Коленичи, помогна на човека да седне и му изтри лицето. Водата потече по ризата и панталоните на мъжа... и се смеси с кръвта.

— Съжалявам — каза Алекс. — Не исках да те нараня. Нямах да го направя, ако не се беше опитал да вземеш онзи проклет пистолет.

— Гуспудине! — произнесе ямаецът и се закашля. — Ти си полудял, гуспудине! — той се хвана за гърдите и се преви от болка, — докато се мъчеше да се изправи на крака. — Ти изпочупи... всичко, гуспудине! — каза пребитият човек, като гледаше съсипаното оборудване.

— Разбира се, че го счупих! Може би твоят господин Крафт ще разбере посланието. Ако иска да си играе на промишлен шпионаж, нека си играе в нечий друг заден двор. Аз не понасям намеса... Хайде да вървим — Алекс хвана човека за ръката и го поведе към вратата.

— Не, гуспудине! — изкрещя негърът, като се дърпаше.

— Да, гуспудине — каза спокойно Маколиф. — Идваш с мен.

— Къде, гуспудине?

— Да се срещнеш с един дребен старец, който има рибен магазин, нищо повече — Алекс го побутна. Негърът се хвана за гърдите. «Ребрата му са счупени», помисли си Алекс.

— Моля ти се, гуспудине! Не викай *полицията*, гуспудине! Губя всичко! — тъмните очи на ямаеца се молеха, той се държеше за ребрата.

— Ти се опита да извадиш пистолет, мой човек! Това е много сериозно.

— Туй не е мой пистолет. Тоз пистолет няма патрони, гуспудине.

— *Какво?*

— Глей, виж, гуспудине! Моля! Аз имам добра работа... Аз не правя лошо на никого...

Алекс не го слушаше. Той извади пистолета от колана си.

Това изобщо не беше оръжие.

Това беше сигнален пистолет от онези, които използват съдиите при надбягвания.

— О, за бога... — Артър Крафт младши си играеше — игрички за малки момчета с играчки за малчугани.

Маколиф погледна паникьосания ямаец.

— Окей, човече. Само предай на шефа си какво съм казал. Следващия път ще го завлека в съда.

Това беше глупаво, помисли си Алекс, докато излизаше в коридора и затръшваше вратата. Нямаше да има съд. Много по-добре щеше да е да се обърне към Джулиан Уорфийлд или към неговия враг Р. С. Холкрофт. Сравнен с «Дънстоун Лимитид» или с Британското разузнаване, Артър Крафт е кръгла нула.

Една маловажна намеса, която вероятно нямаше да продължи.

Излезе от асансьора и се опита да си спомни разположението на телефонните кабинки. Досети се, че бяха наляво от входа, до първото гише.

Кимна на чиновниците, като си мислеше за домашния телефон на Уестмор Талън.

— Господин Маколиф, сър? — заговори го един висок ямаец с много широки рамене, подчертани от тясно найлоново сако.

— Да?

— Бихте ли ме последвали, моля?

Алекс се втренчи в мъжа. Той беше спретнат, с изгладен панталон, а под найлоновото му сако се виждаха бяла риза и вратовръзка.

— Не... защо да идвам с вас?

— Моля ви, имаме много малко време. Отвън ви чака един човек. Казва се господин Тъкър.

— Какво? Как...

— Моля ви, господин Маколиф. Не мога да стоя тук.

Алекс последва ямаеца навън през стъклените врати. Когато стигнаха до алеята за коли, той видя човека с жълтата риза, който работеше за Крафт, да идва от паркинга. Мъжът спря и го погледна, сякаш не беше сигурен какво да прави.

— Моля ви, побързайте — каза ямаецът. Той вървеше на няколко крачки пред Маколиф, но изведнъж се впусна да бяга. — Надолу покрай портата. Колата ни чака!

Те изтичаха по алеята покрай каменните стълбове на портата.

Зеленият шевролет чакаше отстрани на пътя, двигателят му работеше. Ямаецът отвори на Алекс задната врата.

— Качвайте се!

Маколиф се качи.

Сам Тъкър беше заел по-голямата част от задната седалка. Външните светлини се отразяваха в буйната му рижа коса. Той протегна ръка.

— Радвам се да те видя, момче!

— Сам!

Колата потегли рязко и Алекс залитна. Видя, че на предната седалка има трима мъже. Шофьорът беше с бейзболна шапка, а третият — масивен почти колкото Сам Тъкър — беше притиснат между шофьора и ямаец, който го беше пресрещнал в лобито на «Кортли». Алекс пак се обърна към Тъкър.

— Какво става, Сам? Къде се губиш, по дяволите?

Обаче Сам Тъкър не отговори. Вместо него се обърна негърът до прозореца, същият човек, който беше довел Алекс по алеята. Той каза тихо:

— Господин Тъкър е при нас, господин Маколиф... Ако успеем да задържим събитията под контрол, ние ще бъдем вашата връзка с Халидон.

14.

Те пътуваха почти час. На Маколиф му се стори, че колата се изкачва все по-нагоре и по-нагоре. Виещият се път правеше неочаквани завои, закрити от буйната тропическа растителност. Някои отсечки на пътя не бяха павирани. Колата едва ги преминаваше, ръмженето на ниската скорост показваше, че моторът едва издържа.

Маколиф и Сам Тъкър си говореха тихо. Те бяха наясно, че мъжете на предната седалка чуват разговора им. Това, изглежда, не тревожеше Тъкър.

Историята, която разказа Сам, беше напълно логична, като се вземеха предвид неговите навици и начинът му на живот. Сан Тъкър имаше приятели или познати в много точки на света, за които хората не знаеха. Той не ги криеше съзнателно, но те бяха част от личния му живот и нямаха нищо общо с професията му.

Един от тези хора бил Уолтър Пиърсол.

— Миналата година ти споменах за него, Александър — каза Тъкър в тъмнината на задната седалка. — В Очо Риос.

— Не си спомням.

— Казах ти, че съм срещнал един учен в Карик Фойл и че смятам да прекарам някой и друг уикенд с него.

«Това е то», помисли си Алекс. Той наистина беше чувал името Карик Фойл по-рано.

— Сега се сетих. Имаше нещо за цикъл лекции в Кингстънския институт.

— Точно така. Уолтър беше човек със стил. Макар и антрополог, не те отегчаваше до смърт. Изпратих му телеграма по въздуха, че се връщам.

— Ти си се свързал и с Ханли. Точно той вдигна шумотевица.

— Обадох се на Боб, когато стигнах в Монтего. От любов към спорта. Нямахме как да се свържа с него по-късно. Пътувахме бързо и когато стигнахме до крайната цел, там нямаше телефон. Предположих, че той ще се вбеси.

— Той беше разтревожен, а не сърдит. Ти направо изчезна.

— Не е трябвало да се притеснява. Аз имам приятели на този остров, а не врагове. Поне никой от нас двамата не познава някой, който да ме мрази.

— Какво се случи? Ти къде отиде?

Тъкър му разказа.

Когато той пристигнал в Монтего Бей, Пиърсол му бил оставил съобщение на гишето за пристигащи. Сам трябвало да се обади на антрополога в Карик Фойл след като се настани. Той постъпил точно така, но един прислужник от Карик Фойл му казал, че Пиърсол ще се върне чак късно вечерта.

Тогава Тъкър се обадил на стария си приятел Ханли и двамата се напили, както имали обичай да правят винаги, когато се срещали.

На сутринта, докато Ханли още спял, Сам излязъл от хотела да си купи пури.

— Хотелът не е от онези места, в които обслужването по стаите го бива, човече.

— И аз така предположих — каза Алекс.

— Когато излязох на улицата, нашите приятелчета тук... — Тъкър посочи към предната седалка, — ме чакаха в едно комби...

— Някой следеше господин Тъкър — прекъсна го негърът до прозореца. — Доктор Пиърсол беше разбрал за това. Той ни изпрати в Мо'Бей да наглеждаме приятеля му. Господин Тъкър става рано.

Сам се ухили.

— Нали ме познаваш. Даже като съм фиркан, не мога да спя до късно.

— Знам — каза Алекс, като си припомни много хотелски стаи и лагери на геоложки експедиции, където Тъкър се беше разхождал на зазоряване.

— Получи се известно разминаване — продължи Сам. — Тези момчета казаха, че Пиърсол ме чака. Аз си помислих: «По дяволите, момчетата са си загубили цялата нощ да ме чакат пред хотела. Направо ще тръгна с тях. Старият Робърт ще поспи поне още един час... Ще му се обадя от къщата на Пиърсол». Обаче, дяволите да го вземат, ние не отидохме в Карик Фойл, а тръгнахме към един бамбуков лагер под Марта Брей. Трябваха ни почти два проклети часа, за да стигнем до това забравено от бога място.

Когато пристигнали в бамбуковия лагер, Уолтър Пиърсол сърдечно поздравил Сам. Но след няколко минути Тъкър разбрал, че с този човек се е случило нещо. Той не бил същият, както преди година. В държанието му имало някаква приповдигнатост и настойчивост, които преди дванадесет месеца липсвали.

Уолтър Пиърсол бил обсебен от ямайците. Кроткият антрополог се бил превърнал в страстен участник в битките, водени между социалните и политическите клики в Ямайка. Той внезапно бил станал ревностен защитник на правата на жителите на острова и враг на външните нашественици.

— Виждал съм подобни неща да се случват десетки пъти, Александър — каза Сам. — От Тасмания до Карибските острови това е нещо като островна треска. Струва ми се, че причината е собствеността... едноличността. Хората емигрират заради данъците, климата или по някаква си друга причина и се превръщат в самозвани пазители на светините си... нещо като новопосветени католици, които казват на Папата, че греши...

В своята нова островна религия Пиърсол започнал да чува гласове, които му нашепвали за заговор от невероятен мащаб под носа му в областта Трелоуни. Отначало той не им обръщал внимание. Те се отнасяли за хора, които човек можело и да не приема, но чиято важност не се поставяла под съмнение — хора на извънредно високи постове.

Пиърсол разбирал, че синдромът на заговора е постоянно неудобство, съпътстващо младите, развиващи се държави. Правителството в Ямайка се крепяло на притока на чуждестранен капитал, който търсел данъчния рай; на парламента, който предлагал повече програми за реформи, отколкото изобщо можел да контролира, и на малката и заможна островна аристокрация, която се опитвала да се защитава. Даването и вземането на подкупи било масово явление.

Пиърсол решил веднъж завинаги да прекрати носещите се слухове. Преди четири месеца той отишъл до Министерството на земите и подал официална молба за закупуване чрез сдружение на двадесет квадратни мили земя^[1] близо до северната граница на Кок Пит. Това всъщност била безобидна постъпка. Такава покупка би се проточила с години по съдилищата и би предизвикала промени в историческите договори на острова. Целта на Пиърсол била само да

докаже, че Кингстън е готов да приеме молбата му и че собствеността върху земята не се контролира от външни лица.

— От този ден, Александър, животът на Пиърсол се превърнал в ад — Сам Тъкър запали тънка местна пура, ароматният дим излетя през отворения прозорец в околната тъмнина. — Полицията го тормозела, десетки пъти го викали в областните съдилища за глупости, лекциите му в Университета и Института били отменени. Подслушвали телефона му, а правителствените адвокати цитирали разговорите... Накрая го погубили слуховете, които се опитал да унищожи.

Маколиф помълча няколко минути, после попита Тъкър:

— Защо Пиърсол толкова е държал да се свърже с теб?

— Аз му писах в телеграмата, че ще правя голямо проучване в Трелоуни по проект на Лондонския университет, одобрен от Кингстън. Не исках да си мисли, че ще пропътувам шест хиляди мили, за да му дойда на гости. Той беше зает човек, Александър.

— Но тази вечер ти беше в Кингстън, а не в бамбуков лагер на Марта Брей. Двама от тези мъже — Маколиф посочи напред, — ме следяха днес следобед със същата кола.

— Нека аз да ви отговоря, господин Маколиф — каза ямаецът до прозореца, като се обърна и праметна ръка през седалката. — В Кингстън са прехванали телеграмата на господин Тък и са събрали две и две, гуспудине. Помислили са, че господин Тък и доктор Пиърсол са лоша комбина. Лоша за тях, гуспудине. Те са изпратили в Мо'Бей опасни хора, за да открият какво прави господин Тък...

— Откъде знаеш всичко това? — прекъсна го Алекс.

Негърът до прозореца хвърли един мигновен поглед към шофьора. Макар че мъждивата светлина и бягащите сенки му пречеха, на Маколиф му се стори, че шофьорът кимна незабележимо.

— Ние хванахме хората, които дойдоха в Мо'Бей след господин Тък. Повече не ти трябва да знаеш, гуспудине... Те убиха доктор Пиърсол заради това.

— Кой го уби?

— Ако знаехме кои са, щяхме да ги обесим в парка «Виктория».

— Какво ви казаха... ония хора в Монтего?

На Алекс му се стори, че негърът, който говореше, отново погледна към шофьора. След няколко секунди той отговори:

— Онези хора в Кингстън смятаха, че доктор Пиърсол ще продължи да се намесва. Това, че той се е опитал да те намери, гуспудине, е било доказателство. Като са го убили, те са си махнали голяма бяла от главата.

— А вие не знаете кой го е направил...

— Наели са чернилки, гуспудине — прекъсна го негърът.

— Това е лудост! — каза Маколиф колкото на Сам Тъкър, толкова и на себе си. — Хора да убиват себеподобни... мъже да преследват други мъже. Това е пълна лудост!

— Защо ли тия неща изглеждат лудост на човек, който ходи в рибния магазин на Талън? — попита внезапно негърът.

— Откъде... — Маколиф млъкна. Той се обърка, и толкова беше внимавал — Откъде разбрахте за това? Нали ви избягах на площадката за надбягвания?

Ямаецът се усмихна. Проблясващите светлини се отразиха през прозореца в лъскавите му зъби.

— Всъщност океанската пъстърва не важи пред сладководната, гуспудине.

Продавачът! Безразличният продавач с раираната ленена престилка.

— Значи човекът на щанда е от вашите. Това е твърде добре — каза спокойно Маколиф.

— Ние сме много добри. Уестмор Талън е британски агент... Той прилича на англичаните: осигурява си тайната помощ на монополистите. И е също толкова тъп. Старите му съученици от «Итън» може и да му вярват, но неговите съотечественици му нямат доверие.

Ямаецът вдигна ръка от седалката и се обърна напред. Той беше свършил.

Сам Тъкър заговори замислено и откровено:

— Александър... по дяволите, кажи ми какво става. Какво си направил, момчето ми?

Маколиф се обърна към Сам. Неговият огромен, жизнен, компетентен стар приятел го гледаше в тъмнината, а по лицето му преминаваха резките проблясъци на светлините. В погледа на Тъкър се четеше объркване и болка. И гняв.

«По дяволите, какво толкова съм направил», помисли си Алекс.

— Стигнахме, гуспудине — каза шофьорът с бейзболната шапка, който не си беше отворил устата през цялото пътуване.

Маколиф погледна през стъклото. Сега околността беше равнинна, но разположена нависоко и заобиколена от хълмове. Местността се осветяваше на места от ямайската луна, чиято светлина се процеждаше през ниските облаци над Сините планини. Намираха се на един разкалян път; в далечината, може би на четвърт миля, се забелязваше някаква сграда. Това беше малка, подобна на колиба постройка. През единствения ѝ прозорец се виждаше мъждива светлина. Отдясно имаше две други... постройки. Това не бяха нито сгради, нито къщи, нито колиби, а нещо неопределено, просто безформени, охлузени силуети... може би полупрозрачни? Да... от жици и платнища. Или мрежа... Бяха големи, подобни на навеси съоръжения, укрепени от многобройни стълбове. Тогава Алекс разбра: земята зад тентите беше утъпкана и разделена на парчета от по деветдесет метра, а по границите им имаше незапалени фенери. Тентите представляваха камуфлажни хангари, а земята — самолетна писта.

Те бяха стигнали до някакво планинско летище, необозначено на картите.

Шевролетът забави ход, когато наближи една постройка — малка ферма. Зад ъгъла на сградата имаше стар трактор, а наоколо бяха разхвърляни небрежно земеделски сечива — рала, хомоти, вили. На лунната светлина инструментите изглеждаха като застинали реликви, които не се използваша и само събуждаха мъртви спомени.

Камуфлаж.

Както бяха маскирани и хангарите. Това беше летище, което не фигурираше на никоя карта.

— Господин Маколиф? Господин Тъкър? Елате с мен, ако обичате — негърът до прозореца отвори вратата и слезе от колата. Сам и Алекс го последваха. Шофьорът и третият ямаец останаха вътре. Когато пътниците се отдалечиха от колата, шофьорът натисна газта и се оттегли по разкаляния път.

— Къде отиват? — попита разтревожено Маколиф.

— Да скрият колата — отговори негърът. — От Кингстън нощем изпращат насам въздушни патрули с надеждата да намерят някое поле като това и ако имат късмет — да забележат някой малък самолет, който пренася наркотици.

— Оттук ли ги прекарват наркотиците? Мислех, че е по на север — каза Тъкър.

Ямаецът се засмя.

— Наркотици, трева, опиум... север, запад, изток. Това е доходна индустрия, гуспудине. Но ние не се занимаваме с това... Хайде да влезем вътре.

Когато тримата се приближиха до миниатюрната ферма, вратата ѝ се отвори. На прага се изправи светлокожият негър, когото Алекс беше видял за пръв път с раирана престилка на щанда в «Талън».

Обзавеждането на малката къща беше примитивно: дървени столове, по средата на единствената стая имаше масивна кръгла маса, а до стената — войнишка койка. Сложната радиоапаратура върху масата отдясно на входа крещящо противоречеше на обстановката. Светлината, която се виждаше през прозореца, идваше от една засенчена лампа, пред машинарията. Чуваше се шум на генератор, осигуряващ необходимото електричество.

Маколиф забеляза всичко това за няколко секунди след влизането си. После той видя още един човек, който стоеше в сянката в другия край на стаята, с гръб към останалите. Фигурата му — кройката на сакото му, раменете, вталеният костюм, ушитите по поръчка панталони — изглеждаха познати.

Човекът се обърна. Светлината на настолната лампа освети чертите му.

Чарлз Уайтхол се втренчи в Маколиф и след това бавно кимна.

Вратата се отвори и шофьорът на шевролета влезе заедно с третия негър. Той се приближи до кръглата маса в средата на стаята, седна и си свали бейзболната шапка. Отдолу се показва голяма обръсната глава.

— Казвам се Мур. Барък Мур, господин Маколиф. Бих искал да ви успокоя. Ние се обадохме на онази жена, Алисън Бут. Казахме ѝ, че сте отишли на конференция в Министерството.

— Тя не би повярвала на такова нещо — отговори Алекс. — Ако си направи труда да провери, ще ѝ кажат, че сте отишли с Латъм в склада. Няма за какво да се притеснявате, гуспудине.

Сам Тъкър стоеше до вратата. Той беше спокоен, но изпълнен с любопитство. Освен това беше силен. Яките му ръце бяха скръстени на гърдите, а изсечените черти на загорялото му от калифорнийското

слънце лице показваха възрастта му и подчертаваха животинската му твърдост. Чарлз Уайтхол стоеше отляво на прозореца, елегантното му и арогантно лице изразяваше презрение.

Светлокожият негър от рибния магазин «Талън» и двамата ямайски «наемници» си бяха дръпнали столовете назад до най-отдалечения ъгъл на дясната стена, по-далеч от центъра на вниманието. Поведението им подчертаваше факта, че са подчинени на Барък Мур.

— Седнете, моля — Барък Мур посочи наредените покрай масата столове. Те бяха три. Тъкър и Маколиф се спогледаха; нямаше смисъл да отказват. Те се приближиха до масата и седнаха. Чарлз Уайтхол остана прав до прозореца. Мур вдигна очи към него:

— Ти ще седнеш ли при нас?

— Ако ми се прииска да седна — отговори Уайтхол.

Мур се усмихна и заговори, а погледът му беше прикован в Уайтхол:

— На гуспудин Чарли му е трудно да седи в една стая с мене, камо ли на една маса.

— Тогава защо е тук? — попита Сам Тъкър.

— Той разбра, че ще бъдем заедно, няколко минути преди кацането. В Савана-ла-Мар сменихме пилотите.

— Той се казва Чарлз Уайтхол — обърна се Алекс към Сам. — Член е на проучвателния екип. Аз също не знаех, че ще го заварим тук.

Тъкър се отпусна на стола си и попита Уайтхол:

— Ти в коя област си, момко?

— Ямайка, момко.

— Не исках да те обидя, синко.

— Вие пак ме обиждате — отговори просто Уайтхол.

— Ние с Чарли — продължи Барък Мур, — се намираме на противоположните полюси, когато стане дума за политика. Във вашата страна вие използвате термина «бял боклук»; той ме смята за «черна измет» почти по същите причини. Мисли, че съм прекалено груб, прекалено шумен, прекалено мръсен. В очите на гуспудин Чарли аз съм вулгарен революционер... а той, видите ли, е чаровен бунтовник — Мур размаха ръка пред себе си. Жестът му беше театрален и обиден. — Но нашите бунтовници са различни, много различни,

гуспудине. Аз искам Ямайка да принадлежи на *всички* хора. Той я иска само за някои.

Уайтхол остана неподвижен, докато му отговаряше:

— Ти и сега си пак така заслепен, както беше преди десет години. Само името ти е различно, Брамвел Мур — Уайтхол се захили на глас и продължи: — *Барък...* също толкова детинско и безсмислено, както и социалната философия, която проповядваш — крякаш като жаба в джунглата.

Мур преглътна, преди да отговори:

— Бих те убил веднага, мисля, че го знаеш. Но това би било също толкова безрезултатно, както и решенията, които се опитваш да наложиш на родината ни. Ние с теб имаме общ враг. Опитай се да извлечеш от това максимална изгода, *гуспудин фашист*.

— Това е речникът на учителите ти. Сам ли го назубри или те накараха да го прочетеш?

— *Вижте какво!* — прекъсна го сърдито Маколиф. — Можете да се карате, да се обиждате както си искате и даже да се избиеете един друг, хич не ми пука, но аз искам да се върна в хотела! — той се обърна към Барък Мур. — Казвай каквото имаш да кажеш и приключвай с това.

— В това има логика, гуспудин Чарли — каза Мур. — Ще стигнем по-късно... аз, както се изразяват, ще обобщя. Това е кратко обобщение, гуспудине... Вече установихме, че съществуват планове за развитието на голяма част от острова, но хората не са включени в тези планове. Смъртта на доктор Пиърсол го потвърждава. По пътя на логиката стигнахме до извода, че вашето геоложко проучване е свързано с тези планове. Следователно Министерството и Кралското общество — съзнателно или не — прикриват самоличността на финансово заинтересованата страна. По-нататък: тук присъстващият господин Маколиф е запознат с тези факти, защото е свързан с Британското разузнаване чрез презрения Уестмор Талън... Това е обобщението. А по-нататък? — Мур се втренчи в Алекс, очите му напомняха малки черни кратери в огромна планина от тъмна кожа. — Имаме право да научим нещо повече, господин Маколиф.

— Преди да го изпратиш на подсъдимата скамейка, момко — намеси се Сам Тъкър за изненада на Алекс, — не забравяй, че аз не

съм от вашите. Не казвам, че няма да дойда при вас, но засега съм вън от играта.

— Мисля, че ти би трябвало да си не по-малко заинтересован от нас, Тъкър.

Маколиф си помисли, че като изпуска «господин», Мур показва враждебното си отношение към обръщението на Сам «момко». Мур не разбираше, че Тъкър се обръща така към всички.

— Не ме разбирайте погрешно — добави Сам. — Аз съм заинтересован. Само че не бързайте, с приказките... Мисля, че трябва да кажеш какво знаеш, Алекс.

Маколиф погледна първо Тъкър, после Мур и накрая Уайтхол. Холкрофт не му беше дал никакви инструкции какво да прави при такава конфронтация, с изключение на предупрежденията: *«избягвай усложненията», «опирай се на част от истината»*.

— Хората от британското разузнаване и всички, които стоят зад гърба им, са не по-малко заинтересовани да спрат това развитие от вас. Но те имат нужда от информация и мислят, че Халидон разполага с нея. Те искат да се свържат с Халидон. Аз трябва да се опитам да установя контакта.

Алекс не беше сигурен какъв ефект ще окажат думите му, но в никакъв случай не очакваше това, което последва. Грубите черти на Барък Мур, които имаха гротесков вид под огромния му обръснат череп, бавно се промениха и застиналият му израз се смени с развеселеност, а после плътта се набръчка от истинско веселие. Обаче в смеха му прозвучаха нотки на жестокост. Той отвори голямата си уста и от нея се разнесе кашлящ, злобен смях.

От прозореца се чу друг звук, друг смях: по-висок и наподобяващ вой на чакал. Чарлз Уайтхол беше отметнал елегантната си шия назад и беше килнал глава към тавана, а ръцете му бяха скръстени пред ушитото по поръчка сако. Той напомняше кльоцав, черен ориенталски свещеник, развеселен от невежеството на някакъв новак.

Тримата ямайци, които седяха на столовете един до друг, се усмихваха, белите им зъби лъщяха в сянката, а телата им леко се тресяха в безмълвен смях.

— Какво толкова смешно има, по дяволите? — попита Маколиф, раздражен от неопределеното унижение.

— Смешно ли, гуспудине? Много повече от *смешно*. Когато мангустата преследва смъртоносна змия, да не би змията да иска да се сприятели с нея? — Мур пак се изсмя с гадния си смях. — Това противоречи на всякакви природни закони, гуспудине!

— Господин Маколиф, Мур се опитва да ви обясни — намеси се Уайтхол, като се приближи към масата, — колко е нелепо да мислите, че Халидон ще си сътрудничи с англичаните. Това е недопустимо. Именно Халидон прогони англичаните от Ямайка. С две думи, на английското контраразузнаване не може да му се вярва.

— Какво *представява* Халидон? — Алекс наблюдаваше чернокожия учен, който стоеше неподвижно, а очите му бяха вперени в Барък Мур.

— Това е сила — каза тихо Уайтхол.

Маколиф погледна Мур, който се взираше в Уайтхол.

— Това не е много, нали?

— В тази стая никой не може да ти каже повече от това, гуспудине. — Барък Мур премести поглед към Алекс.

Чарлз Уайтхол заговори:

— Няма личности, Маколиф. Халидон е невиджана курия, съд, който няма заседателна зала. Никой не те лъже. Не и за това... Тази малка група тук, тези трима мъже, елитният корпус на Мур, както...

— Ти го казваш, гуспудин Чарли! Ние не използваме тези думи! *Елитен!* — Барък изплю думата.

— Нематериално — продължи Уайтхол. — Смея да твърдя, че в Ямайка за Халидон са чували не повече от петстотин човека, а онези, които познават със сигурност някой от неговите членове, са не повече от петдесет. Тези хора по-скоро биха понесли мъченията на Обае, отколкото да разкрият някого.

— *Обеа!* — Коментарът на Сам Тъкър се съдържаше в интонацията. Той не обичаше шовинистичните религиозни символи — ямайските съответствия на хаитянското вуду, които изпълваха хиляди местни жители с ужас. — Обае е фъшкия, момко! Колкото по-скоро го научат вашите хора от хълмовете и от селата, толкова по-добре за тях!

— Ако си мислите, че го почитат само по хълмовете и по селата, много грешите — каза Уайтхол. — Ние в Ямайка не сме превърнали Обае в туристическа атракция. Прекалено много го уважаваме.

Алекс вдигна очи към Уайтхол.

— *Вие* уважавате ли го? *Вие* вярващ ли сте?

Уайтхол се обърна към Алекс. Погледът му беше разбиращ и леко развеселен.

— Да, господин Маколиф, аз уважавам Обае. Проследих родословното му дърво до майка Африка. Обае произхожда от саваната и джунглите. Казвам уважение, а не обвързване или вяра в него.

— В такъв случай Халидон е организация — Маколиф си извади цигарите. Барък Мур се пресегна и си взе една. Сам Тъкър се наведе напред на стола си. Алекс продължи: — Тайно общество, което има голямо влияние. Защо?... Заради Обае ли?

— Отчасти, гуспудине — отговори му Мур, като си палеше цигарата като човек, който пуши рядко. — Освен това е много богато. Носят се слухове, че притежава несметни богатства, гуспудине.

Маколиф внезапно осъзна очевидното. Той погледна първо Чарлз Уайтхол, после Барък Мур.

— Милостиви боже! Вие сте не по-малко загрижени да стигнете до Халидон от мен! Или от Британското разузнаване!

— Точно така, гуспудине. — Мур загаси току-що запалената си цигара върху масата.

— Защо? — попита Алекс. Отговори Чарлз Уайтхол.

— Ние сме свързани с двама гиганти, господин Маколиф. Единият е черен, другият — бял. Халидон трябва да победи.

[1] 1 миля = 1600 м. — Б.пр. ↑

15.

Срещата в усамотената ферма високо в Сините планини, продължи до два часа сутринта.

Всички се споразумяха за общата цел: контакт с Халидон.

И тъй като мнението на Барък Мур и Чарлз Уайтхол, че Халидон няма да контактува директно с Британското разузнаване, беше убедително, Маколиф се съгласи отсега нататък да си сътрудничи с двамата черни мъже. Барък и неговите «елитни» воители щяха да осигурят допълнителна защита за проучвателния екип. Двама от тримата мъже, които седяха до стената на стаята, щяха да отидат със самолет в Очо Риос и Алекс щеше да ги наеме като носачи.

Дори да подозираха, че знае повече, отколкото им каза, ямайците не го притискаха, помисли си Алекс. Те приеха версията, която той беше разказал вече два пъти на Уайтхол, че първоначално е приел проучването като начало на бъдеща работа, предложена му от Кингстън. Английското контраразузнаване беше допълнително обременявано.

Те сякаш разбираха, че си има собствени грижи, които нямат нищо общо с техните. Само когато беше сигурен, че тези грижи не противоречат на техните интереси, той говореше напълно открито.

Безумно стечение на обстоятелствата го беше въвлякло във война, в която не искаше да участва, но той поставяше едно нещо над всички останали проблеми: безопасността на хората, които беше довел на острова.

... Две неща.

Един милион долара.

От един от двамата врагове. Или от «Дънстоун Лимитид», или от Британското разузнаване.

— В такъв случай от разузнаването не са ти казали кой стои зад съсипването на тази земя — каза Барък Мур. Думите му не бяха въпрос, той продължи веднага: — Тези хора заемат по-високи постове от кингстънските подлизурковци.

— Ако англичаните се доберат до Халидон, те ще им кажат какво знаят — каза Маколиф. — Сигурен съм в това. Те ми казаха само, че искат да обогатят информацията си.

— Което означава, че англичаните смятат, че Халидон знае доста неща — добави замислено Уайтхол. — Чудя се дали са прави.

— Те си имат основания — каза предпазливо Алекс. — Имало е и друг проучвателен екип.

Ямайците знаеха за него. Неговото изчезване беше доказателство или за противопоставянето на Халидон, или случайно нападение на скитаща банда от местни диваци от Кок Пит, която ги беше обрала и убила.

Нямаше как да разберат.

Едната загадка водеше към друга.

Ами Маркиз дьо Шателоро? Защо беше настоял да се срещне с Уайтхол в Савана-ла-Мар?

— Маркизът е невротик — каза Уайтхол. — Той претендира, че интересите му се простират на цялата територия на острова и надуши нещо гнило около това проучване.

— Идвало ли ви е наум, че самият Шателоро е замесен? — обърна се Маколиф към чернокожия учен. — Английското разузнаване мисли така. Талън ми каза днес следобед.

— Ако е така, маркизът не се доверява на колегите си.

— Шателоро спомена ли някой друг от екипа? — попита Алекс, като зачака отговора със страх.

Уайтхол погледна Алекс и му отговори просто:

— Той направи някои намеци, но аз му казах, че не ме интересуват странични въпроси. Той не каза нищо съществено, това го изясних.

— Благодаря.

— Моля.

Сам Тъкър вдигна рунтавите си вежди. Лицето му изразяваше неувереност.

— Какво беше съществено, по дяволите? Какво искаше той?

— Да го информирам за напредъка на проучването. Да му съобщавам всичко ново.

— Защо смяташе, че ще го направите? — Сам се наведе напред в стола си.

— Като начало щеше да ми плати доста. Освен това можеха да възникнат други области, които да го заинтересуват, но, честно казано, няма такива.

— Ха, гуспудине! — прекъсна го Мур. — Разбираш ли, тия си мислят, че могат да купят гуспудин Чарли! Обаче внимават с Барък Мур!

Уайтхол хвърли унищожителен поглед на революционера.

— На теб няма за какво да ти плащат — той отвори сребърната си табакера. Мур се ухили, като я видя. Уайтхол бавно я затвори, постави я отдясно и запали цигарата си с кибритена клечка. — Хайде да продължим. Не ми се ще да прекарам тук цялата нощ.

— Окей, гуспудине — Барък бързо ги погледна. — Ние искаме същото, което искат англичаните. Да открием Халидон — Мур произнесе думата на ямайски диалект: «Холидоун». — Но Халидон трябва да ни потърси. Те трябва да имат сериозна причина да го направят. Ние не можем да ги викаме. Те няма да се разкрият.

— Не разбирам нищо от целия тъп разговор — каза Тъкър, като си палеше тънка пура, — но ако чакате те да ви намерят, има да си седите на задниците доста време.

— Мислим, че има начин. Мислим, че доктор Пиърсол го откри — Мур отпусна рамене, което му придаде несигурен вид, сякаш не знаеше какви думи да употреби. — От няколко месеца доктор Пиърсол се опитваше да... определи Халидон. Да го разкрие, да го разбере. Той задълба в историята на карибския район, на Арауак, на Африка. Търсеше смисъл — Мур замълча и хвърли поглед на Уайтхол. — Той прочете книгите ти, гуспудин Чарли. Аз му казах, че си долен лъжец, черна овца. Той каза, че в книгите си пишеше истината...

Доктор Пиърсол събра парчетата мозайка от много дребни неща, той така казваше. Книжата му са в Карик Фойл.

— Един момент — Сам Тъкър беше ядосан. — С Уолтър доста си поговорихме през тия два дни — и в Марта Брей, и в самолета, и в «Шератон». Той не спомена нищо подобно. Защо? — Тъкър впери поглед в седналите до стената ямайци, двамата, които го бяха съпровождали от Монтего Бей.

Отговори му негърът, който беше говорил в шевролета.

— Той щеше да го направи, гуспудине. Но се бяхме споразумели да изчакаме господин Маколиф. Човек не обича да повтаря често

такива истории.

— Какво беше открил той в мозайката? — попита Алекс.

— Само една част, гуспудине — каза Барък Мур. — Само една част от мозайката беше завършена. Но доктор Пиърсол имаше няколко теории. Първо, че Халидон е издънка на коромантийското племе. Те се усамотили след Маронските войни, понеже не приемали договорите, според които маронският народ — Коромантиите — трябвало да залавят избягали роби и да ги предават на англичаните. Халидон нямало да се превърне в ловец на събратята си африканци, за да спечели награда. Десетилетия наред те водели скитнически живот. После, може би преди двеста — двеста и петдесет години, се установили на едно място. Неизвестно и недостъпно за външни хора. Но те не се изолирали от външния свят. Избрани мъже били изпращани при другите хора, за да направят това, което старците смятали за редно. Това продължава така до ден-днешен. Те си взимат жени отвън, които им раждат деца, и така избягват проблемите с кръвосмешението... И две последни неща: обществото на Халидон е високо в планините, където вятърът е силен, Пиърсол беше сигурен в това. И последно, Халидон притежава големи богатства... Това са парчетата от мозайката, много от тях липсват.

Известно време всички мълчаха. След това Тъкър наруши тишината.

— Историята е страхотна — каза Сам, — но не съм сигурен, докъде ще ни отведе. Това, което знаем за тях, няма да ги накара да се покажат. А вие казвате, че не можем да ги преследваме. По дяволите! Ако това... племе живее в планините от двеста години и никой не го е намерил, едва ли ще успеем и ние, момко! Какъв е «начинът», който е открил Уолтър?

Отговори му Чарлз Уайтхол.

— Ако изводите на доктор Пиърсол са верни, *начинът* е да се запознаем с тях, господин Тъкър.

— Бихте ли ни обяснили това? — попита Алекс.

Внезапно ерудираният учен показа една неочаквана страна от себе си, като заприлича на наемник.

— Мисля... Барък Мур би трябвало да го обясни. Аз смятам, че отговорът е в това, което каза той преди няколко минути. Че Халидон трябва да има сериозни причини, за да се свърже с нас.

— Ти си прав, гуспудине. Доктор Пиърсол беше сигурен, че ако Халидон чуе, че неговото съществуване и голямото му богатство са потвърдени от малка групичка заслужаващи доверие хора, те ще изпратят емисари. Доктор Пиърсол вярваше, че те охраняват богатството си повече от каквото и да било. Но те, несъмнено, трябва да бъдат убедени... Това е начинът.

— Кого ще убеждавате? — попита Алекс.

— Някой трябва да отиде до Марон Таун, на границата на Кок Пит. Този човек трябва да поиска аудиенция при Полковника на мароните, да предложи голяма сума пари. Доктор Пиърсол вярваше, че този човек, чиято титла се предава от поколение на поколение в една и съща фамилия, е единствената връзка с Халидон.

— Значи историята трябва да му се разкаже на него, така ли?

— Не, господин Маколиф, не, гуспудине! Дори на Полковника на мароните не трябва да му се вярва. Във всеки случай това няма да му говори нищо. В проучванията на доктор Пиърсол се намекваше, че Халидон е запазил открита връзката си с африканските братя. Това се наричало «нагаро»...

— Думата е от езика акваму — намеси се Уайтхол. — Този език е изчезнал, но е послужил като основа за диалектите ашанти и мосай-гусо. «Нагаро» е абстрактна дума, която се превежда най-точно като «материализиран дух».

— Дух... — Алекс започна да повтаря фразата, но след това спря. — Доказателство... доказателство за нещо реално.

— Да — отговори Уайтхол.

— Къде е то? — попита Маколиф.

— Доказателството е в значението на една друга дума — каза Барък Мур. — Значението на думата «Халидон».

— Какво е то?

— Не знам...

— *По дяволите!* — избухна Сам Тъкър.

Барък Мур вдигна ръка, за да го накара да млъкне.

— Пиърсол го откри. То трябва да бъде предадено на Полковника на мароните. А той трябва да го занесе в планините.

Маколиф стисна зъби, той се контролираше, доколкото можеше.

— Не можем да предадем нещо, с което не разполагаме.

— Ще го имате, гуспудине. — Барък погледна Александър. — Преди един месец доктор Пиърсол ме заведе в дома си в Карик Фойл. Той ми даде инструкции. Ако се случеше нещо с него, аз трябваше да отида на едно място в гората, която се намираше на негова земя. Запомних мястото, гуспудине. Там, дълбоко под земята, има пакет, увит с платно. В пакета има хартия. На нея е написано значението на Халидон.

Шофьорът, който ги закара обратно в Кингстън, беше ямаецът, явно втори по ранг след Барък Мур. Същият негър, който беше говорил по пътя към самолетната площадка. Казваше се Флойд. Чарлз Уайтхол седна на предната седалка до него, а Алекс и Сам Тъкър се разположиха отзад.

— Ако ви потриват оправдания — обърна се Флойд към всички, — кажете, че е имало дълго събрание във връзка с оборудването на екипа в склада на Министерството. Те са на «Крофорд стрийт», до доковете. Това ще бъде потвърдено.

— С кого сме се срещали? — попита Сам.

— С човек на име Латъм. Той отговаря за...

— *Латъм?* — намеси се Алекс, който си припомни ясно телефонния разговор с представителя на министерството от същия следобед. — Той е...

— Знаем — прекъсна го Флойд, като му се ухили в огледалото за обратно виждане. — Той е от нашите, гуспудине.

Алекс влезе в стаята колкото можа по-тихо. Беше почти 3,30, «Кортли Менър» беше притихнал, нощните игри бяха приключили.

Тихо затвори вратата и тръгна по мекия килим. В стаята на Алисън светеше, а вратата ѝ беше открената трийсетина сантиметра. Собствената му стая беше тъмна. Алисън беше загасила всички лампи; те светеха, когато беше излязъл преди пет часа.

Защо го беше направила?

Той приближи откренатата врата, като си сваляше сакото.

Зад гърба си чу щракане и се обърна. След секунда нощната лампа светна и заля стаята с приглушена светлина, която беше по-ярка само близо до лампата.

Алис седеше изправена в леглото му. Той видя как дясната ѝ ръка сграбчи малкото смъртоносно оръжие, «осигурено от лондонската полиция». Тя го държеше отстрани, закрито със завивките.

— Здравей, Алекс.

— Здравей.

Той се почувства неловко.

— Останах тук, защото си помислих, че твоят приятел Тъкър може да се обади и да не чуя телефона.

— Би могла да измислиш и по-добра причина — той се усмихна и се приближи към леглото. Тя вдигна капсулата и я зави. Последва същото щракване както преди няколко секунди. Тя остави странното оръжие на нощната масичка.

— Освен това исках да поговорим.

— Това звучи като заплаха — той седна. — Не успях да ти се обадя... всичко стана толкова бързо. Сам дойде, той просто влезе през проклетите врати във фойето и се зачуди защо съм се притеснявал толкова... После, докато се регистрираше, се обади Латъм. Той доста се е разтичал, мисля, че го раздвижих с идеята да тръгна за Очо Риос още утре. Има много части от оборудването, които не са закарани в Боскобел...

— Телефонът ти не е звънял — прекъсна го тихо Алисън.

— Какво?

— Господин Латъм не се е обаждал в стаята ти.

Маколиф беше подготвен, той не беше забравил тази *дребна подробност*.

— Защото бях казал да му предадат, че сме на вечеря. Щяха да ме повикат в ресторанта.

— Това е много добре, Алекс.

— Какво ти става? Казах на служителя да ти се обади и да ти обясни. Ние наистина бързахме, Латъм каза, че трябва да отидем в склада... на «Крофорд стрийт», до доковете... преди да ги затворят за през нощта.

— Това не беше много добре. Би могъл да го направиш по-убедително.

Маколиф забеляза, че Алисън е напълно сериозна и ядосана.

— Защо говориш така?

— Не са ми се обаждали от рецепцията, *чиновникът* не ми е обяснил нищо...

Алисън произнесе думата «чиновник» с американски акцент, като подчерта различното й звучене от английското произношение.

— Това е обидно. Обади ми се някакъв «помощник» на господин Латъм. И него не го биваше особено. Той не знаеше какво да ми отговори, когато поисках да говоря с Латъм. Той не го очакваше... Знаеше ли, че Джералд Латъм живее в «Барбикън», квартал на Кингстън? Има го в телефонния указател.

Момичето млъкна. Последва напрегнато мълчание. Алекс заговори тихо. Той каза:

— Той си е бил вкъщи.

— Той си беше вкъщи — отговори Алисън. — Не се безпокой. Той не знаеше кой се обажда. Първо говорих с някаква жена, а когато той вдигна телефона, затворих.

Маколиф си пое дълбоко дъх и бръкна в джоба на ризата си, за да си извади цигарите. Той не беше сигурен, че има какво да каже.

— Съжалявам.

— Аз също — каза тя тихо. — Утре сутринта ще подам официална молба за напускане. Ще трябва да приемеш разписка за парите за билета и всички други разходи, за които отговарям. За известно време ще имам нужда от всичките си пари. Сигурна съм, че ще си намеря работя.

— Не можеш да постъпиш така — Маколиф усети, че изговаря думите високо и силно, и разбра причината. Алисън наистина искаше да напусне екипа, тя щеше да го направи. Ако мотивите ѝ да дойде в Ямайка не бяха такива, каквито беше казала-, тя не би си тръгнала. — За бога, не можеш да напуснеш, защото съм те излъгал къде съм прекарал няколко час! По дяволите, Алисън, ти не можеш да ми държиш сметка!

— О, я не се дръж като надуто, засегнато магаре! И за това не те бива... Няма пак да се лутам в този лабиринт, до гуша ми е дошло от него. Никога вече, чуваш ли! — внезапно гласът ѝ заглъхна, тя притаи дъх и в очите ѝ се появи страх: — Не издържам повече!

Той я погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти подробно ми описа дългия си разговор с ямайската полиция днес следобед. Седалището им, участъка, полицаите... много подробно, Алекс. След като затворих телефона на Латъм, им се обадох. Те не бяха чували за теб!

16.

Той знаеше, че ще се наложи да започне разказа си отначало — от самото начало на тази безумна история. Налагаше се да ѝ каже истината. Изпита облекчение при мисълта, че ще трябва да я сподели.

Цялата истина, така че тя да разбере смисъла, ако изобщо имаше някакъв смисъл. Той го направи.

И докато разказваше историята, усети, че отново се опитва да разбере всичко. Той говореше бавно, всъщност дори монотонно, като объркан човек.

Разказа за странното писмо на «Дънстоун Лимитид», което го беше накарало да отиде от Ню Йорк в Лондон, за човека на име Джулиан Уорфийлд. За «финансовия експерт» в хотел «Савой», чиято пластмасова карта го представяше като «Холкрофт, Р. С., Британско разузнаване». За напрегнатите дни, когато той живееше в два свята, които отричаха собствената си реалност, за подготовката си, за тайните срещи, за смяната на коли, за наемането на екип под изцяло фалшиво прикритие. За паникьосания, слаб Джеймс Фъргюсън, нает да шпионира проучването от човек на име Артър Крафт младши, който не беше доволен от положението си на един от най-богатите хора в Ямайка. За арогантния Чарлз Уайтхол, чиято начетеност и познания не можеха да го издигнат над фанатичната преданост на някаква износена, стара и презряна концепция. За болния от артрит дребен жител на острова, чиято френска и африканска кръв му бяха проправили път в ямайската аристокрация и английското разузнаване през «Итън» и «Оксфорд».

За разказа на Сам Тъкър за промяната у Уолтър Пиърсол, антрополога, превърнат от «островната треска» в самопровъзгласен пазител на тропичната си светиня.

И накрая за наемника революционер с обръснатата глава на име Барък Мур. И за това, как всички търсят «невижданата курия», наречена «Халидон».

Безумие. Но всичко беше много, много истинско.

Слънцето разпръскваше снопове ранна светлина в плуващите сиви облаци над Сините планини. Маколиф седеше на балконската врата, влажният аромат на ямайското утро се носеше от влажната земя и от високите палми, като охлаждаше ноздрите и кожата му.

Почти беше приключил. Те бяха говорили — всъщност той беше говорил час и четиридесет и пет минути. Оставаше само маркиз дьо Шателоро.

Алисън все още седеше на леглото, облегната на възглавниците. Очите ѝ бяха уморени, но тя не сваляше поглед от него.

Той се чудеше какво ли ще каже тя — или какво ще направи — когато спомене Шателоро. Това го плашеше.

— Ти си уморена, аз също. Защо не довършим сутринта?

— Вече е сутрин.

— Тогава по-късно.

— Не искам. Предпочитам да чуя всичко наведнъж.

— Остана още малко.

— Тогава предполагам, че си запазил най-хубавото за края. Права ли съм? — Алисън не можеше да скрие тихата паника, която изпитваше. Тя отклони поглед от него и се взря в светлината, която нахлуваше през вратата на балкона. Сега беше по-светло. Светлината представляваше странна смесица от пастелно жълто и топло оранжево и беше типична за ямайското утро.

— Знаеш, че се отнася за теб...

— Разбира се, че го знам. Още снощи разбрах — тя се обърна към него. — Не исках да го призная пред себе си... но го знаех. Всичко изглеждаше прекалено просто.

— Шателоро — каза той тихо. — Той е тук.

— О, господи — прошепна тя.

— Той не може да те докосне. Повярвай ми.

— Той ме е проследил. О, господи...

Маколиф стана и се приближи до леглото.

Той седна на ръба и нежно я погали по косата.

— Ако мислех, че той може да ти навреди, никога нямаше да ти кажа. Просто щях да го... отстраня.

«О, Господи», помисли си Алекс. Колко лесно му идваха новите думи. Дали скоро нямаше да започне да казва «ще го убия» или «ще го елиминирам»?

— Всичко е било програмирано от самото начало. Те са ме манипулирали — тя гледаше към балкона, оставяйки ръката му да я гали отстрани по лицето, сякаш не я забелязваше. — Трябваше да разбере, те не оставят човек да се измъкне ей така.

— Кои?

— Всички те, скъпи — отговори тя, взе ръката му и я притисна към устните си. — Можеш да ги наричащ както искаш, имената нямат значение. Писмата, номерата, официалните глупости... Аз бях предупредена, не мога да се оправдая, че не съм знаела.

— Как? — той я притегли надолу, като я накара да го погледне. — Как беше предупредена? Кой те предупреди?

— Една нощ в Париж. Преди не повече от три месеца. Бях приключила последните записи на... нелегалния карнавал, както го наричаме.

— Интерпол?

— Да. Срецнах един човек и жена му. Всъщност това стана в една чакалня. Не трябваше да се случва. Изолацията е ужасно важна, но някой беше объркал стаите... Те бяха англичани. Решихме да вечеряме заедно... Той беше дилър на «Порше» от Маклесфийлд. Те двамата бяха на края на силите си. Него го бяха хванали, защото стоката, с която работеше, колите, беше използвана за транспортиране на крадени сертификати за акции от европейските борси. Всеки път, кога: то си мислел, че се е измъкнал, намирали причини да го накарат да продължи — обикновено не му ги съобщавали. Това траело близо три години, той почти се беше побъркал. Те смятаха да напуснат Англия и да отидат в Буенос Айрес.

— Винаги е можел да откаже. Не са могли да го накарат насила.

— Скъпи, не бъди наивник. Всяко име, което научиш, е още една въдица. Всеки нов метод на работа, за който събщиш, е допълнение към твоя опит — Алисън се засмя тъжно. — Ти си навлязъл в полето на информаторите. Самият ти си белязан.

— Ще ти повторя: Шательоро не може да те пипне.

Тя помълча, преди да осъзнае думите и безпокойството му.

— Може да ти се стори странно, Алекс. Искам да кажа, аз не съм смела и не преливам от кураж, но не се страхувам особено от него. Страшното... това, което ме плаши, са *те*. Те няма да ме оставят да се измъкна. Независимо от обещанията, споразуменията или гаранциите.

Те не могат да ги спазят. Някой забутан файл или компютър ще се задействат и *името му* ще изскочи, а моето ще се появи автоматично в данните. Това е то: фактор X плюс фактор Y, в резултат — животът ти не ти принадлежи. Това никога не спира. Непрекъснато изживяваш страха.

Алекс я хвана за раменете.

— Няма такъв закон, Алисън. Можем да си вземем куфарите и да си тръгнем.

— Скъпи, скъпи... Ти не *можеш*. Не разбираш ли? Не и по този начин. Те те държат със споразуменията, с безбройните файлове с твоите думи... ти не можеш да се отречеш от думите си. Когато пресичаш границите, имаш нужда от документи; за да работиш, ти трябва препоръки. Когато трябва да караш кола или да вземеш самолет, или да си внесеш парите в някоя банка... Те имат всичките оръжия. Не можеш да се скриеш от тях.

Маколиф я пусна и се изправи. Той взе гладкия лъскав флакон с газ от масичката до леглото и разгледа надписа и отбелязаната дата на производство. После се приближи до вратата на балкона и инстинктивно си пое дълбоко дъх; във въздуха се усещаше слаб, съвсем слаб аромат на ванилия с лек дъх на някаква подправка.

Лосион и ванилия.

Ямайка.

— Грещиш, Алисън. Няма защо да се крием. Поради много причини трябва да довършим започнатото, тук си права. Но грещиш с изводите. Това ще свърши — той пак се обърна към нея. — Повярвай ми.

— Бих искала. Наистина искам, но не виждам как.

— Като в старата детска игра. Нападай пръв. Холкрофтовците и Интерпол ни използват, защото се страхуваме. Знаем какво могат да направят с онова, което наричаме добре подреден живот. Това е законно, те са копелета и си го признават... Но замисляла ли си се някога каква злина можем да им направим ние? Това също е законно, защото и ние можем да бъдем копелета. Ще го разиграем, но ще си прикриваме фланговете. И когато играта свърши, ние ще сме свършили с тях.

Чарлз Уайтхол седеше на стола, на масата до него имаше малка чашка перно. Беше шест часа сутринта, а той не си беше лягал. Нямахме смисъл да се опитва да заспи, сънят нямаше да дойде.

Два дни на острова и раните отпреди десет години пак го боляха. Той не го беше очаквал. Смяташе, че ще може да контролира всичко, а не да бъде контролиран.

Сега врагът беше различен от враговете, за които се беше подготвял десет години. Сега той не беше управата на Кингстън и беше може би по-лош от радикали като Барък Мур. Това беше нов враг, също толкова заслужаващ презрение, но несравнимо по-могъщ, защото той имаше средствата да контролира любимата му Ямайка.

Контрол чрез корупция, пълно притежаване чрез... собственост.

Той беше излъгал Александър Маколиф. В Савана-ла-Мар Шательоро открито призна, че е част от заговора в областта Трелоуни. Хората от Британското разузнаване бяха прави. Богатството на маркиза беше съществено за развитието на дивата местност на северния бряг и в Кок Пит и той възнамеряваше да се погрижи то да бъде защитено. Чарлз Уайтхол беше първата линия на защитата му и ако се провалеше, маркизът щеше да бъде съсипан. Това беше всичко. Шательоро го каза съвсем ясно. Той седеше срещу него, усмихваше се с галската си усмивка и цитираше факти... и имена на нелегалната мрежа, която Уайтхол развиваше на острова, през последните десет години.

Той беше приключил разказа си с най-опасната информация: графика и методите, които Чарлз и неговата политическа партия смятаха да следват по пътя към завземането на властта в Кингстън. Установяването на военна диктатура с един цивилен лидер, на когото да се подчиняват всички. Титлата му щеше да бъде Преторий на Ямайка, а човекът — Чарлз Уайтхол.

Ако в Кингстън научеха тези неща... е, в Кингстън щяха да реагират.

Но Шательоро му обясни, че индивидуалните им цели всъщност не са различни. В области като философията, политиката, финансите интересите им се допираха. Но първостепенна важност имаше дейността на северния бряг. Това беше спешно, то щеше да им открие пътя за всичко друго.

Маркизът не назова съдружниците си — Уайтхол остана с определено впечатление, че Шательоро не е напълно сигурен кои са те,

но беше ясно, че той им няма доверие. От една страна, изглежда, се съмняваше в мотивите им, а от друга — ставаше дума за способности. Заговори за предишна намеса и пречки, но не се спря на фактите.

Те явно се отнасяха за първото пътуване.

Какво беше станало?

Дали Халидон беше виновен за това?

Дали Халидон *можеше* да пречи?

Дали Халидон наистина съществуваше?

Халидон.

Той трябваше да проучи документите на Пиърсол, Да отдели екзотичните фантазии на чужденците от реалността на острова. Преди десет години Рас Тафарианите бяха символ на страха от африканците, преди да се разбере, че са дрогирани хлапета с кал в косата и общо желание да се спасят от работа. После се появиха Покоманиа-ните с брадатите си свещеници, които вкараха сексуалната оргия в абстрактните добродетели на християнската етика — социално-религиозно извинение на промискуитета. Или пък сектите на анансите — последователи на отдавна забравената вяра Ашанти, че целият човешки напредък се крие в мъдростта на паяка.

Имаше много такива. Те често бяха метафизични и параноични, фрагментарни и мъгляви.

Дали Халидон — Холидоун — се различаваше от тях?

Всъщност Чарлз Уайтхол не се интересуваше от това. Интересуваше го собственото му оцеляване, осъществяването на плановете му. Целите му бяха да задържи Шателъоро на острова и да разкрие структурата на неговата финансова йерархия.

И да се разправи с първия си враг Барък Мур.

Да се разправи и с двамата си врагове. С враговете на Ямайка.

Джеймс Фъргюсън потърси ключа на нощната лампа. Той събори един пепелник и една чаша и двете се счупиха на пода. През дръпнатите завеси се процеждаше светлина. Усещаше я въпреки ужасната болка в очите, главата и двете слепоочия. Направо го заслепяваше. Закри лицето си от лампата и си погледна часовника. Беше 6:15.

О, господи! Толкова го болеше главата, че от ъглите на очите му потекоха сълзи. Пристъпите на болка бяха остри и съсипващи. Те се спускаха по шията му и притискаха раменете и дори ръцете. Стомахът му се беше свил, ако се съсредоточеше върху него, щеше да се почувства зле и да повърне.

Той не се беше преструвал що се отнася до алкохола, който беше погълнал предната вечер. Този път Маколиф не можеше да го обвинява, че симулира. Беше се напил. Беше препил. И си имаше причина.

Той беше превъзбуден.

Артър Крафт му се беше обадил паникьосан. *Паникьосан!*

Крафт младши беше спипан. Маколиф беше открил стаята, където го записваха, и пребил някого, *физически го беше пребил!* Крафт се беше развикал по телефона. Той искаше да знае откъде Маколиф е научил името му.

Не беше от него! Разбира се, че не е от него. Той нищо не му е казал.

Крафт беше беснял, проклинал проклетия негър с магнетофона, убеден, че черният гадняр е признал всичко на Маколиф. Добавил бе, че проклетото негро никога няма да стъпи в съд.

— Ако се стигне до това. *Ако се стигне до това.*

— Ти никога не си ме виждал — беше изкрещял Крафт младши. — Никога не сме говорили! Никога не сме се срещали! Разбери това ясно, треперещ кучи сине!

— Разбира се... разбира се, господин Крафт — отговори той. — Но, сър, ние... ние говорихме, нали? Това няма да промени нищо.

Той беше шашнат, но беше изрекъл тези думи. Спокойно, без наблягане. Но съобщението му стана ясно.

Артър Крафт младши се намираше в неудобно положение. Той не биваше да крещи, би трябвало да се държи любезно. Може би дори внимателно.

В края на краищата те бяха говорили...

Крафт беше разбрал. Това си пролича първо в мълчанието му, после се потвърди от следващото му изказване.

— Ще поддържа връзка.

Всичко беше толкова просто. И ако Крафт младши искаше нещо по-различно, и не му харесваше истината, ами той контролираше

невероятно богата организация. Сигурно щеше да му се намери нещичко за един много, *много* талантлив ботаник.

Когато затвори телефона снощи, Джеймс беше усетил вълна на спокойствие, като спокойната увереност, която изпитваше в лабораторията, когато очите и умът му наистина бяха много сигурни.

Трябваше да внимава, но можеше да го направи.

Когато осъзна това, се напи.

А сега го боляха главата и стомахът. Но той можеше да понесе болката. Всичко щеше да се промени.

Погледна си часовника. Проклетия си «Таймекс». Беше 6:25. Часовникът беше евтин, но точен.

Вместо «Таймекс» в бъдеще можеше да си купи «Пиаже Крономитър» и нов, много скъп фотоапарат. И да си открие истинска банкова сметка.

И нов живот.

Ако е предпазлив.

Телефонът до главата на Питър Йенсен иззвъня, но жена му го чу първа.

— Питър... Питър! За бога, *телефонът*.

— Какво?... Какво има, старото ми момиче? — Питър Йенсен премигна. Стаята беше тъмна, но зад дръпнатите завеси се виждаше светлина.

Телефонът иззвъня отново. Звукът беше остър, както звънят обикновено хотелските централи. Бързането дразнеше гостите.

Питър Йенсен се протегна и светна лампата. Пътническият часовник показваше осем без десет.

Острият звън прозвуча отново, този път по-продължително.

— По дяволите! — изруга Питър, когато разбра, че апаратът е зад лампата, и той ще трябва да се пресегне по-далече. — Да, да? Ало?

— Господин Питър Йенсен, моля? — произнесе непознат мъжки глас.

— Да. Какво има? Йенсен е на телефона.

— Обаждаме се от «Кейбъл интернешънъл», господин Йенсен. Преди няколко минути получихме телекс за вас от Лондон. Да го прочета ли? Пише, че е спешно, сър.

— Не! — отговори Питър бързо и твърдо. — Не, не го правете. Очаквах този телекс, предполагам, че е доста дълъг.

— Да, сър, наистина.

— Просто ми го изпратете веднага, ако обичате. Можете ли? В «Кортли Менър», стая 401. Няма нужда да се обаждате на рецепцията.

— Разбирам, господин Йенсен. Веднага. Ще трябва да платите за непредвиден...

— Разбира се, разбира се — прекъсна го Питър. — Просто го изпратете, ако обичате.

— Да, сър.

Пратеникът на «Кейбъл интернешънъл» пристигна след двадесет и пет минути. Няколко мига преди това те бяха получили от обслужване по стаите закуска от пъпеш, чай и бисквити. Питър Йенсен разгъна телекса, който се състоеше от две страници, от своята страна на масата. В ръката си той държеше молив.

Рут седеше срещу него. Тя вдигна лист хартия и започна да я проучва над ръба на чашата си. Тя също държеше молив отстрани до чинийката си.

— Името на фирмата е «Паркхърст» — каза Питър.

— Проверявам — каза Рут и остави чая си. Тя остави листа настрана, взе молива и отбеляза нещо на хартията.

— Адресът е «Шефийлд Бай дъ Глен» — погледна я Питър.

— Продължавай — отговори Рут, като отбеляза още нещо.

— Оборудването, което трябва да се провери, са микроскопи.

— Много добре — Рут постави трети знак отляво на страницата, след това хвърли поглед в дясната половина. — Готов ли си?

— Да.

Рут Уелс Йенсен, палеонтоложка, продължи да цитира цифри. Съпругът ѝ започна от горната част на телекса и ограда няколко думи с молива си. Той няколко пъти молеше жена си да повтори някоя цифра. Когато тя го правеше, той ги броеше от предния кръг и заграждаше друга дума.

След три минути те бяха приключили заниманието си. Питър Йенсен отпи глътка чай и си препрочете телекса. Жена му си намаза сладко върху две бисквити и покри чайника.

«Уорфийлд пристига следващата седмица. Той е съгласен. Свързали са се с Маколиф.»

ЧАСТ ТРЕТА

17.

На Маколиф непрекъснато му идваха наум думите на Холкрофт: *«Ще разбереш, че е напълно приемливо да работиш на различни нива. Всъщност тази способност се развива естествено, дори инстинктивно. Ще откриеш, че си склонен да разпределяш задачите си»*.

Агентът на Британското разузнаване се беше оказал прав. На деветия ден от проучването и Алекс откри, че понякога часове наред не мисли за нищо друго, освен за непосредствената си работа.

Оборудването беше прекарано с камиони от самолетната площадка «Боскобел» направо през Пуерто Рико до залива «Дискавъри». Алекс, Сам Тъкър и Алисън Бут отлетяха за Очо Риос преди останалите и си позволиха три дни лукс в «Сан Суси», докато Маколиф набираше хора. Двама от петимата, които нае, бяха кандидатите от усамотената ферма високо в Сините планини. Алекс откри, както и беше очаквал, че Сам и Алисън се разбират извънредно добре. И двамата бяха от онези хора, които всички харесваха, всеки от тях притежаваше лек хумор, и двамата бяха професионалисти. Освен това Алекс нямаше причина да крие от Сам факта, че с Алисън са любовници. Както го формулира Сам: «Щях да бъда шокиран, ако не бяхте, Александър».

За Маколиф одобрението на Сам беше важно. Алисън изобщо не биваше да остава сама, докато го няма. При никакви обстоятелства. Никога.

Сам Тъкър беше идеалният защитен ескорт. Алекс осъзнаваше, че той далеч го превъзхожда. Тък — най-неизтощимият човек, когото беше познавал някога, а също и горе-долу най-коравият. Той притежаваше агресивност, която се превръщаше в жестокост, когато го предизвикваха. Никой не би искал да има за враг подобен човек. Когато той се грижеше за нея, Алисън беше в абсолютна безопасност.

Четвъртият им ден в Очо Риос беше първи ден на същинското проучване. Екипът се разположи в един приятен крайбрежен мотел, наречен «Бенгал Корт», на половината път между Пуерто Секо и

залива Рио Буено. Работата започваше малко след шест сутринта. Първата цел на проучването беше пълното разграфяване на крайбрежната ивица, Алекс и Сам Тъкър работеха с уредите.

Те разположиха по крайбрежната ивица азимути и ъгломери, които да регистрират данните. Демаркационните линии, които показваха градусите на ъглите, бяха съпоставени със схемите на брега, осигурени от ямайския институт. Тези схеми бяха големи, отнасяха се само за определени сектори и бяха неточни. Ставаха за пътни карти и за навигация на малки корабчета, но не и за геофизични цели. За да установи точните параметри, Маколиф взе звукови геодоизмерватели, които разпространяваха звукови вълни напред-назад между инструментите, като даваха почти идеални данни. Всеки контур, всяка височина бяха отбелязани както на звуковите графи, така и на ъгломерите.

Тази подготовка беше досадна, трудоемка и ги караше да се потят под горещото слънце. Единственото облекчение беше неизменното присъствие на Алисън, колкото и да се опъваше тя. Обаче Алекс остана непреклонен. Той инструктира двамата подчинени на Барък Мур изобщо да не се отдалечават на повече от сто ярда от нея, а после нареди на Алисън да не излиза от полезрението му.

Това изискване беше невъзможно и Маколиф осъзнаваше, че не може да продължава така повече от няколко дни. Алисън си имаше работа; тя не беше обемна, докато се намираха в крайбрежната зона, но същинската ѝ задача щеше да започне, когато навлезе в острова. Но всичките начинания се изпълняваха трудно под натиск, а той не беше в състояние да се абстрахира от този конкретен проблем така лесно, а и не искаше.

«Много скоро личните ти антени ще се задействат автоматично. Тяхната функция ще ти стане втора природа. Всъщност ще влезеш в ритъм. Това е свързващото звено между отделните ти цели. Ще го осъзнаеш и постепенно ще си достигнеш определена степен на вяра в собствените си сили.»

Холкрофт.

Но не и през първите няколко дни, когато изобщо не можеше да се говори за вяра в себе си.

Все пак му беше обещал, че страхът ще намалява... малко по малко, неусетно. Алекс смяташе, че това се дължи на постоянната

физическа активност и на факта, че *може* да изисква хора като Сам и «специалните части» на Барък Мур да стоят на пост край Алисън. Освен това той можеше да обърне глава във всеки момент и да я види в малка лодка на брега как отчупва парчета скала и дава инструкции на един от работниците за използването на сонда.

Но все пак не бяха ли това неговите антени? И не беше ли намаляването на страха началото на вярата в себе си?

Р. С. Холкрофт. Презреният кучи син. Манипулатор. Изразител на истини.

Но не и на цялата истина.

Областта около Брако Бийч криеше опасности. На стотици метри се простираше коралов пласт, който стигаше до вълнолома. Маколиф и Сам Тъкър се промъкнаха над острите като бръсначи миниатюрни възвишения от океански полипи и монтираха геодометрите и камерите си. И двамата си докараха дребни наранявания, мускулна треска и схванати гърбове.

Това се случи на третия ден, който беше ознаменуван с появата на Алисън. Тя някак си управляваше една плоскодънна рибарска лодка и заедно с двамата си пазачи караше към рифа закуска за пикник, която се състоеше от студено пиле.

Последва един приятен час на възможно най-неприятното за пикник място, което може да си представи човек.

Черният революционер, Флойд, който беше докарал лодката през опасните коралови пространства, лаконично отбеляза, че заливът е по-равен и далеч по-сух.

— Но после ще трябва да се промъкват обратно през целия този път — отговори Алисън, като си придържаше широкополата слънчева шапка.

— Гуспудине, ти имаш добра жена! — забеляза колегата на Флойд, огромен мълчалив негър на име Лорънс.

Петимата кацнаха — положението им не би могло да се опише другояче — върху най-високите ръбове на корала. От основата на рифа се издигаха струйки вода, които създаваха бледи дъгоцветни призми в дълбините. Далеч навътре се разминаваха два товарни кораба, единият — към открито море, а другият — към доковете на изток от залива Рънауей. Един луксозен параход за дълбоководен риболов се плъзгаше на няколкостотин ярда пред тях. Пътниците му сочеха с учудване към

странната гледка, която представляваха петимата души, излезли на пикник върху един риф.

Маколиф наблюдаваше как реагираха колегите на учудването на пътниците. Сам Тъкър стана, посочи корала и изкрещя:

— Диаманти!

Фloyd и Лорънс, чиито черни мускулести тела бяха голи до кръста, също се развикаха. Лорънс откърти едно парче корал и го метна на Тъкър, който го хвана и пак се провикна:

— Двадесет карата!

Алисън, облечена със сини джинси и лека блуза, също се включи в глупавата игра. Тя церемониално прие парче корал, предложено ѝ от Сам, и го вдигна в протегнатата си ръка, като че ли представляваше скъп пръстен. През рифа премина кратък порив на бриз, Алисън изпусна камъка, като се опитваше да си задържи шапката, чиято периферия беше грабната от вятъра. Не успя: шапката се плъзна и изчезна зад едно малко коралово възвишение. Преди Алекс да се изправи и да тръгне да я търси, Лорънс скочи на крака, уверено прескочи скалите и слезе във водата. След няколко секунди се върна с шапката, която сега беше подгизнала. Без никакво усилие се покатери обратно на скалата и я подаде на Алисън.

Целият инцидент трая не повече от десет секунди.

— Пазете си шапката на главата, мис Алисоун. Туй слънце много топли, гори кожата като печено пиле, гуспудине.

— Благодаря, Лорънс — каза любезно Алисън, като си наместваше мократа шапка на главата. — Ти прескочи този риф като игрище за голф!

— Лорънс много го бива да носи пръчките за голф, мис Алисън — каза с усмивка Floyd, който си седеше. — В голф клуба Негрил много го обичат, нали така, Лорънс?

Лорънс се ухили и погледна хитро Маколиф.

— Ей, гуспудине. В Негрил те се питат за мен. Аз мамя добре, гуспудине. През сичкото време им вадя топките от лоши места на убава трева. Мисля, всички знае. Се питат за Лорънс.

Сам Тъкър се изхили, докато седеше.

— През цялото време ти дават големи бакшиши, предполагам.

— Много добри бакшиши, гуспудине — съгласи се Лорънс.

— А сигурно има и нещо друго — добави Маколиф, като гледаше Флойд и си припомняше изключителната репутация на голф клуба Негрил. — През цялото време много информация.

— Да, гуспудине — Флойд се усмихна съзаклятнически. — Както казват: Богатите жители на Уестмор говорят много, когато играят голф.

Алекс замълча. Цялата сцена беше странна. Те петимата ядяха студено пиле на един коралов риф, на триста ярда от брега, играеха си на детински игри с минаващите пътници и се бързиха за тайното събиране на информация от игрите на голф.

Двама черни революционери, наемници от хълмовете. Един търсач на късмет, прехвърлил средната възраст (Сам Тъкър би се противопоставил на това клише, но то му пасваше идеално). Шокиращо привлекателна... красива англичанка, разведена жена, която случайно работеше за международна полицейска организация. И един тридесет и осемгодишен бивш войник, който преди шест седмици беше отлетял за Лондон, като си мислеше, че ще обсъжда договор за геоложко проучване.

Петимата. Всеки знаеше, че не е това, за което се представя; всеки правеше това, което трябваше да направи... защото нямаше алтернатива.

Това не беше просто странно; това беше безумие.

Маколиф отново се стресна при мисълта, че той има най-ниска квалификация от тези хора при тези обстоятелства. И пак поради обстоятелствата, които няхаха нищо общо с квалификацията, той им беше лидер.

Безумие.

На седмия ден, след дълги часове работа и кратки почивки, Алекс и Сам бяха разграфили крайбрежната ивица чак до Барууд, на пет мили от устието на Марта Брей, която им беше западната граница. Семейство Йенсен и Джеймс Фъргюсън горе-долу се движеха в крачка с тях, като поставяха табли с микроскопи, горелки, колби, везни и химикали за работата си. Тези области бяха проучвани доста обстойно за промишлени и курортни цели, така че нищо важно не беше пропуснато. Тъй като ботаническите анализи на Фъргюсън бяха тясно свързани с оценката на Сам Тъкър за земята, Фъргюсън сам предложи

да направи изследвания на почвата, за да може Тъкър да приключи топографските измервания с Алекс.

Това бяха геофизичните им проблеми. Обаче имаше още нещо, което никой не можеше да обясни.

Първи съобщиха за това Йенсенови.

Звук. Само звук. Тих стон, който сякаш ги преследваше целия следобед.

Когато чуха за пръв път, то идваше отвъд дюните. Помислиха, че може би е някакво болно животно. Или малко дете, което се е изплашило ужасно. Викът приличаше на нещо по-сериозно от детски плач.

Той беше реален и ужасен.

Тогава Йенсенови се втурнаха зад дюните и разровиха гъсталака, за да открият източника на ужасния страховит плач. Не можаха да намерят нищо.

Животното или детето, или каквото беше, беше изчезнало. Скоро след това — по-късно същия следобед — Джеймс Фъргюсън дотича до брега, а на лицето му бяха изписани объркване и паника. Той беше преследвал гигантски рак, следата го отведе до една цепнатина в скалата над брега. Намирал се по средата на надвиснали лозя, когато някаква вибрация — отначало само вибрация — накара цялото му тяло да се разтрепери. Последвал див, пронизителен писък, едновременно висок и силен, който му причинил невероятна болка в ушите.

Той се хванал за лозата, за да не падне от скалната цепнатина.

Обзет от ужас, изпаднал в истерия, той се хвърлил надолу към по-твърда земя и дошъл при останалите.

Джеймс се намираше на не повече от няколкостотин ярда разстояние.

Но никой освен него не беше чул ужасния звук.

Уайтхол имаше друг симптом на лудост. Черният учен си беше вървял покрай брега на залива Бенгал, който представляваше наполовина пясъчна ивица, наполовина гъсталак. Това било безцелно утрешно раздвижване и той нямал никаква определена цел.

На около една миля на изток от мотела по брега седнал да си почине малко на голяма, надвесена над водата скала. Чул звук зад

гърба си и се обърна, като очаквал да види някаква птица или мангуста, които се катерят в храстите.

Нямало нищо.

Отново се обърна към водата под себе си, когато внезапно чул звук — свистящ, сякаш ставало течение. Звукът напомнял дисонантната какофония на силен вятър.

След това всичко спряло.

Уайтхол се хванал за скалата и се втренчил в гората. Там нямало нищо.

Изпитвал само остра болка в слепоочията.

Но Чарлз беше учен, а учените са скептици. Достигнал до заключение, че някъде в гората се е срутило огромно, закрито от погледа му дърво, вероятно от естествената тежест на годините. При падането си пластове от дървесина в огромния дънер са се търкали един в друг и това е причинило феномена.

Но никой не беше убеден.

Докато Уайтхол разказваше историята, Маколиф го гледаше. Той реши, че Чарлз сам не си вярва.

Бяха се случили необясними неща, а те всичките изучаваха реалните, обясними явления.

Може би се успокоиха от теорията на Уайтхол за звуците. Александър си помисли, че нямат време да се замислят задълго. Имаха си работа.

Отделни задачи.

Алисън реши, че е открила нещо, и направи няколко дълбоки дупки край брега и кораловите рифове с помощта на Флойд и Лорънс. Мострите ѝ показаха, че има страта от мек лигнит, разпръсната по океанското дъно. От геоложка гледна точка това беше лесно обяснимо: преди стотици или хиляди години вулканичните вълнения са погълнали големи земни маси и дърво. Обаче, независимо от обясненията, ако имаше планове за укрепване на кейове или докове, строителните фирми трябваше да усилят подпорите.

Заестостта на Алисън успокояваше Маколиф. Тя беше погълната от заниманията си и се оплакваше по-малко от неговите ограничения. Освен това, което беше по-важно, той можеше да наблюдава Флойд и

Лорънс, докато си изпълняваха задачите или пазеха Алисън. Те си вършеха добре работата. Когато тя се запътеше към брега или навътре към тревистите поляни, единият от тях или двамата бяха около нея. Приличаха на готови за скок пантери, но не привличаха вниманието. Имаха си естествени занимания — винаги носеха нещо — бинокли, кутии с мостри или чертожни дъски... каквото намереха подръка, за да отклонят вниманието от истинските си функции.

Маколиф получи от охраната подарък, който не беше очаквал: Флойд и Лорънс се сменяха нощем да пазят местността около мотела. Алекс откри това през нощта на осмия ден, когато стана в четири сутринта, за да си вземе лед от генератора за лед в коридора. Пиеше му се студена вода.

Когато зави зад ъгъла в помещението с машината, той внезапно усети присъствието на някаква фигура пред поляната. Човекът се движеше бързо, но стъпките му бяха безшумни.

Маколиф нахвърля леда в малката кофичка, затвори металната вратичка и се върна зад ъгъла в коридора. Щом изчезна от поглед, тихо постави леда в краката си и притисна гръб към ръба на стената.

Имаше някакво движение.

Маколиф се измъкна иззад ъгъла с твърдото намерение да скочи върху първия човек, който се появи. Юмруците му бяха стиснати, той се хвърли точно върху Лорънс. Беше твърде късно да запази равновесие.

— Ей, гуспудине! — тихо извика негърът, когато се измъкна и падна под тежестта на Алекс. Двамата се изтърколиха от коридора на поляната.

— Господи! — прошепна Маколиф, седнал до Лорънс. — Какво правиш тук, по дяволите?

Лорънс се усмихна в тъмнината, той тръсна глава, защото Алекс го беше притиснал зад гърба си.

— Ти си голям мъж, гуспудине! И си много бърз.

— Доста се развълнувах... Какво правиш тук?

Лорънс му обясни набързо. Те с Флойд се бяха споразумели с нощния пазач, един стар рибар, който вечер се мотаеше наоколо с малокалибрен пистолет. Нито един от двамата наемници не вярваше, че той знае как да го използва. Барък Мур им беше наредил да

патрулират нощем, но те щяха да го направят независимо дали имаха заповед или не, каза Лорънс.

— Кога си отспивате?

— Спи спокойно, гуспудине — отговори Лорънс. — Ние се редуваме през цялото време.

Алекс се върна в стаята си. Алисън се изправи в леглото, когато той затвори вратата.

— Всичко наред ли е? — попита тя разтревожено.

— По-добре е, отколкото очаквах. Имаме си собствена миниатюрна армия. Добре сме.

Следобед на деветия ден Маколиф и Тъкър стигнаха до реката Марта Брей. Графиките и снимките, запечатани херметично бяха натоварени в покрития камион. Питър Йенсен предаде събраните по брега руди и минерални наслагования. Жена му Рут намери следи от мухъл по корала, но това не беше особено ценно, а Джеймс Фъргюсън, който беше работил на две полета — почвата и флората — представи стандартен анализ. Само откритието на Алисън за лигнитната страта беше неочаквано.

Всички доклади трябваше да се откарат в Очо Риос за размножаване. Маколиф каза, че ще го направи самият той. Предните девет дни бяха тежки, но десетият щеше да е почивен. Онези, които искаха да отидат в Очо, можеха да се присъединят към него, останалите можеха да отидат в Монтего или да се мотаят по брега на Бенгал Корт, както предпочитат. Проучването щеше да продължи на сутринта на единадесетия ден.

Направиха си планове на брега на реката с неизменните закуски за пикник до мотела. Само Чарлз Уайтхол, който не беше направил почти нищо, освен да се излежава на брега, знаеше точно какво иска да прави, но не можеше да го каже публично. Той си поговори с Алекс насаме.

— Аз наистина трябва да прегледам документите на Пиърсол. Честно казано, Маколиф, това ме подлудява.

— Ще чакаме Мур. Нали така решихме.

— Докога? За бога, кога ще се появи той? Утре стават десет дни, той каза десет дни.

— Но не даде гаранции. Аз съм не по-малко загрижен от теб. Някъде в неговата земя има заровен пакет, нали помниш?

— Не съм забравил нито за момент. Разделени концентрации, отделни цели. Холкрофт.

Чарлз Уайтхол беше толкова загрижен от академична гледна точка, колкото и от конспиративна. Може би дори академичният му интерес беше по-голям. Любопитството на чернокожия учен се коренеше в изследванията, които беше извършвал през целия си живот.

Семейство Йенсен останаха в «Бенгал Корт». Фъргюсън поиска от Маколиф аванс и взе такси, което да го закара в Монтего Бей. Маколиф, Сам Тъкър и Алисън Бут закараха камиона в Очо Риос. Чарлз Уайтхол ги последва с едно старо комби с Флойд и Лорънс по настояване на самите наемници.

Барък Мур лежеше във високата трева с бинокъл на очите. Слънцето залязваше. Лъчите оранжева и жълта светлина преминаваха през зелените корони на дърветата над главата му и просветваха по белия камък на къщата на Уолтър Пиърсол. Той видя през тревата фигурите на полицаите от окръг Трелоуни, които бяха заградили къщата и проверяваха вратите и прозорците. Те щяха да оставят поне един пазач, както обикновено.

Полицаите бяха приключили с разследването за деня, най-дългото в историята на окръга, помисли си Барък. Продължи почти две седмици. От Кингстън бяха дошли екипи от цивилни ченгета — хора с изгладени дрехи, което означаваше, че имат по-висок ранг от полицаи.

Нямаше да намерят нищо, Барък Мур беше сигурен в това.

В случай че Уолтър Пиърсол беше описал скривалището си точно.

А Барък не можеше да чака повече. Намирането на пакета щеше да бъде лесна работа — в момента сто и петдесет ярда го делиха от него, но не беше чак толкова просто. Нуждаеше се от пълното съдействие на Чарлз Уайтхол повече, отколкото Уайтхол можеше да си представи, а това означаваше, че трябва да влезе в къщата му и да изнесе останалата част от наследството на Пиърсол «Записки на антрополога».

Записките. Те бяха циментирани в стената на един стар неизползван резервоар в мазето на Пиърсол.

Уолтър Пиърсол внимателно беше отместил няколко камъка от стените на резервоарите, беше изкопал дупка в пръстта зад тях и беше върнал камъните на местата им. Той беше закопал проучването си за Халидон на едно от тези места.

Чарлз Уайтхол нямаше да им помогне, докато не видеше тези записки. Барък се нуждаеше от помощта на гуспудин Чарли.

Полицайте от Трелоуни се качиха по колите си, един-единствен униформен полицай им помаха, когато тръгнаха по пътя.

Той, Барък, народният революционер, беше принуден да работи с Уайтхол, политическия престъпник. Тяхната собствена война — това може би щеше да бъде гражданска война — щеше да започне по-късно, както в много нови държави.

Първо трябваше да се разправят с белия човек, с неговите пари, фирми и безкрайна жажда за потта на черните хора. Това е първо, първостепенно, гуспудине!

Тези мисли отвлякоха вниманието на Барък и той се взираше в бинокъла, но не виждаше нищо. Пазачът беше изчезнал. Мур изучи местността, като фокусираше лещите на «Цайс Айкън», докато гледаше околността и разположената на склон зад къщата на Пиърсол. *Това е била удобна къща за бял човек*, мислеше си Барък.

Тя се намираше на върха на хълма, а пътят, който водеше към нея, представляваше дълго отклонение от «Джордж вели» на запад и на Марта Брей на изток. Входът беше обрасъл с мангови дървета, палми, хибискус и орхидеи, които обграждаха също построената на етаж и половина белокаменна сграда. Къщата беше по-дълга, отколкото широка, а на първия етаж имаше огромни стаи. Навсякъде бяха поставени решетки от черно желязо — пред вратите и прозорците; Единствено спалните на втория етаж бяха остъклени, всички прозорци имаха щори от тиково дърво.

Най-голямо впечатление правеше задната част на «Хай Хил», както се наричаше къщата. На изток от старото пасище с висока трева, в което лежеше Барък, от гората и полетата се спускаше под лек наклон задната поляна, обрасла с карибска трева, която беше мека като тази на игрищата за голф. Камъните, боядисани в снежнобяло, приличаха на зайчета в зелено море.

По средата на местността имаше средно голям басейн, монтиран от Пиърсол, със сини и бели плочки, които отразяваха слънчевата

светлина така ярко, както и синьо-зелената вода в басейна. Край него се извисяваха над тревата масички и столове — те изглеждаха фини, но имаха яка конструкция.

Пазачът се появи отново и Мур затаи дъх колкото от учудване, толкова и от гняв. Пазачът си играеше с някакво куче, злобен на вид доберман. До този момент нямаше кучета. Това беше лошо, помисли си Барък, макар че, може би, не беше чак толкова лошо. Присъствието на кучето вероятно означаваше, че полицаят ще прекара на поста си повече време, отколкото е нормално. Полицаяте имаха навика да оставят кучета при хората по две причини: или защото районът, където патрулираха тези полицаи, е опасен, или защото щяха да останат повече време на поста си. Кучетата имаха няколко фигури, предупреждаваха, пазеха и помагаха да убиеш времето.

Пазачът хвърли една пръчка, доберманът се втурна зад басейна, като едва не се блъсна в една масичка с железни орнаменти, и грабна пръчката в уста. Преди кучето да я е донесло, полицаят хвърли втора пръчка и обърка добермана, който пусна първата плячка и се втурна след втората.

Този е глупак, помисли си Барък, като наблюдаваше смеещия се пазач. Той не познаваше животните, а човек, който не познава животните, може да бъде хванат в капан.

Щяха да го хванат същата вечер.

18.

Беше ясна нощ. Навлязла в последната си четвърт, луната на Ямайка грееше ярко между високите брегове на реката.

Те маневрираха с откраднатия бамбуков сал из бързите води на Марта Брей, докато достигнаха мястото. Оттук до къщата в Карик Фойл не беше далеч.

Акостираха в малко, тъмно като в рог заливче, изтеглиха сала от водата и го скриха под гъсто разлистените, надвиснали като водопад от чадъри, мангрови дървета и палми.

В десантната група бяха четирима: Барък, Алекс, Флойд и Уайтхол. Сам Тъкър и Лорънс останаха в Бенгал Корт, за да охраняват Алисън.

Те пълзяха нагоре по склона през гъстия, заплитащ се в телата им листак. Склонът беше доста стръмен, а придвижването — мъчително бавно. Разстоянието до имението «Хай Хил» не беше повече от миля, най-много — миля и четвърт, но на четиримата им трябваше почти цял час, за да го достигнат.

Чарлз Уайтхол си мислеше колко глупаво е от тяхна страна да изберат такъв маршрут. Ако охраната е само един човек и едно куче, какво им пречеше да използват кола до пътя под криволичещата половин миля входна алея и просто да повървят малко до входната врата на имението. В приведените от Барък аргументи, на Трелоунската полиция се отдаваше много по-голяма съобразителност, отколкото тя в действителност притежаваше. Мур смяташе, че най-вероятно полицаите са поставили електронна алармена система по продължение на входната алея, тъй като подобни приспособления се използваха вече от месеци в хотелите на Монтего Бей, Кингстън и Порт Антонио. Следователно не можеха да поемат риска да задействат някое от тях.

Задъхани, те застанаха в южния край на стръмната морава на Пиърсол и погледнаха към къщата, наречена «Хай Хил». Лунната илюминация подчертаваше безмълвността, спокойствието, грацията и солидността на белокаменното здание и то изглеждаше като монумент,

изваян от алабастр. През пролуките на кепенците се прокрадваше светлина само на две места в цялата къща: от задната стая, която излизаше на моравата, и от централната спалня на втория етаж. Всичко останало тънеше в мрак, ако не се брояха подводните светлини на басейна. Внезапен полъх предизвика появата на вълнички по повърхността му и синкавата светлина от дълбините затанцува.

— Трябва да го изкараме навън — каза Барък. — Него и кучето.

— Защо? Какъв е смисълът? — попита Маколиф, потта се стичаше в очите му. — Той е един, а ние сме четирима.

— Мур е прав — обади се Чарлз Уайтхол. — Ако има електронни алармени системи навън, то тогава би трябвало да има такива и вътре.

— На половин миля сме от Фалмут. Полицията е във Фалмут — убеждаваше ги Алекс. — Ще сме влезли, излезли и забравили, докато успеят да се дотърят.

— Не е толкова просто — заспори Барък. — Ще ни трябва време, за да определим кои са камъните в стената на резервоара и после да ги изкъртим...

Барък Мур ги поведе покрай дървената пристройка към отсрещната страна на старото пасище. Той заслони светлината на фенерчето си в шепата и притича до горичката хлебни дървета в северната му част. Там залегна зад дънера на най-далечното дърво. Останалите направиха същото. Барък проговори, шепнейки:

— Говорете тихо. Ветровете, идещи откъм хълмовете, отнасят гласовете. Пакетът е заровен в земята, на четирийсет и четири стъпки вдясно от четвъртия голям камък, който лежи на северозападния диагонал, започващ от това дърво.

— Той познаваше Ямайка — каза Уайтхол почти нежно.

— Какво искаш да кажеш? — Маколиф забеляза на лунната светлина тъжната усмивка по лицето на учения.

— Аравакските символи, обозначаващи Пътуването на воините към Смъртта, са на групи от по четири, винаги на дясно от залязващото слънце.

— Това не е много успокоително — каза Алекс.

— Като вашите американски индианци — отвърна Уайтхол — и араваките не са били «успокоявани» от белия човек.

— Нито пък африканците, Чарли-господине. — Барък кръстоса поглед с този на Уайтхол на лунната светлина. — Понякога ми се струва, че забравяш това. — Той се обърна към Маколиф и Флойд: — Последвайте ме в колона.

Те притичаха свити почти на две през високата трева, след черния революционер, като потупваха, броейки, всеки по-голям, открояващ се камък. Един, два, три, четири...

При четвъртия камък, грубо на около сто и петдесет ярда от основата на хлебното дърво, коленичиха. Барък захлупи фенерчето си и насочи светлината към горната част на камъка. Там имаше изсечен знак, който едва се забелязваше. Уайтхол се надвеси над него.

— Вашият доктор Пиърсол е имал много гъвкаво въображение; гъвкаво в исторически смисъл. Той е прескочил от араваките към коромантийците. Разбирате ли? — Уайтхол проследи с показалец маркировката, подпомаган от светлината на фенерчето, и продължи тихо: — Този засукан полумесец е луната на Ашанти, която коромантийците използвали, за да оставят знак на членовете на племето, изостанали на два или три дни, увлечени в лова. Вдлъбнатините по изпъкналата част на полумесеца определят посоките: една резка — наляво, две — надясно. Поставянето им на ръба показва ъгъла. Тука: две резки, празен център — следователно — право надясно от камъка, като се гледа основата на полумесеца. — Уайтхол посочи с дясната си ръка на североизток.

— Същите бяха и инструкциите на Пиърсол. — Барък кимна с глава; той не си направи труда да скрие раздражението си от разясненията на Чарли. Но въпреки това, излъчваше и уважение, мислеше си Маколиф, докато гледаше как Мур отброява четиридесет и четирите крачки.

Пиърсол беше замаскирал мястото, избрано за скривалище. Вътре, в отброената от крачките земя, имаше гъсталак от молюскова папрат във формата на перест клон. Папратите бяха вкоренени толкова изкусно, че никой не би допуснал възможността да е ровено тук напоследък.

Флойд извади сгъваема лопата от колана си, разгъна дръжката ѝ и започна да отстранява пръстта. Чарлз Уайтхол коленичи и се включи в заниманието, загребваше земята с голи ръце.

Правоъгълната черна кутия се намираше на доста голяма дълбочина. Ако инструкцията не беше толкова подробна и точна, те сигурно щяха да се откажат да копаят още преди да са я достигнали. Беше на повече от три стъпки под повърхността. Уайтхол подозираше, че са били точно четири, когато е била поставена. Преклонението на араваките пред единението на четирите.

В момента, в който лопатката на Флойд изтрака по металната обвивка, Уайтхол светкавично протегна дясната си ръка, сграбчи кутията и започна да опипва ръбовете ѝ, опитвайки се да ги раздалечи и да я отвори. Но само за броени секунди разбра, че това е невъзможно. Използвал бе подобни кутии-хранилища стотици пъти. Беше от оня тип архивни херметически касети, чиито меки, гумирани ръбове създаваха вакуум при затварянето. Имаше две ключалки, по една от двете страни, всяка с отделен ключ. Когато ключовете се поставеха на мястото си и се завъртваха, те пропускаха въздуха вътре и след няколко минути можеше вече да бъде отворена. Подобни кутии се използваха в най-строго охраняваните библиотеки за съхраняване на старинни ръкописи; които се проучваха от учените веднъж на около пет години и по този начин се опазваха от разрушителните процеси на времето. Наименованието «архивна касета» прилягаше много точно: можеше да съхрани документи в архивите за хилядолетия.

— Дай ми ключовете! — изхриптя Уайтхол в нетърпението си към Барък.

— Няма ключове. Пиърсол не е казвал нищо за ключове.

— По дяволите!

— Тихо! — заповяда Маколиф.

— Върни обратно пръстта — обърна се Мур към Флойд — така че да не личи. Натъпчи отгоре и папратите.

Флойд изпълни нареждането, Маколиф му помагаше. Уайтхол се беше втренчил в правоъгълната кутия, която все още държеше в ръцете си. Беше бесен.

— Ама той е бил параноик бе — прошепна ученият, обръщайки се към Барък. — Ти каза, че е било пакет. Пакет, обвит в мушама! А не толкова чудо! Ще ни трябва горелка, за да го отворим!

— Чарли има право — каза Алекс, ровейки в пръстта с голи ръце и осъзна, че той току-що беше нарекъл Уайтхол «Чарли». — Защо му е

трябвало да създава тези усложнения? Защо не е оставил кутията, заедно с другите документи в резервоара.

— Задаваш въпроси, на които никой не може да ти отговори. Бил е много загрижен. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Пръстта беше върната на мястото ѝ. Флойд изравни повърхността и натика корените на молюсковата папрат в меката почва.

— Мисля, че стига толкова — каза той, докато сгъваше дръжката на лопатката си и я затъкваше обратно в колана си.

— Как ще влезем вътре? — попита Маколиф. — Или ще изкараме охраната навън?

— Мисля върху това от няколко часа — отговори Барък. — Дивите прасета ще свършат работа.

— Великолепна идея, мъжки! — прекъсна го Флойд.

— В басейна ли? — намеси се и Уайтхол, разбиращо.

— Да.

— За какво, по дяволите, говорите? — Алекс се взираше в лицата на тримата чернокожи на лунната светлина.

Барък отговори:

— На територията на Кок Пит има много диви прасета. Те са зловни и създават големи неприятности. Тук вероятно сме на около десет мили от границите ѝ. Не е нищо необичайно за прасетата да се щурат насам-натам, дори да се отклонят толкова надалеч... Флойд и аз ще имитираме звуците им. Вие и Чарли ще хвърляте камъни в басейна.

— А с кучето какво ще правим? — попита Уайтхол. — По-добре е да го застреляте.

— Никаква стрелба, човече! Изстрелите ще бъдат чути на мили оттук. Аз ще се погрижа за кучето — Мур извади пистолет с анестезиращи капсули от джоба си. — В арсенала ни има много такива играчки. Да вървим.

Пет минути по-късно Маколиф си мислеше, че е участник в някакво демонично детско забавление. Барък и Флойд бяха пропъззели в края на високата трева, опасваща от всички страни елегантно окосената морава. Като предполагаха, че доберманът ще се втурне към първата подушена човешка миризма, Алекс и Уайтхол бяха заели паралелни позиции десетина стъпки вдясно от другите. Между тях се намираще купчина камъни. Трябваше да започнат да ги хвърлят,

прицелвайки се в осветения, на около шестдесет стъпки от тях, басейн при първите звуци, които Мур и другарят му щяха да произведат.

И звуците не закъсняха. Письци прорязаха тишината с ужасяваща автентичност. Това беше ревът на подплашени зверове — пронизителен и вдъхващ страх.

Маколиф и Уайтхол замяха камъни в басейна. Звукът от цамбурванията се смеси с чудовищните крясъци. Зловеща какофония изпълни нощта.

Капаците на прозорците на първия етаж се отвориха с трясък. Мъжът от охраната се виждаше през решетката. В ръката си държеше пушка.

Изневиделица едно камъче удари Алекс по бузата. Ударът не беше силен. Той рязко обърна глава в тази посока и видя, че Флойд му махаше с ръка от прикритието си, заповядвайки му да спре офанзивата. Алекс сграбчи Уайтхол за ръката.

Письците станаха по-високи, придружени от глух тропот по тресящата се земя. Алекс можеше да наблюдава Барък и Флойд на лунното осветление. Те шляпаха по земята като подлудели животни; ужасните звуци, издавани от подскачащите им глави, достигнаха своето кресчендо. Сякаш наистина диви прасета се боричкаха във високата трева.

Вратата на дома на Пиърсол се отвори с трясък. Пазачът, с пушка в ръка, изникна там заедно с кучето. Животното изтича по моравата и се втурна в посоката на истеричните звуци и твърде характерната човешка миризма.

Маколиф коленичи, хипнотизиран от онова, което последва в лунната светлина на Ямайка. Барък и Флойд пропълзяха обратно до пасището, като се пазеха да не покажат главите си над тревата и без да намаляват височината на своите животински крясъци. Доберманът се стрелна през моравата и нагази, без да намалява темпото, в избуялата трева. Към протяжния вой и грухтенето се прибави и яростният лай на раздразненото куче. Но в суматохата на ужасяващите звуци Алекс все пак успя да дочуе серия глухи изстрели: пистолетът с анестезиращите капсули беше задействан неколkokратно.

Изведнъж силен вик заглуши издаваните от мъжете животински крясъци; пазачът изтича до края на моравата, пушката му беше готова за стрелба. И преди Маколиф да може да осъзнае или разбере какво

става, Чарлз Уайтхол сграбчи шепа камъни и ги запрати към осветения басейн. След това — още една.

Пазачът се извъртя и тръгна към водата. Уайтхол избута Алекс от пътя си, притича до края на високата трева и неочаквано изскочи на моравата точно пред него.

Маколиф гледаше и не вярваше на очите си.

Уайтхол, изтънченият учен, мъжът с деликатното телосложение, «Чарли Господина», се хвърли към мъжа, сграбчи го за гушата, като същевременно жестоко го ритна в корема, после стисна китката му, извиваше я дотогава, докато пушката падна от ръцете му. Мъжът изгуби почва под краката си, превъртя се и тупна на земята. Докато той все още потреперваше в тревата, Уайтхол бързо се прицели и с все сила заби тока на обувката си в черепа му, под челото. Тялото потръпна конвулсивно, след което притихна.

Письците секнаха. Настъпи тишина.

Барък и Флойд се втурнаха през високата трева към моравата. Барък проговори:

— Благодаря ти, Чарли, човече. Сляпата стрелба можеше да ни улучи.

— Трябваше да го направя — отговори, спокойно Уайтхол. — Аз трябва да се запозная с онези документи.

— Да вървим тогава — каза Барък Мур. — Флойд, внеси тази свиня вътре и го завържи някъде.

— Не губете време — отрязва ги Уайтхол, отправяйки се към къщата с кутия под мишница. — Просто го хвърлете в тревата. Мъртъв е.

Когато влязоха вътре Флойд ги поведе към стълбите на избеното помещение — в мазето на Пиърсол. Резервоарът се намираше в западната част и беше около шест стъпки дълбок, а на ширина — пет. Стените бяха сухи. Паяжини опасваха външните стени и покрива му. Барък забърса ефирните препятствия, изпречили се на пътя му и се спусна в отвора.

— По какво ще разбереш кои са блоковете? — попита припряно Уайтхол, стискайки здраво в ръка черната правоъгълна кутия.

— Има начин. Докторът ми обясни — отвърна Мур, докато изваждаше кутия кибрит от джоба си.

Той драсна една клечка и се вгледа в централната линия, като започна от север и бавно се завъртя по посока на часовниковата стрелка. Държеше запалената клечка близо до стената и се вириаше в цепнатините между блоковете в долната половина на ямата.

— Земен фосфор — отбеляза, Уайтхол тихо. — Събира се по ръбовете на бетона.

— Така е, човече. Но не е много. Стига само колкото да произведе малко пламъче или прашене.

— Губиш ценно време — изсъска Уайтхол. — Завий наляво, към северозападната точка, не към твоето «дясно».

Тримата мъже едновременно се вторачиха в учения.

— Какво ти става, бе Чарли, човече? — Барък беше стъписан.

— Прави каквото ти казвам!... Моля те.

— Пак ли символите на араваките? — попита Маколиф. — Онова... «пътуване към смъртта» или както там го наричаше? Надясно от залязващото слънце?

— Радвам се, че го намираш забавно.

— Ни най-малко, Чарли. Уверявам те: ни най-малко — отговори меко Алекс.

— Охо... — Барък подсвири докато малки пламъчета избухнаха от цепнатините на резервоара. — Чарли, ти имаш мозък в главата си, човече! Ето ги... Флойд подай ми инструментите!

Флойд бръкна в куртката си и извади дванадесет сантиметрово длето и сгъваем метален чук. Подаде ги на висшестоящия.

— Искаш ли помощ? — попита той.

— Мястото не е достатъчно за двама — отвърна Барък като започна да чука по продължение на цепнатините.

Три минути по-късно Мур бе успял да отдели първия блок от спойващия го в зидарията хоросан и започна да го отмества като бавно го издърпваше от стената на резервоара. Сега Уайтхол държеше прожектора и не откъсваше очи от действията на Мур. Най-накрая блокът беше изваден. Флойд се протегна надолу и го пое от ръцете на Барък.

— Какво има отзад? — Уайтхол насочи лъча светлина в зейналата дупка.

— Пространство, човече. Кафява пръст и празно пространство — каза Мур. — И май — капак на друга кутия. Доста по-голяма.

— За бога! Хайде, размърдай се!

— Добре де, Чарли. Нямаме уговорка за вечеря в «Хилтън» на Мо'Бей — захили се Барък. — И нищо няма да бъде преписано от някоя скрита мангуста.

— Успокой се — докато говореше, Маколиф не вдигна поглед към Уайтхол, нямаше желание за това. — Имаме цяла нощ на разположение, нали? Убихме оня мъж отвън. Единствено той имаше някакъв шанс да ни попречи. И ти реши, че това е достатъчна причина, за да умре.

Уайтхол се обърна и се втренчи в Маколиф.

— Убих го, защото се налагаше.

След това той отново превключи цялото си внимание върху Барък Мур.

Вторият блок беше освободен с много по-малко усилия, отколкото първия. Барък пхна ръка в дупката, подпря камъка отзад и го заразклаща дотогава, докато цепнатините се разшириха достатъчно и той изскочи нацяло. Флойд пое каменния блок и го постави внимателно на една страна.

Уайтхол залегна срещу дупката и освети с фенерчето във вътрешността ѝ.

— Това е архивна касета. Трябва да ми я подадеш.

Той връчи фенерчето на Флойд и се разтегна, повесен в дупката, докато Барък измъкваше кутията от пръстта и най-после му я подаде.

— Направо изключителна! — пророни Чарлз, прокарвайки пръсти по продълговатата кутия, докато с коляно притискаше към пода капака на другата. Уайтхол нямаше доброволно да се раздели с нито едно от двете си драгоценни притежания.

— Касетата ли имаш пред вид, човече? — запита Мур.

— Да — Уайтхол преобърна кутията, след това отново я изправи, за да може Флойд да прокара лъча на прожектора по нея. — Не мисля, че някой от вас разбира. Без ключове или специални инструменти ще ни трябват часове, за да отворим тези проклетни касети. Водонепромокаеми, вакуумирани, никакъв достъп на въздух и обезопасени срещу всякакви опити за проникване в тях. Дори специална дрелка не може да пробие метала, от който са направени... Ето, вижте!

Ученият посочи нещо, написано на обратната страна на кутията.

— Компания за трезори «Хичкок», Индианаполис. Най-добрите в света. Музеи, библиотеки, правителствени архиви — всички използват «Хичкок». Просто невероятни!

Точно тогава се разнесе звукът. Все едно земята се разтърси от експлозия, въпреки че шумът бе все още далеч. Някаква кола завиваше с пълна газ от долния път във входната алея и гумите ѝ изсвириха при рязкото превключване на скоростите. След нея — още една.

Четиримата мъже се спогледаха. Бяха стълписани. Някой или някой се опитваха да се намесят. Струваше им се невъзможно, нереално.

— Боже Господи, Исусе! — Барък изскочи от ямата.

— Вземи инструментите, глупако! — изкрещя Уайтхол. — Твоите отпечатъци са навсякъде по тях!

Фloyd, по-бърз от Барък, скочи в резервоара, сграбчи чука и длетото и ги напъха по джобовете на куртката си.

— Към стълбището, момчета. Това е изходът!

Барък се втурна към стълбите. Маколиф се присегна към първата кутия в краката на Уайтхол. В същия миг Уайтхол вече здраво я беше стиснал.

— Не можеш да носиш и двете, Чарли — каза Алекс, отговаряйки на зверския поглед, хвърлен му от Уайтхол. — Тази ще взема аз!

И той сграбчи кутията, издърпа я от ръцете на Уайтхол и се затича след Мур по стълбите. Колите, в стържещ контрапункт, се носеха някъде наблизо.

Четиримата мъже изкатериха стълбите в индийска нишка и притичаха през късия коридор в тъмната, незастлана с килим, всекидневна. Светлините на предните фарове присветнаха през пролуките на кепенците, изработени от тиково дърво.

Първата кола вече бе достигнала мястото за паркиране пред къщата. Чу се трясък от затваряне на врати. Втората, избумтя само на секунди след нея.

В ъгъла на стаята, на оскъдната светлина, процеждаща се през процепите, можеше да се види онова, което бе станало причина за нахлуването: портативен радиопредавател за постоянна връзка. Барък се озова с един скок до него и с премерен удар на юмука си смаза първо едната, а после и другата му антенка.

Мъжете отвън започнаха да викат:

— Реймънд!

— Реймънд!

— Реймънд! Къде си бе, човек?

Фloyd пое водачеството и се втурна към задната врата.

— Оттук! Бързо, момчета! — прошепна той към останалите.

Фloyd откряна вратата и я задържа, докато всички се събраха накуп. Маколиф можа да види на отразяващите се в басейна светлини, че той държи в ръката си пистолет.

Фloyd се обърна към Барък.

— Ще им отвлека вниманието, мъжки. Ще тръгна на запад. Аз най-добре познавам имението.

— Бъди внимателен! Вие двамата — Барък погледна Уайтхол и Маколиф, — ще тръгнете директно към гората. Среца — при сала. След час и половина. Които се съберат там — тръгват! Все по течението! Марта Брей е изход, но само при наличие на сал. Бегом сега!

И той избута Алекс през вратата.

Вече отвън, Маколиф виждаше като в сън подозрително спокойната морава: синкавозеленикавата светлина, идеща от дъното на басейна, осветяваше изящните градински мебели от ковано желязо. Той дочуваше виковете, разнасящи се някъде зад гърба му. Мъжете тичаха по дългата входна алея към страничната част на къщата. Алекс се чудеше дали могат да го забележат. Той се намираше към края на гората, която на пръв поглед изглеждаше непроницаема. С дясната си ръка притискаше продълговата кутия към себе си.

В този момент той получи отговор на въпроса, който го вълнуваше. Зад гърба му се разнесе изстрел. Куршумите припукаха над главата му. В тъмното на неравни интервали бясно присвяткаха огънчетата им. Мъжете стреляха напосоки.

Слава богу най-после се добра до първите дървета.

В ума му се завъртяха отдавна забравени инструкции.

«Диагоналът. Бягай по диагонала. Къси, бързи прибежки, но не твърде къси. Само толкова, че да позволиш на врага за момент да те вземе на мушка.»

Беше давал подобни инструкции на десетки мъже из хълмовете на Корея.

Крясъците и виковете се сляха в истеричен хор и тогава един-единствен писък прониза какофонията. Макс Олиф се хвърли в рязко изникналата пред него растителност буен горски шубрак опасваше моравата от тази страна. Той падна в гъсталака и се претърколи наляво.

«Залегни. Да не те виждат. Претърколи се. Търкаляй се, за да оцелееш!»

Това беше квинтесенцията. Фундаментални тезиси по оцеляване.

Стори му се, че вижда мъже, преследващи го по нанадолнището, но в действителност нямаше преследвачи. Обаче пред очите му се разигра друга сцена, която го накара да настръхне също така, както когато двамата чернокожи инсценираха боричкането на дивите прасета във високата трева.

Над къщата, откъм западния ѝ край, Флойд се въртеше в кръг и светлината на басейна открояваше матовозеления оттенък на куртката му. Той се осмеляваше да бъде открита мишена, докато стреляше с пистолета си и приковаваше вниманието на полицията към страничните части на къщата. Щом свърши патроните, бръкна в джоба си, извади друг пистолет и продължи да стреля, хвърляйки се към ръба на басейна с пълна самопожертвователност.

Уцелиха го. Неколкократно. Кръвта се разплискваше отвсякъде по куртката и панталоните, покриващи краката му. В тялото му имаше поне половин дузина куршуми. Постепенно животът му угасваше. Оставаха му само няколко мига.

— Маколиф! — прошепнатият вик идваше отляво. Барък Мур, с неговата гротескно остригана глава, която блестеше от пот на пречупената лунна светлина, се хвърли на земята до Алекс. — Ще се измъкнем оттук, мой човек! Насам! — и той посегна към просмуканата от пот риза на Маколиф.

— За бога! Не виждаш ли какво става горе? Там човек умира!

Барък погледна нагоре през сплетените треволяци. Отговори спокойно:

— Ние сме обречени до смъртта си. Затова смъртта е един вид лукс. И Флойд го знае.

— Но на какво, на какво, за Бога? На какво толкова проклето, вонящо нещо? Вие сте направо луди!

— Да вървим! — изкомандва Мур. — Те ще бъдат тук само след секунди. Флойд ни дава този шанс, тъпо бяло лайно такова!

Алекс сграбчи ръката на Барък, която все още стискаше ризата му и я отхвърли.

— Така значи? Аз съм бяло лайно, а Флойд трябва да умре, защото ти така смяташ. И охраната трябваше да умре, защото Уайтхол мислеше, че се налага!... Вие всички сте болни.

Барък замълча и после просъска:

— Ти си това, което си, мъжки. Но вие няма да превземете този остров. Много, много още ще умрат, но този остров няма да бъде ваш... А и ти също ще си мъртъв, ако не тичаш след мен.

Барък изведнъж се изправи и се затича към тъмната гора. Маколиф се загледа в него, притискайки все още черната продълговата кутия към гърдите си. След това се надигна от земята и го последва.

Най-напред чакаха на брега на реката, а салът подскачаше нагоре-надолу, поднасян от течението. После нагазиха до кръста във водата. Барък все си поглеждаше часовника, а Алекс пристъпваше от крак на крак, тъпчеше меката кал на дъното и придържаше бамбуковия сал, за да не се клатушка толкова силно.

— Не можем повече да чакаме, мой човек! — каза Барък. — Чуват се вече надолу по хълма. Наближават ни!

Маколиф не долавяше никакви други звуци, освен ромона на реката и припляскването на вълничките върху сала. И гласа на Барък.

— Не можем да го изоставим!

— Нямаме избор. Искаш ли да те надупчат?

— Не. А и няма за какво. Ние само откраднахме документите на един мъртвец. По негово нареждане. Това не е повод да те застрелят. Освен това вече имаме достатъчно мъртъвци, по дяволите!

Барък се изхили:

— Къса ти е паметта, мъжки! Горе във високата трева има един мъртъв полицай. Без съмнение Флойд прибра поне него със себе си. Е, Флойд беше стрелец... А твоята глава ще я откъснат. Полицайте от Фалмут няма и да се поколебаят за това.

Барък беше прав. Къде, по дяволите, беше Уайтхол?

— Да са го застреляли? Смяташ ли, че е ранен?

— Мисля, че не е, човече. Но кой може да е сигурен?...

Чарли обаче не направи каквото му казах. Той изтича на югозапад, към полето.

Единичен лъч светлина се защура по обраслите брегове на реката на около сто ярда нагоре по течението.

— Гледай! — извика Алекс.

След това се появи втори, а после и трети лъч. Три танцуващи стълбчета светлина, размахани към реката отдолу.

— Не можем повече да чакаме, мой човек! Скачай и се хващай на пръта за управление!

Двамата избутаха сала в средата на течението и скочиха върху вълнообразната бамбукова повърхност.

— Аз ще ида отпред! — извика Мур, катерейки се през издигнатата, пригодена за сядане и дори снабдена с облегалка част, използвана от туристите, наслаждаващи се на красотата на Марта Брей. — Остани отзад, човече! Създай работа на пръта и когато ти кажа, спри и спусни краката си през задния борд!

Маколиф се втренчи на оскъдната лунна светлина, докато се опитваше да разбере кой е управляващият прът сред привързаните цилиндрични бамбукови стъбла. Той се оказа вклинен между долния парапет и палубата. Алекс го вдигна, потопа го във водата, а после и в тинята под нея.

Салът навлезе в бързея и се понесе надолу по течението. Мур стоеше приведен напред и използваше своя прът, за да отблъсква навреме бързо движещото се бамбуково корито от предателски стърчащите над водата камъни, готови да се врежат в корпуса и да го разцепят; Наближаваха един от завоите на реката. Барък извика:

— Сядай върху задницата! Провеси крака във водата! Побързай, мъжки!

Алекс изпълни това, което му беше наредено, а малко след това му се изясни и защо трябваше да го направи. Забавянето, получено благодарение на тежестта и спускането на краката му във водата, даде възможност на Мур да прекара благополучно сала през миниатюрен архипелаг от опасни подводни скали. Блъскаха се вляво и вдясно, в и над извисяващите се назъбени камъни. На два пъти Маколиф си помисли, че салът ще се килне и изхвърчи далеч от водата.

Поради шума от грубото задиране и това, че вниманието му бе изцяло погълнато от бързея, Алекс не успя в първия момент да

разбере, че се стреля. Осъзнаването дойде по-късно, заедно с ужилването и парещата болка в лявата ръка. Един куршум беше нагризал плътта му. Струйка кръв протече по ръкава му. Чак тогава, сред омаята на лунната светлина, той чу стакатото на изстрелите.

— Залегни, човече! — изкрещя Барък. — Прилепи се към сала! Не могат да ни последват. Вече минаваме завоя. Има пещера. Много пещери. Те водят към Брей Роуд... А-а-а!

Мур се присви, изпусна пръта и се хвана за корема. После се свлече върху палубата. Алекс се присегна към продълговатата архивна касета, напъха — я в колана си и запълзя към предната част на сала. Барък Мур се гърчеше: беше жив.

— Лошо ли си ударен? Доста зле!... Остани долу! Ако заседнем, скачай във водата и бутай... Все покрай завоя, човече.

Барък изгуби съзнание. Бамбуковият сал премина през плитчина с чакълесто дъно и най-накрая достигна последната извивка на завоя, където водата беше дълбока, а течението мощно и по-бързо от преди. Стрелбата спря. Бяха извън полезрението на Трелоунската полиция.

Маколиф поизправи рамене. Архивната касета се бе врязала в кожата под колана му. Лявата му ръка пулсираше от болка. Реката се превърна в огромен гладък басейн. Течението се чувстваше дълбоко някъде под повърхността. Отсреща, по диагонала, се виждаха стръмни скали, рязко извисяващи се над бреговете на реката.

Изведнъж Маколиф забеляза самотен лъч на джобно фенерче и стомахът му се сви. Врагът не беше отзад, той ги причакваше в засада. Несъзнателно Алекс бръкна в джоба си, напипвайки пистолета. Неговият «Смит и Уесън», даден му от Уестмор Талън. Той го вдигна, докато салът се насочваше към стръмните скали и фенерчето.

Алекс се сниши над безчувственото тяло на Барък Мур и зачака с протегната напред ръка, с пистолет, прицелен в силуета, държащ прожектора. Беше на около четиридесет ярда от безмълвната фигура. Всеки момент щеше да натисне спусъка и да отнеме човешки живот.

— Барък, човече!

Мъжът на оня бряг на реката беше Лорънс.

Чарлз Уайтхол чакаше във високата трева близо до група хлебни дървета. Архивната касета беше на сигурно място под мишницата му.

Той коленичи и остана неподвижен, окъпан от лунната светлина, наблюдавайки къщата на Пиърсол и околностите ѝ. Намираше се на двеста ярда от нея. Не бяха открили още тялото на убития пазач. Трупът на Флойд бе пренесен в къщата, за да бъде обстойно претърсен на подходящо за това осветление. Беше оставен само един полицаи. Всички други се бяха втурнали към източния край на гората и надолу към Марта Брей, преследвайки Мур и Маколиф.

Случи се точно това, което Чарлз Уайтхол подозираше. И ето защо той не изпълни онова, което Барък Мур му беше заповядал. Имаше по-сигурен начин и той беше да действа сам.

Трелоунският полицаи беше дебел. Той се клатеше напред-назад покрай обраслия с дървета край на моравата. Крачеше нервно, сякаш се страхуваше от това, че е останал сам. Носеше пушка в ръцете си и рязко я вдигаше при всеки звук, който чуеше или си въобразяваше, че е чул.

Внезапно в далечината се разнесоха изстрели — някъде надолу при реката. Бяха много, набързо един след друг. Или се хабяха много патрони, или Мур и Маколиф бяха загазили.

Сега беше моментът да действа. Патрулиращият стоеше в края на горичката, надничайки по посока на изстрелите. Стрелбата го защитаваше, но в същото време бе и източник на страха му.

Той гушна пушката си и нервно запали цигара.

Чарлз се надигна и с архивната касета в ръце, се затича във високата трева, като заобиколи западния фланг на полето. После зави надясно и продължи към къщата на Пиърсол през оредяващите дървета до граничната линия на входната алея.

Двете патрулни коли почиваха мирно в лунната светлина пред широките каменни стъпала на «Хай Хил». Уайтхол излезе от прикритието на гората и притича до първата. Едната врата беше отворена — вратата на шофьора. Приглушеното резервно осветление хвърляше отблясъци върху черната кожа. Ключовете висяха на таблото. Той ги извади и после изтръгна жиците, охраняващи радиотелефона. Тихо затвори вратата, притича до втората кола и видя, че и нейните ключове си бяха на мястото. След това отново се върна при първата и без излишен шум отключи предния капак, освободи дистрибуторната капачка от делкото и задърпа гумения накрайник, докато го откачи от жиците.

Върна се при втората кола, влезе вътре и настани архивната касета на седалката до себе си. Натисна педала на газта няколко пъти. Провери превключването на скоростите и остана доволен. Завъртя ключа в стартера. Моторът запали на секундата.

Чарлз Уайтхол даде на заден, излезе от мястото за паркиране, завъртя кормилото и се понесе по алеята.

Издание:

Робърт Лъдълм. Загадката Халидон (в две части)

ИК „Прозорец“

Превод на първа книга (глави 1 до 18): Свобода Гагарова

Превод на втора книга (глави 19 до 35): Албена Здравкова

Художник: Буян Филчев

Редактор: Малина Томова

Коректор: Валери Калонкин

Оформление: Калина Павлова

Подписана за печат м. май 1994

Печат ДФ „Балканпрес“

Bantam book, 1992

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.